

(ה) וְיִשְׂרָאֵל קָבַל [לְקַח] מִן הַיָּם.
(ו) (מִתְחַלֵּף בְּהִי, אֶל, וְ) [לְקַח].
(ז) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(ח) זִכָּר יָבֹא מִן הַיָּם.
(ט) זִכָּר יָבֹא (וְ) [וְיִשְׂרָאֵל] מִן הַיָּם.
(י) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(יא) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(יב) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(יג) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(יד) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(טו) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(טז) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(יז) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(יח) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(יט) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(כ) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(כא) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(כב) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(כג) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(כד) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(כה) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(כו) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(כז) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(כח) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(כט) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.
(ל) וְיִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם זָכָר יָבֹא.

קדשי קדשים. כגון חטאת
שיהא בהן שעת הדי
זריקה מיקרו קדשי ה' גם ובה
אין בהן מעילה עד לאחר זמן

א א ב ג מ"י פ"ג מהל'
מעילה הלכה א:
ד [מ"י שס]:
ב ה מ"י פ"ח מהלכות
פסוקה"מ הלכה טז:

[illegible]

קדשי' קדשים: כגון חטאת ואשם ושלמי כזור שיש בהן מעילה עד
שיהא בהן שעת היתר להכניס דלייתו לאחר זריקה ועד שעת
זריקה מיקרו קדש ה' יא ובאימורים אף לאחר חלק אצל בקדשים קלים
אין בהן מעילה עד לאחר זריקה שאף הוצרך חלק גבוה ואף יש מעילה
באימוריהן: **ששחחון** בדרום. ודין
לישחט בצפון כדאי' צפ' אחיהו מקומן
(מנחות דף ק"ז.) מנועלה בהן בגמרא מפרש
מאי דהו רבותא וא"ת האי ששחחון בדרום
היינו דמי אי דקבל בצפון הא למה לי
מנינא בסמוך כסיפא ואי דקבל בדרום
אס כן ברישא הוי ליה למיתני ששחחון
בדרום וקבל בצפון יא וכן שחטו בצפון
וקבל בדרום דלא הוי רבותא כל כך כמו
ששחחון בדרום וקבל בדרום דהדר משוחחון

⑥ קדשים ששחטן בדרום מועלין בהן ⑥ שחטן
 בדרום וקיבל דמן בצפון בצפון וקיבל דמן
 בדרום שחט ביום וזרק בלילה בלילה וזרק ביום
 או ששחטן חוץ לזמנו ⑥ וחוצץ למקומו מועלין
 בהן ⑥ כלל א"ר יהושע כל שהיה לה שעת היתר
 לכהנים אין מועלין בה וכל שלא היה לה שעת
 היתר לכהנים מועלין בה ⑥ ואזו היא שהיה לה
 שעת היתר לכהנים שלנה ושנממאה ושיצאה
 ויאיזו היא שלא היה לה שעת היתר לכהנים
 שנשחטה חוץ לזמנה חוץ למקומה ושקיבלו
 פסולין וזרקו את דמה: גמ' קתני קדשי קדשים
 ששחטן בדרום מועלין בהן פשיטא משום
 דשחיטתן בדרום אפיקינון מידי מעילה
 איצטריך סד"ה הואיל ⑥ ואמר עולא א"ר יוחנן
 דקדשים שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה
 ה"ג ⑥ קדשי קדשים לגבי דרום כמה דחנקינון
 דמי קמ"ל ⑥ קדשים שמתו לא חזו כלל אבל
 דרום נהי דאינו ראוי לקדשי קדשים ⑥ אבל ראוי
 הוא לקדשים קלים ל"ל למיתני כל הני צריכי
 אי תנא שחטן בדרום וקיבל דמן בצפון הכא ⑥
 דאית בהו מעילה משום דקבלה בצפון הוא
 אבל שחטן בצפון וקיבל דמן בדרום ⑥ הואיל
 וקיבל ⑥ בדרום הוא נפיק מידי מעילה ⑥ ואי תנא
 האי ה"א ימא זמן הקרבה הוא אבל ⑥ שחטה
 בלילה וזרק ביום לילה לאו זמן הקרבה והאי
 דשחט בלילה ⑥ [אימא] דנפיק מידי מעילה ואי
 תנא שחטה בלילה ה"א הואיל וקבל דמה ביום
 אית בה מעילה אבל שחטן ביום וזרק דמן בלילה
 ⑥ הואיל ⑥ ולא זמן הקרבה הוא כמאן דחנקינון
 דמי ולא אית בהו מעילה קמשמע לן חוץ לזמנו
 וחוצץ למקומו למאי חזו ⑥ הואיל ומוצץ לפגולין
 איבעיא

קדרשי קדשים ששחטן בדרום. אע"ג דדיין ליסחט בצפון לא יאכלו מקדושם לבני מעילה^(א) שסנהה מהן שזה פרוטה מעל. כיצד
כן דמקבלה ואולי מנזת כהונה ומקבלה ואולי זה צפון אלף אפילו שחטן
בצפון וקיבל דמן בדרום אף על גב
(ב) יא דקבלה דהיינו עיקר עבודה היא
בדרום שלא כדין אפילו הכי מועלין בהן:
וכן אם שחט ציוס וורק דמן כללה.
ואע"ג ליליה לאו הוא הקרבנה היא מועלין
בהן: וכן אם שחט כללה וורק ציוס.
היא כל דכן הוא דמועלין בהן דהא זריקה
דהיא עיקר עבודה הוות ציוס י"ו חו ואין
ברך לומר זו קטני: או ששחט. בצפון
וציוס דהיינו טו פיגול ויש בו כרת: או חו
למקומן. דהיינו פיגול ואין בו כרת אפי"ה
מועלין בהן. ומריביה פיגול דחוץ לזמנו
או ששחטן חוץ לזמנו
בהן^(ג) כלל א"ר יהושע
לכהנים אין מועלין בה
היתר לכהנים מועלין
ששת היתר לכהנים^(ד)

(א) במשנה מועילין דין
ביצד שמתן: (ב) ש"י ד"ה
קצי ש"י א"י ד"ה בדבילה
ואילך היינו עיקר עבודה
ההוה בדורס שאל: (ג) ד"ה
ושקלנו וכו' היינו נמי ד"ה
דמיני ביראם הא"י ד"ה ויחמם
ללא נחמק: (ד) ד"ה מן
וכי דבילה וכו' ואלו משום
הקצנה בראי ויהי ששמו:
(ה) ד"ה אימא וכי וא"י ו
קמו: (ו) ד"ה כי הוה
במחמקין חק בנא' א"י גורם
ביוס חוק בלילה וק"ל:
(ז) ד"ה מן וכי ושטמ
בלילה או זרק בלילה נמי
דין הוא:

שחטון בדרום מועלין
בהן. ולא אמרין כמון
הקניזין דמי וחי לא
קדשים שמתו דלאו מידי
מועלין (וביבוס קכא.) אין
מועלין בה. דלא קדשי ה'
ואמר ר' תשעמא און
שעת הימר (מנחות קכא.)
קדשים שמתו אין קדשי
מועלין. משום דמכיר קדשי
ה' ויוון דמתו לא חזו לקדשי
ה' (לקטן סד.) דלא קדשי ה'
יננה דלא חזו לגביהו. וקדושת
דמי ממי תלמי. ולפין פורין
את הקדשים להאכלם לגבוים

קרשי קדשים ששחטן בדרום. אע"פ שדינן לישטן בצפון לא יצאו מקדושתן ומטעלין בהן משנהנה מהן בשוה פרוטה ולא תימא כי שחטן בדרום וקבלו דמו בצפון דהא עיקר וקבלה בצפון דמו ומקבלה ואילך מצות כהונה ומקבלה ואילך הוה צפון אלא אפילו שחטן בצפון וקבלו דמן בדרום אע"פ דעיקר עבודה היא בדרום שלא עבדו

[illegible][illegible]

שחוט בדרום ולקבל בצפון או להפך. תוס' הרא"ש וכן בתוס': (ל) מדי. גליון ול"ג דהא אינו פשוט
הרם אפ"ה מועליק דאל"כ למה לי שינה בלא שינה נמי איכא מעילה ק

ג א מ״ פ״ג מהלכות
פסח״מ הל׳ ז ע״ש
זכ״מ:
ד ב מ״ פ״א מהלכות
מעילה הלכה ג:
ה ג מ״ שס הלכה ו:
ו ד מ״ שס פ״ג הל׳ א:

א) תיבות לא תיבני לך
נמחק: ב) בניתינן עי' תר
זכאים (דף פד ע"ג) ג) (או)
בניתינן למעלה: ד) בדרום
אפילו ר"ש מודה כמאן:
ה) מועלין בהן מדרבנן גליון
ומתניתין לצדדין קתני
דאחרי לזמנו וחוץ למקומו
מועלין מן התורה דעלה
קאמר ר' יהושע כלליה.

החזק לזמנו וחזק למקומו דלא ינמא במאן דחנקיהו דהא נכולי עלמא אס עלו
גלא ירדו דפרישית לקמן לכן י"ל יו' דגרסינן ^(א) חזק למקומו למה לי
בלומר פשיטא דלא הוי במאן דחנקיהו מטעמא דעלו לא ירדו דפרישית
דעדיף מכולהו ומשני הואיל ומראה לפיגולו בלומר הא קמ"ל דריקה לא

וְלֹא עַד כֵּן בָּאן לֹא קֹאמֶר ר' שִׁשְׁ אֱלָא בְּנִיתִין וְחַ' מַעֲרֵה שְׁנֵתָן שְׁמִטָּה ב'ו'. תִּמְחָה
 מִתְּמַחֵה' אֶשְׁכַּח (ט) צִלִּילָה וְשִׁפְךָ דְּמָה וְיֹאחֵז דְּמָה דְּפִלְגִי בְּכֹר רַבִּי יְהוּדָה
 וְיֹרֶשׁ' וְנִקְט' יִנְיָנִין לְמַעְלָה שְׁנֵתָן לְמַעְלָה דִּלָּךְ רַבִּי יְהוּדָה מוֹדֵה לָא יִרְדּוּ
 יִפְרָשׁה רַבִּי דִּמְרִי רֵבֶה א' צִדְקוּ שְׁעוֹלָתוֹ לְמַעְלָה וְשִׁפְשֵׁף מִשְׁכָּה וְהֵכָה
 וְלֹא מוֹדֵה רַבִּי יְהוּדָה מִשּׁוּם דְּהוּ כִפְסוֹל לֹא הִילָכָךְ יִרְדּוּ לָא דְמִי יִנְיָנִין
 לְמַעְלָה שְׁנֵתָן לְמַעְלָה דְּקֹאמֶר בּוֹצֵחִים (דף פד.) לָא פְּלִיג רַבִּי יְהוּדָה דִּהֲתִם
 בְּזִמְמָה שְׂהִיתָ לֵה (ט) הֲכִשָּׁר בְּשִׁחִיתָ וְקִבְּלָה אֲזַל בְּעוֹלָתָה שְׁפֹךְ
 שְׁתַּלְקָה לְמַעְלָה לָא הִיָּה לֵן שׁוֹם הֲכִשָּׁר פְּלִיג ר' יְהוּדָה כְּמוֹ בְּנִשְׁחַט צִלִּילָה
 וְשִׁפְשֵׁף דְּמָה וְעַל זֶה מַחֲלָק רַבִּי דִּע"כ לֹא קֹאמֶר ר' שִׁשְׁ אֱלָא יִרְדּוּ (נחא) (ג)
 אֲלֵא מִשּׁוּם דִּלָּה שְׁנֵתָן בְּזֵן אֲלֵא בְּזִמְמָה עֲזָמוֹ וְלַעֲוֹלָה וְצִיחָתָן וְקִבְּלָתָן
 כְּלוּמָר כֹּל מִזְוָתָה וְכַל עֵינִיָּה אֲזַל בְּשִׁחַט דְּדִירוֹת מוֹדֵה ר' שִׁשְׁ דְּכִמְחָן
 דְּחִתְקִיָּה דְּמִי וְהוּ כְּמוֹ שְׁחִי מִחוּץ כִּיּוֹן שְׁשִׁנְהָ מִקּוּם שְׁחִיָּה וּבְשׁוּמֵה מוֹךְ
 אֶסְמִי לְכַ"ע אֶסְמִי עֲלוֹ יִרְדּוּ מִחוּץ לְמִוְרֵי רַבִּינוּ ה"ר פִּרְךָ מֵהָא דְּמוֹתִיב רַבִּי יוֹסֵף
 לִקְרַן לְמַעְלָה חֲדָא מְגוּ חֲדָא כ' פִּי לֵן דְּחִוּיָן בְּזֵן מִלְּקִיָּה דְּכִשְׁשִׁיָּה בֵּה אֶסְמִי
 עֲוֹלָה לֵן יִרְדּוּ וְה"ה גְּבִי שִׁינִי וְזֶה בְּצִהֲוִיתָ אִיחְתּוֹת בְּרִיָּה וּלְפִירִישׁ ר' תַּמְחִי
 וְלֵן לְגוֹף הַמּוֹחָה בְּדִהֲמָה מִזְּכוֹן לְדִירוֹת לָבֵן יִז'ל דְּכִשְׁשִׁמַּע בְּשִׁפְטוֹ דִּמְרִי
 וְלֵן לְגוֹף דְּמִוּדָּה בִּיה' ר' יְהוּדָה מַכֵּל מִקּוּם מִיָּיתָה לֵה לְדוּמִיָּה לֵן לְשִׁינִי
 וְלֵן בְּמִזְכּוֹרָה דְּהוּ ב' שִׁינִי דְּדִירוֹת וְלִסְמָנָה בְּעִלְמָה נִקְטוּ וְכַל זֶה דוֹחֵק לֵן נִרְאָה
 לְמִוְרֵי רַבִּינוּ ה"ר פִּרְךָ דְּהוֹלִיק רַבִּי הִבִּיטָה אֶל מִילְתָּה דִּנְיָנִין לְמַעְלָה
 לְמַעְלָה שְׁנֵתָן לְמַעְלָה דִּלָּה לֹא אִיחִי אֲלֵא נִשְׁחִיתָ צִלִּילָה בְּזֵה וְדִלִּי אִיכָא לְפִלְגִי
 דְּסִפִּיר דִּהֲתִם שִׁינִי וְזֵן וְהֵכָה שִׁינִי מִקּוּם וְלֵן דְּמִי כֹלל אֲהֲדִי וְעִדְיִין הִיָּה
 וְקִשְׁקֵה לֵן לְשִׁינִי לְמַעְלָה שְׁנֵתָן לְמַעְלָה לֵן וְכ"ח מֵה עֵינִי שִׁינִי וְזִיקָה
 מוֹדֵה שְׁחִיטָה דְּרַבִּי דִּירוֹת דִּלָּה דִּירוֹת בְּזֵה אֲלֵא שִׁינִי לְמַעְלָה שְׁנֵתָן לְמַעְלָה אֶף
 מוֹדֵה שְׁחִיטָה יֵן דְּרַבִּי פִּסְלוֹ בּוֹרִיקָה אֲזַל הִבִּיטָה אֶל דִּירוֹת וְהוּ פִּסְלוֹ בְּשִׁחִיתָה
 דִּהֵא לֹא מִילְתָּה לְר"ש מֵהִי פִּסְלוֹ בְּשִׁחִיתָה כְּמוֹ בּוֹרִיקָה לְר' יְהוּדָה דִּהֵא
 בְּנִשְׁחִיטָה צִלִּילָה דִּלָּה ר' יְהוּדָה יִרְדּוּ קֹאמֶר ר' שִׁשְׁ אֱלָא יִרְדּוּ וְיֹאחֵז מִשְׁכָּה יֵן לֵן
 בְּנִשְׁחִיטָה שְׁחַט דְּדִירוֹת לְר"ש לְנִימְנִין לְמַעְלָה שְׁנֵתָן לְמַעְלָה וְאִכ' מֵה לְרִבְּה
 לְלֶכֶךְ הוֹלִיק צִלִּילָה שְׁנֵתָן לְמַעְלָה מֵה לְנִימְנִין לְמַעְלָה שְׁנֵתָן לְמַעְלָה שְׁחִיטָה
 אֲזַל בְּזֵן שְׁחִיטָה צִלִּילָה לְשִׁחַט דְּדִירוֹת לֵן הוֹלִיק לְחֵלֶק לְדוּמוֹת מִחוּץ שְׁפֹטוֹ
 וְהוּא יָדוּעַ לְכָל דִּהֲתִם שִׁינִי וְזֵן וְהֵכָה שִׁינִי מִקּוּם: **אֱלָא** רִבְּהָ קִשְׁיָא.
 דִּלְמָדָה כִּמְחָן דְּחִתְקִיָּה דְּמִי וְאִכ' הוּא לֵיָּה יֵן קִדְשִׁים שְׁמִטָּה: **וְכִמְחִי** אֱבָבָה בִּין
 דְּחִוּוֹתִיָּה דִּרְבִּיבָה. הוּא מֵה לְנִימְנִין מִדְּרַבְּרָן לֹא מִיָּיתָה אֶשְׁמִי מַעֲרֵה מֵה וְ
 מוֹדֵה מִדְּרַבְּרָן מֵה וְכִי אֵיבָה מַעֲרֵה מִדְּרַבְּרָן. תִּמְחָה מֵה קֹא מִתְמַחֵה אֶף מֵה
 וְלֵן מִדְּרַבְּרָן מֵה וְכִי אֵיבָה מַעֲרֵה (בִּרְשִׁי) [בְּרַבְרָן] אֲהֲכֵלֵת (מִתְמַחֵה דף קכ.)
 וְקִדְשִׁים שְׁחִיטָה דְּדִירוֹת צִלִּילָה מִיָּיתָה וְעַל זֶה מִתְמַחֵה מֵה אִיכָא מַעֲרֵה בְּכֵה'

חוק לזמנו או חוק למקומו למאי חזיא הא שמיטה
הוי ולא חזו לא אימורין יא [לגבוה] ולא בשר לכהנים
כלל ואמאי מועלין בהן: (ד) ומשני הואיל ומרצין לפיגול
שמיטת פיגול חשיבא^ה כולי האי דלעולם לא מיקבע

וְשִׁירְדוּ רַבָּה אִמְרַם אִם
עָלָם עָלוּ לֹא יִרְדּוּ אִלִּיכָא
כִּי רַבִּי ע"ל פ"ד ד'אם עָלוּ
שֶׁ רַב יוֹסֵף כר"ש רַבָּה
ר"ש אלא פ' בְּנִיתִין
או פ' בְּנִיתִין לַמַּעֲלָה
שֶׁחֲמֵן וְקַבֵּל דְּמֵן בְּצִפּוֹן
דְּרוֹם פ' כְּמֹאן דְּחֻנְקִינָן
שֶׁשֶׁחֲמֵן בְּדִירוֹם מוֹעֲלִין
וְחָא אִלָּא לְרַבָּה קִשְׁיָא
בִּבְנֵי פ' מֵאִי אִיכָא בִּין
יִמְשֻׁלְמִין חוּמֵשׁ פ'
לֵה מִדְּרַבְּנָן אִין דְּאִמְר
מִתּוּ יִצְאָו מִיְּדֵי מַעֲלָה
יִיטָא לֹא אִית פ' לְהוֹן
דְּרַבְּרַבְּנָן פ' לִימָא תִּנְיָנָא
חֲנֵן אָף עַל גַּב דְּתִנְיָנָא
דַּעֲתָא אִמְיָנָא הִכָּא
קִדְשֵׁי שְׁמִתוּ הוּאִיל
לֹא מַעֲלָה מִדְּרַבְּנָן לֹא
הִנְהַגָּה מִן הַחֲטָאת
עַד שִׁפְגּוֹם וְכִשְׁהִיא
הוּא מוֹעֵל מִלְּקָא דַּעֲתָא
אִמְיָנָא

[illegible]

(א) רש"י ד"ה ומשני וכו' שיקרצו כל מתיריו כמצותו שיזרק הדם כמצותו כדאמרינן וכו' כך הרגאח פסול דפיגול לא נקבע:

הנהגה מן החטאת
כשהיא חיה לא מעל עד
שיפגום. כגון שרכב עליה
והטחשה, דמפשר נפרקין
לדקמן (טו). דכחטאת עצמה
מוט מיירי דקיימא לזמי,
לפיכך מעל שהפסיד להקדש
שפתח מדמיה, וכשהיא
מתה כיון דנהנה כל
שהוא. אע"פ שלא פגם,
מעל. ללא לזמי קיימא, שאין
פורז את הקדשים להטילן
לכלבים (קדושין טו).

מקדושתה ומעולין בהן
עלו למזבח כל הנה
דמיתיון בשדיה בהן
שחטתן בעצמן או בקרב
בדרום חדרו שריר צריך
היהויה א' לא; אליבא
דחוריה. דאמר בשב
בזבחים ב' מזבח מקדש
מזבח הנה העולה חר' לא
מזבח שט' חר' לא
בשניו מתנות אם עלה
תרד: כ' פליגי א' לא
עלו ירדו: כ' פליגי אליבא
דב' בשניו. דאמר א'
עלו לא ירדו: דאמר א'
שמעון ורבה אמר. ק' ר'
שמוני נח תכא כמכא ליה
חזון עדי' לא קאמר ר'
שמעון אם עלו לא ירדו: לא
א' בנינו: כ' בשלמא
לרב יוסף. דאמר א' עלו
לא ירדו משום חר' מעולין
בהן לא ירדו: כ' מעולין
לא ירדו: ר' אבהו מקדושתו:
א' קריבא. דאמר א' עלו
ירדו קריבא שמאי מעולין
בהן מאי מעולין מדרבנן
מעילת רבנן: ב' משום קר'
לא חומש. דאמר חומש

לך עד כאן לא קאמר ר"ש. הכס אם עלו לא ירדו: **אלא צניטין נאטו**
וכו'. כלומר דלא אמר דלא ירדו אלא בזכותו שניו מקום דממן דמיס הואיל
 וצניטין קובלה הוי בלפניו. **אבל הכא וכו'**. ואם עלו ירדו: **שטמא לרב**
ויסב. דלמרא אם עלו לא ירדו כחילא ולא ירדו מקדושתו מש"ה מועלין לרב
אלא לרבה. דלמרא דאם עלו ירדו דילאו מקדושתו קשיא דלמאי מועלין בהן:
מאי מועלין מדרבנן. אבל מדאורייתא לית בהו קדושה ואם עלו ירדו:
 למה דרבנן שטמא קרן דלא חומש משום דחומש ט"ו מפני איז אשם מייח
 ליה ויזכרנה ליכא קרנן דלא כחילא חולין לעושה הילכך לא מייחין מני חומש
 אבל במעילה דאורייתא מייחין קרן וחומש ואשם מעילה: **דבר פורה**. מדקאמר
 דבר פורה אלמא מדאורייתא לית בהו מעילה אלא מדרבנן ה"ג לרבה מאי
 מועלין מדרבנן: **לימא דרבי פנינא** לזה לזה **שטמא א"ר יוחנן**. דממתניין נמי
 שמעין לא מי לא אמרין קדשים שטמא דכרוס כחילא קדשנותין דמו
 והכוו קדשים שטמו וקמי מועלין בהן ואמרין מאי מועלין מדרבנן מדאורייתא
 לית בהו מעילה דקאמרין אם עלו ירדו דכקדשים שטמו דמו אם כן היינו
 דעולא וזמאי קמ"ל הא דעולא: **ומשני אע"ג דטעין**. ליה במתניין: **אטריך**
הא דעולא דסד"א הכא. במתניין דקדשי קדשים שטמא דכרוס לא דבילי
 אינשי מינייהו משום דלע"ג שנייה בהן מ"מ בכשרות שטמו ולא דבילי
 מינייהו אינשי להכיט מועלין בהן אי לרב יוסף מדאורייתא אי לרבה מדרבנן:
אבל קדשים שטמו. דנכזות נינהו ומאכין וזבילי מינייהו אינשי אימא אפילו
 מדרבנן לית בהו מעילה דהא דבילי מינייהו: **קמ"ל**. ילא מירי מעילה דבר
 פורה אלמא דאורייתא לית בהו מעילה דקדשים שטמו: **ואכתי מ"מ דעולא**
דמוס דמוס טו טי מינייהו. דלן מועלין בהן דכתיב **כפי' הנהגה ש"פ**
מן ההקדש (דף ט"ז). הנהגה **הא כהנא**. בעלת מוס: **כשהיא חיה לא מעל עד**
שיפוט. עד שיסחר ממנו דכיון דקדושת דמים היא לא מעל עד שיסחר דממיה
 כגון שטמא ק"ל הוצרך זה שחשב בה והכתיבה דכיון דנבעלת מוס היא קיימא
 לדמיה קמ"ל כל העומד לדמים אין מועלין בו עד שיעשה ממנו אבל כל
 שאינו עומד לדמים כגון כוס של וכו' על הקדש כיון (ט) **שנהגה דמיו** שנהגה
 בו אע"פ שלא חיסרו מעל וכשהיא מתה ללאו לדמי קיימא דלן פודין את
 הקדשים להאכילן לנכסין (ט) כיון שנהגה בשוה פירוטה מעל אף על פי שלא
 חיסרו והאי מעל מדרבנן הוא דלאחר שמתה ד"ה אין בה מעילה
 מדאורייתא

בהיו יא דקרבן מייחל ליה ובדרבנן אל מייחל קרבן הדיו כמבא' יליח בעורה: דבר הורחל
מדארייתא אלל בהו אל מדרבנן הכא נמי לרוב מדרבנן חזקין: לימא תנינא דאבא דערלא
משפיעין לה מי לא ארמינן קדשי קדשים בדרום כמאן דמועלין: ומוקנין מועלין בה
מדרבנן א"ל הינו דעולא ואיטורל: עולא: דהניחן לך במתחנין איטורל. עולא
ששטחן בדרום אל דרילי אנשי מייחין משום דאג' רשינה בהן מ"ם שוויטין ינוה אל דרילי
מועלין בהן לרוב מדרבנן. אבל קדשיש שמחו דביבולות ניהו ומאיס' ובדילין מנייהו אימא אפיל
ואבא דהו דרילי מועלין קמ'ל. עולא יצאו מיין פעילה דבר הורחל. הוה פעילה מדרבנן
הורחל אמאי איטורל עולא: אל משום מהו מני תנינא דמועלין בהן: אל תנין קמין בפרק
הנהגה מן החטאת כשהיו חזי אל מעל עד שיפסו. ואוקימנא התם בבבליה מוס סקנין דקדושת
עד שיפסו עד שהפתייה דמדיה כגון תלש מצימרה: וקשיא מיהא. דלאו לפרייה עומדת כגון
קמ'ל עולא:

יד א מ"י פ"ג מהלכות
מעילה הלכה ג:
פז ב מ"י פ"ג מהלכות
פסח"מ הלכה טז:
פז ג מ"י שם הלכה יז:
יז ד מ"י שם הלכה יח:

[illegible]

אֶת קִלְתָּהּ מִחִיטָה לֵכֵל אֶת
 נַמְכָּן: כָּן עֲלֵה מִרוֹ
 שְׂדֵה רֹאשׁ הָהָר וְיָדוּ אֶת
 הַמִּזְבֵּחַ חֲתֻכָּה: וְיִהְיֶה
 עֲשִׂינָה לְפָנֶיךָ בְּשִׁשְׁתֵּי
 יוֹמֵי עֲרִיקָה עֲשֵׂה כִּדְמִי
 מִיָּד מִלֵּפָנֶיךָ בְּקֶדֶשׁ
 כְּלֹמֶר לֵאמֹר לֵי לֵית כֹּחַ
 אֶת חֲשִׁיבֵי כֹחַ כִּי יִהְיֶה
 לְהִלָּחֵם לְפָנֶיךָ לְהוֹרֵת אֶת
 מִעֲרֵב בְּרוּכִים שֶׁן
 יִלָּא אֲמִירוֹן מֵאֲחֵר וְאִין
 שֶׁן יִהְיֶה לְכִנְיֹתֵי וְאִין
 אֲמִירוֹן בְּשֵׁב אֶת כִּיֹּן
 יִפְגֹּל קֹדֶם בְּשִׁשְׁתֵּי
 הַיָּמִים וְיִהְיֶה לֵאמֹר צֵעַ הַחַיִּי
 מִיָּד מִלֵּפָנֶיךָ דֹּלֵא אֶת הַחַיִּי
 לְכִנְיֹתֵי: וְאִינוּ מֵאֲחֵר וְיִהְיֶה
 לְאַחֲרֵר מִיָּד מִלֵּפָנֶיךָ
 אֲמִירוֹן בְּקֶדֶשׁ יָקִים
 בְּרוּכִים שֶׁהֵם דְּרָגֵן מִסֵּפֶה
 מִבְּעִתֵּינִי בְּקֶדֶשׁ יָקִים
 לְאַחֲרֵר וְיִהְיֶה מִעֲרֵב
 אֲבִימִירוֹן אֶת מִעֲרֵב יָקִים
 לְשׁוֹן הָרִאשִׁי: וְיִי:
 כִּי לִנְהַג אֶת כִּי לְמִקְמֶה
 אֲחֵר: כָּן נַמְכָּן: כָּן מִיָּד
 שֶׁהֵעֵלָה לְגַבִּי אֹת: כָּן נַמְכָּן:
 וְכִי מִבְּעֵי אֶת לֵעֻלֵּה עֲלֵי
 כָּן נִשְׁפָּטֵלִי: כָּן טִמְאָה

משום דכיון: [ט] מובח האילן
בן הקטטה בכל העבודות והאילן
"תבא": [ט] בהכשר ובעצמיו דורו
היה נעשית כמו שנעשית ב
קליה הלחם תוך דלמיה קרי
תבובא אי"ש משום דלמיה קרי
אלא באימורין ולאחר וריקה
קליים תוך יבהו משעלם משה
הענינן כר' לכן נראה למורי
דלמיה בראשית היה: [ט] מפני
דלמיה מביא: [ט] פיגול דרשפיצי
להחזירו דארמין דקעמ ממנו
איה פיגול איה משה דהאכוכ
קרי ליה דלמיה דמפגל עצמו
אלא דריה איה דרשה מהתם
ממנו משעלם פיגול דהיה כ
וייל כר' אינו פגול ע"א לאחר
הפיגול

העולה להקריב בצמת צבור להשאה
ובשעת המוקד לשבות צדרוס פדרוס אל
צמת יחיד שנסחטה בצבור צדרוס אל
צמת גדר להקריב בצמת צבור ואפילו לא
איכא למיזעי הכא שיש לחלק דהתם
ומחילת כמיקנה קלטת טו שהקדישה כל
כך שקלטת שאם עלתה לא מרד צמת
ומחילת שלא כמיקנה כי הכא צעולת צבת
יחיד וכל קלטת וכו' **אמר** רב גידל
אמר רב וזיקת פיגול אינו מוציא מידי
מיעלה בקדש קדשים. פירוש אם שחט
בפיגול ואחר כך זרק סתם איך הוריקה
מוציאמו מידי מעילה טו דעיקרי ביה
היתר לכהנים אע"כ דמהניא זריקה
לאקדושי בפיגול דדרשין (ובסעי דף כח)
כשר כך הרבנא פסול ארמא
בצינא בפיגול קריבת מתירין בהכשר
טו סלקא דעתך אמינא דכמו כן משנה
רחמנא זריקה להוציא מידי מעילה
טו (ו) ולהצילו למהי כאלו (ט) מוצע
חלק גבול קמ"ל רב גידל דמתי לא
ישן שני עדי לאקדושי בפיגול ולהוציא (ט) מידי
מעילה (ו) ולחמיה חזי לחוביה **אמר** רב
הי"ח. דלון הלחם קדוש אלף בשמיטת
החוב והואיל וישעמט שמיטת החוב לא
היה טו תוך לחומה לא קדש הלחם ואפילו
היה חוב פניה חור מחמת מהן לא קדש
להלחם דלון שמיטת תורה מקדשת לחמה
עד שיקרמו פניה ולא משום לחם כתיב
(ויקרא ו) דלמשעמט קרימט פניה קדש
ההלחם **א"ל**מא פיגול מביא יידי מעילה
ללאורמ משעמ דקא דחלקי חור לחמה
ללאורמ משעמ דקא דחלקי חור לחמה

וְחוֹזֵק לְמַקּוּמָהּ קִדְּשׁ הַלֵּחֶם רוּחָהּ לומר לה' שֶׁאִין מַעֲשֵׂה בָּלֵחֶם דְּלֹא מִיָּקֵר קִדְשֵׁי ה' הַמְצִיאוֹתֵינוּ וְפִינֵם [בְּרִינִין] הֵאָּי דְמִיָּרָה בְּאֵינֵנוּ וְגַם זֶה אֵינוֹ נִרְאֶה דְלֹא מִשְׁתַּמֵּיט מִנָּהּ אֵלָּא בְּזֶה דְבָחַר וְשִׁוּק לְכַנְּטֵי אֵין בָּזֵן וְהַזְכָּר קִדְּשׁ הַלֵּחֶם יִנְיָ לִיפְסֵל לְהִשְׁאִיל הַלֵּחֶם הַכִּי נִמִּי גְבִי זְרִיקָה שְׂמִיכָה לִידֵי הַפִּיגוּל נִקְבֵּעַ עַד שְׁעַת זְרִיקָה כְּדֹאמֶר הִנֵּחֵת הַפִּסּוּל דְּבִיעַ קִרְבֵּי יָם מִמֵּיִם קִדְּשׁ אֲמִרְיָן קִדְּשׁ הַלֵּחֶם יוֹ אֲבֵל גְּבִי נִקְבֵּעַ [פִּיגוּל] דְּרִיקָה מִיִּתִּי פִּי לִידֵי מַעֲשֵׂה שְׂמִיכָה אֵינוֹ מִצִּיל

קובוצין פ'יגור. יזו שפיגול בשעת קמיה ו
טעמא בנסמך וקמיה היינו ש
ג' (א) עבודות שנמנחה כנגד ד' עבודות
היו פיגול נקבע קודם העלאה וקשה ד
היו מנמחות שקורין לקמיה ולשחיה ו
(א) פיגול ששמע שהוקבע פיגול בשעת ק
ס"ד לומר שנקבע פיגול משעת קמיה והא
דוקא לחייבו כרת אינו נקבע עד לאחר
שחיטה כמו לענין להביא לידי מעילה וא
לידי פיגול כלומר פולס אין הפיגול
ומעילה והא ג' דקפסע פיגול רוצה
בשעת ההטרה והא ג' חסי מלה אם

[illegible][illegible]

קטעוה מחילום. של עורה לכל
למוצח דטעוהה אפון וכל דב
יזדרוס וזשאר פסולין הנהו
להאיא עולה במה יחיד לאחר

אֶקְלָטוּהוּ מַחִיצוֹת לְכָל דָּבָר ^ב בְּעֵי רֹא"א ^א (עוֹלָת)
בְּמַת יַחִיד שֶׁהִכְנִיסָה שְׁנַפְסָלָה ^ב עָלוּ מִהוּ
שִׁירָדוּ מִדְּקַמְיַבְעִיָּא לִיה לַחֲדָא מְכַלֵּל דְּאִירְךָ
פְּשִׁימָא לִיה אִי כְּרַבָּה אִי כְּדָרְב יוֹסֵף חֲדָא מִגּוּ
חֲדָא קַמְיַבְעִיָּא לִיה עַד כֵּאֵן לֹא קֹאמֵר רַבָּה
הָתָם אִם עָלוּ יִרְדּוּ ^א מַחִיצָה כְּתִיקָנָה פְּסָלָה
שְׁלֵא כְּתִיקָנָה לֹא פְּסָלָה אוּ דִלְמָא אִפִּילוּ לְרַב
יוֹסֵף דֹּאמֵר אִם עָלְתָה אִם תִּרְדּוּ מַחִיצָה כְּתִיקָנָה
קְלָטָה שְׁלֵא כְּתִיקָנָה לֹא קְלָטָה תִּיקוּן ^ב אֹמֵר רַב
גִּידֵל אֹמֵר רַב ^א זְרִיקָת פִּיגוּל ^א אֵינוּ מוֹצִיא
מִיָּד מַעֲיָלָה בְּקִדְשֵׁי קֳדָשִׁים וְאֵינוּ מְבִיא לְיָדִי
מַעֲיָלָה בְּקִדְשֵׁים קְלִים יְתִיב אַבְיִי וְקֹאמֵר לֵה
לְהָא שְׁמַעְתָּא אִיתִיבִיה רַב פַּפָּא לְאַבְיִי
^א הִשְׁחוּטָא אַתְּ הַתּוֹרָה לִפְנִים וּלְחֻמָּה חוּץ לְחוּמָה
לֹא קִדֵּשׁ אַתְּ הַלֶּחֶם יִשְׁחָטָה עַד שֶׁלֹּא קִרְמוּ
פְּנִיה בְּחִתּוֹר וְאִפִּילוּ קִרְמוּ כּוֹלֵל חוּץ מֵאַחַת
מֵהֵן לֹא קִדֵּשׁ הַלֶּחֶם יִשְׁחָטָה חוּץ לְזֻמָּנָה ^א וְחוּץ
לְמִקְוָמָה קִדֵּשׁ הַלֶּחֶם אֲלֵמָא פִּיגוּל מִיֵּיתִי לֵה
לְיָדִי מַעֲיָלָה אִישְׁתִּיק כִּי אַחָא לְקַמְיָה דְּרַבִּי
אַבָּא אֹמֵר לִיה בּוֹרִיקָה אֹמֵר לִיה רַב אֲשִׁי
לְרַבָּא וְהָא אֹמֵר עוּלָא ^א קוֹמֵץ פִּיגוּל ^א שֶׁהָעָלוּ
לְגַבִּי מִזֻּבַּח פִּקַּע פִּיגוּלוּ מִמֶּנּוּ וְקַמְיָה הֵינּוּ
שְׁחִיטָה אֹמֵר לִיה אִיסוּרָא דְּמִיֵּיתִי לְיָדִי פִּיגוּל
וְהָא

עלנה חרד דלח קלט מוצח
 פיקו. ומדקמנעטליז ליה אלצא
 פנים נמי לא פשיטא ליה א
 זריקס פיוגל (א) שחישב ז' דור
 הקובעה לפיוגל שיש בו כרת א
 דזריקת פיוגל אינה חשובה לכ
 מוריקה שבער קדיממל ק' דמלא
 ואין מועילין בו אבל הכא כיון
 דהא לא חזי לכהנים: ואוסה
 לא קדשים קלים מוריקה שבער
 שחזר זריקת דמן מועילין באי
 כלל לענין זריקת: ואחמיר

וַיֹּאמֶר וְהִלְכֶנּוּ עִמָּךְ כְּדַמְפֶּרֶשׁ
וַיֵּינוּ שְׂחִיטָה כְּדַחֲשִׁיבִי בַמַּחֲנוֹת (דף יב)
עֲבֻדוֹת שְׂבוּחַת וַתֵּי קוֹמָן פִּיגּוּל אֱלֹמָה
קִטְפָה הִדְרָבָה מִשְׁמֵיטוֹת אִי יֻכּוֹ לִהְיוֹת
שֶׁמֶץ פִּיגּוּל ל' לִבִּי דְפִירִי מִדְּקֶלְמָר פֶּקֶק
שַׁעַת קִמְיָה מִדְּנֶקֶט פֶּקֶק וְאִם לִפְסִי וְאִי
הָאֵל וְהָאֵל עֵינֵי הִרְלָמָה כֶּשֶׁר (וּפְסִימָה כח) וְיֵל
לְאַחֵר זִרְיָקָה אֲבָל שֶׁם פִּיגּוּל חֵל מִשְׁעַת
יֵלֶה וְאֵם כֵּן הִקְשָׁה שְׁפִיר וַתִּשֵּׂי דְמִימֵי
לִירֵד שַׁעַת זִרְיָקָה לְעֵינֵי הִלְכָּה לִידי
וַיֹּאמֶר לֹמֶר אִסּוּרֹה הִמְצִיאוֹ לִירֵד פִּיגּוּל
הָאֵם אֲחֵרִים מִצִּיאוֹ לִירֵד פִּיגּוּל הָאֵם

[illegible]

וּמִקְרָא הַקּוֹרֵא הַמְּבַרְכֵּה בְּמִחְצֵה שָׁלָל תַּחֲתֵּי
לֶרֶב יוֹסֵף שִׁימ' דְּבִשְׁנֵי מָקָם שְׁחִיט'
בְּשִׁחִיטֵהוּ וּבְרִיקָה שְׁחֵם: אִינוּ מֵי
חֵיט' לְהַרְבֵּה הַבֶּשֶׂם דִּי מִי מַעֲלֵה יָד
קֹדֶם בְּשִׁחִיטֵה הַבְּהֵימָה זְרִיקָה אֶל יָצֵא
אֲמִירוֹנָן קְבִישִׁים קְלִים כְּדִישֵׁי כֹרֶם
מַעֲלִין עֲבֵר: וְאָמַר לֵי דִלָּה קֹדֶם שְׁמַע
וּבְעִין לִשְׁמַע: וְאִפְּלוּ קֹדֶם כֹּלֵן
חֲזוֹן. לְחִבְשֵׁי בְּשִׁחִיטָה שְׁחֵם שְׁחִיטָה
לֵי מַעֲלֵה קְבִישִׁים קְלִים קוֹשֵׁי אֶל
פֶּסֶס: אִלּוּ בְּרִיקָה. כְּלוּמֵהּ זְרִיקָה עֲצֻמָּה
חֵיט' מְזוּר בְּשִׁחִיטָה לֵיט' וּמִשֵּׁי
דְּפִיגֵל הַחֵיט' וּבְכִלְוֹתוֹ בְּכִלְוֹת הַחֵיט'
פִּיגֵל שְׁחִישֵׁי עֵלִי בְּשִׁעַת קְמִיצָה וְהֵי
עֵלֵה וְהֵי הָרִין לְאִיבִיר פִּיגֵל וְהֵי תִתֵּן
פִּיגֵל מְשׁוּם דִּסְדֵּי אֶל יְמִיל אֲבֵר דִּסְדֵּי
קְמִיצָה וּפִיגֵל דְּקִמְצָה הֵיטָן מִי כֵּן
לֵיט' וְשָׁקִי אֶל קִי: גִּידִל: אֶל לֵא. מִי

הַלֵּה הַנְּכֻדֹת לֶשׁן הִרָא: אֶס אִסְרוֹר מִיחֵי לִידִי:
קֹדֶשׁ כֵּל: עֵן דְּנִיקָר סִי'א וְלֹא קִירָה בֵּי הֵיטָן. חוֹס'
וְנִשְׁנֵית הַבֶּשֶׂם: אֶס מַעֲלֵה וְלִהְבֵּי מַעֲלֵה בְּרִיקָה
כֵּס אִילוֹר הַחֵיט' כִּלְוֹת בְּנֹה: עֵן אֶל עֲבֹדֹת אֶס: מִקְחָס:
עֵיב כֵּל לֵחֵם חֵט' קִירִים קִרְבָּנוּ עֵן יִכְוֵן לֵחֵם
אֶס: מִפְּרִיז: אֶס בְּחֹדֶה הֵיטָן קְלִים אֶס מַעֲלֵה
אֶחָד מִכָּל קִרְבָּן חֲרוּמָה לֵיט' וְעֹבֵד מִזֵּה וּבְרִיקָה
הֵיטָן אֶלִּי לֵחֵם מִי מַעֲלֵה: חֵן תִּתֵּן מִזֵּה אֶס וְשָׁקִי
בֵּי יִדְרֵק מִשֵּׁי שְׁמִישָׁה: אֶס קִרְבָּן. מִתְרִירוֹ וְלִכְבֵּן בְּבִי
וְהֵיטָן הֵיטָן מִי יִדִּי: כֵּס שְׁחִישֵׁי לֵיט' אֲבֵר אֲבֵר
כִּכְר שְׁחֵלֵה בֵּי דְרֹקָא וְנִפְקָא קְבִישֵׁי עֵמֶם הַמְּכֻזָּר
הֵיטָן גִּידִל: בְּכִלְוֹת שְׁבֹבֹת וְהֵיטָן הֵיטָן קוֹשֵׁי קִיר
אֶס אִיבִין לֵיט' מְשׁוּם עֵיטָן קוֹשֵׁי כֵּן אֶל לֵחֵם
זֹחֹת נִמְכָּח: סִי פִיגֵל כְּמוֹ הַשְּׁחֵט חֲחוּ לִזְמַנָּה פִיגֵל
חֵיטָן כֵּן אֲבֵר כְּמוֹ מִיחֵי אֶס: כֵּס פִּיגֵל
לִדְרֵק שְׁבִיכָה בֵּי אֶל עֵיבֵן בֵּל מִקּוֹם חֲרוּמָה
אֶס וְהֵיטָן אֶס וְשָׁקִי אִסְרוֹר מִיחֵי לִידִי פִיגֵל
חֵיטָן: אֶס וְהֵיטָן עֵלִי:

(א) בעיר ויראלה עט מרשע
 זיך. (ב) מנחם: מן
 (ג) מנחם: מן (ד) ופסחים
 (ה) ופסחים: מן
 (ו) ופסחים: מן
 (ז) ופסחים: מן
 (ח) ופסחים: מן
 (ט) ופסחים: מן
 (י) ופסחים: מן
 (יא) ופסחים: מן
 (יב) ופסחים: מן
 (יג) ופסחים: מן
 (יד) ופסחים: מן
 (טו) ופסחים: מן
 (טז) ופסחים: מן
 (יז) ופסחים: מן
 (יח) ופסחים: מן
 (יט) ופסחים: מן
 (כ) ופסחים: מן
 (כא) ופסחים: מן
 (כב) ופסחים: מן
 (כג) ופסחים: מן
 (כד) ופסחים: מן
 (כה) ופסחים: מן
 (כו) ופסחים: מן
 (כז) ופסחים: מן
 (כח) ופסחים: מן
 (כט) ופסחים: מן
 (ל) ופסחים: מן

(א) גמ' צעי ר' אלעזר עולה
זה שנפסלה ועלו מהו
שירדו: (ב) רש"י ד"ה אמר
רב גידל אמר רב זריקת
פיגול שחטה לפגל הזבוח
בזריקה ופגל גמי:

בעזרה קלטה מחיצתה.
דעזרה: לכל דבר שיש לה
הדגונית נולח חונח דעת

צאתה חן ונעורו נפסלה ו
 אש שניה כעסו שחיתוה: **ז**
 עי בר אל גלועה. אש יצאת
 חן מחומת עזרה: ועלה.
 חלה אותה להקטורה: מהו
 שחרד. ומדקא כביעא לי א
 חדא בעלת חן דבמח
 חן מלל אדדך בעלת חן
 פשטא ליח. דסריא
 ליה א כרבי א כרבי
 יוסף: אל כביעא לי א
 כרבי א כרבי יוסף אל
 חדא מנ חן עולת חן
 דבמח יחד מנ גדולת
 פנים א כביעא לי חן וכן
 א כביעא לי חן עד חנן
 א אמר בריה רהם. בעלת
 פנים שיענה באשוחתה א
 שיצאתה חן דעו יחי
 פשטא מרמיצה חתיקנה
 משח. כלמרחי חתיקנאמרי
 כ' אקדשה קדושת פנים
 אקדשה להקריבה פנים
 בצורה חדיני משה
 חתיקנה משח חן
 שנה בה סהלי אבל
 עלת במח יחד שחוקדשה
 חתיקה בשח חתיקנה
 להקריבה פנים כ' הכניסה
 לאחר מיכן פשטא יצאתה
 א אלסלה עלתה אל
 חדא: א דלמא אפילו לרב
 יוסף דאמר בעלת פנים
 שיענה בה עלתה אל
 חדא חינו עטמא מחסול
 רבון שחוקדשה חתיקנה
 במחיצה חתיקה קטלה לה
 מבח א עלתה אל חדא
 במח עלת חן דבמח
 יחד שחוקדשה חתיקה
 במחיצה: חתיקה
 ואח"כ הכניסה לפנים
 יחד ועלתה חן אל
 יצאתה לה מבח חדאלי

אמר רבה או דילמא אפילו
ורחק פיגול. שאם חישב
שיבא בלד וירקה לידה
ולאן כבשא אלא כיון דפיגול
לחלקן פיגול לדיד מעילה
מימם מוטילין באימורין או
תביב על זבח תורה חלות
מעה אלאמא פיגול מית
קשא לרב גידל אלא דרב
וריקא לא חישב הילכך
וואינו כביא לדיד מעילה
ואים פקע ביה שמאי קומץ
אום פקע ביה שמאי קומץ
סורן מהו ותאי דנקט וירק
מקת' קומץ פיגול דיפגול
י' קדש חלה דמביאו ליה
במציצה תלמודה הוי פיגול

קלעוה מחיות. של עזרה לכל דבר דהוי כמי שהוקדשה ממחלה להקריבה
למזבח לטעונה לפון וכל דברים הטעונים בקדשי מזבח ונפסלה ביוזא
ובדרום ובשאר פסולין הנהוגין ^(ה) בקדשי מזבח ^(ז) שפסלה. ששטה
להיא עולת צמת יחיד לאחר שהבטיחה לעזרה בדרום והעלה אותה הכהן

[illegible]

עלתה תרד ללך קלט מוצח וז' ולא אחת תחילה למחילת עורה כתיקה:
 סיקו. ומדקמבעיה ליה אליבא דתריוויי ש"מ דבשינוי מקום שחיטה דעולת
 פנים נמי לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרז יוסק: א"ר גידל אמר רב
 וריקס פיוגל (א) שחיטב ז' בוריקה¹ לפגל הוצח ופגל נמי בוריקה ושחטא
 הקדשה לפיגול שיש בו כרת אינו מוילי מירי מעילה בקדשי קדשים כלומר
 דוריקת פיוגל אינה חשובה כל כך שחילוף הדם קדשי קדשים מירי מעילה
 דוריקה כשרה דקיימא לן דמאחר שזרק הדם כראוי יש בצשר היתר לכהנים
 ואין מועילין בו אבל הכא כיון דפיגל בוריקה לא ילא הצשר מירי מעילה
 דלא לא חזי לכהנים: ואוסה וריקס אינה מביאה לידי מעילה. האימורין
 שזל קדשים קלים דוריקה כשרה כדתנן בצופא דמתמינתין² בקדשים קלים
 לאחר וריקס דמן מועילין באימורין ואין מועילין בגדל: דלא שחיבא וריקה
 כלל לענין מעילה: ואחר לאו שמעט. דרב גידל: ויתחמך פיוגל לחומה

לא קדש הללם. דכתיב על זבח המזבח חלות (ויקרא י) ובעינין על כסמך:
ואפילו קרמו בונן חוץ מאחם מהן לא קדש הללם. דבעינין בשעת זביחה
שיהא כל הללם ראוי: שמהו חוץ לזמנה. דחישב עליה בשעת שמירה
לאוכלה חוץ לזמנה או ה' חוץ למקומה [וקס"ד] אע"פ שזרק [בזמנאות
פיגול] קדש הללם להכי מופלגין וכו'. אלמא דפיגולי מייתי לא במיעלה צדקים
קלים וקשיא לרב גידל דלמר אינם מביאה ליה מעילה בקדשים קלים:
כי אסא. אבי נקמיה דר' אבה אמר ליה הא דרב פפא לא קשיא לרב גידל:
צ"ל בזריקה. טעמא דקדש הללם כשפגל בשמיטה משום דשתק בזריקה דלא
פוגל בזריקה היילך לא היו פיגול גמור בשמיטה לחודי להכי קדש הללם
מופלגין וכו' אבל הא דלמר רב גידל דלינו מביא חוץ לעילה היינו דפיגול
וזריקה [או ממנ דהיי פיגול גמור]: אמר ליה רב אשי לרבא והא אמר
טולא בנים? בתים כפרה בהו שאלי (תנא) הוות פיגול שחשב עניו

לפגל בשעת קמיצה והעלהו לגבי המזבח כיון ששמהו בו האור פקע פגולו והעלהו לגבי המזבח כיון ששמהו בזה האור פקע פגולו מן. והוא דנקט קומץ נה"א לא אבר למיחבר להכי כיון ששמהו בו האור בנקמתו לא כמו ששמהו דלע"א ומפרסת פקע פגולו ממנו וכל שכן צ"ב אבר פגול דכיון דלמיחבר מן פגול דפגל בקמיצה ופגול דקמיצה לא כמו פגול דשמיטה (2) דיכ"י ששמיטה לחודה הוי פגול גמור וקמץ קדש הלחם שמיצוי ליד מעילה אלמא ליה פגול דקמיצה קומץ פגול לא אמר בקמיצה לחודה לא פגול דאור ויהי תמידי פגול אלל לא הוי פגול גמור עד דפגל נמי בהקטרה יא וה"ה דה והוא דל"א גדל אינו מצידי ליה מעילה היינו נמי שפגל יז בזריקה קאמר:

ומעיקרא הוקדשה במחציה שלא כתיקנה חקין; ומדקא בעי לא אליבא דתרייורא. עד כאן לא לרב יוסף ש"מ דבשינוי מקום שחיטה דרעלה פנים לא פשיטא ליה אי כרבי אי כרב יוסף בשחיטה הבוריקה שני סתם; וזו מוציאה מידו מעילת קדש קדשים. לזמור ליה חזן כל ולא פיצול הבוריקה בשני מידו מעילת קדש קדש דמאזי שורוק וזהו שני חזר לכתבוהו ואין חזק קודם בשחיטה בההיא וריקא לא יצא הבשר מיד מעילת דהא לא חזי לכתבוהו ואינו כדוק וזיקא האמורין בקדשים עליו בוריקה בשני כדנתן בספסא דמגדנאין בקדשים עליו לאחור וריקא מעילין בשני; וקאמר לא קדש שפעתא. וזהו גידל: וזהו חזן לחמוה לא קדש חללים. ובענין על בסמך: ואילו ריקא חלום כולן חזן אהת לא קדש חללים. דבענין דבשעת וביחא וזהו חזן לזמנה. וחישוב עליו בשעת שחיטה לאכולהו חזן לזמנה וחזן למקדש קדש חלום שני מיד מעילת בקדשים עליו קדש לספסא דרב גידל: כי אתא חביבי לקסיר דרב. אבא. א"ל פסא: א"ל בוריקה. כלום היונו עמא דקדש חללים בשחיטא בשכסא משום דשחתי קדשין ואין חזן פיצול גמור בשחיטה חללה ומושט חזן חללים מעילין כי אבל דהיא דרב גידל אלא דשכינ גמורא וכולהו עבודת דהיה פיצול גמור: א"ל רב אי שרבו חביבי עולא. אמר: בסמי' פיצול שחיטת עליו בשעת קמיצה והעלהו לגבי מוכח כיון שמשהו לא האור קפץ פיצולו ממנו יצא חזן חללים לאיברי גמור ונתנו ומטא שחיטת עליו כמשהו כיון שמשהו לא האור קפץ פיצולו ממנו וסדסי' חזן מילא אבא מדמיבא אלא קומץ דמירפת לא קמיל ולחכי קצת קומץ מן קמיצה ופיצול קמיצה חיינו כון פיצול דשחיטה אלאכא בשחיטה חלודה חזן פיצול גמור קדש חלום וקשיא א"ל רב גידל: א"ל. מהכא לא יתיקש ליה דמאי קומץ פיצול דקמיל לא אמר

והנהגה להקריב צבמת צבור דהשתא הו' מחילה של צמת צבור כתיקה וכששייה המקום לשחוט צדדים פסלה אבל שלא כתיקה כלומר כגון עולת צבמת יחיד שנשחטה צבמת צבור צדדים דהו' לכו מחילה שלא כתיקה כלומר שלא נדר להקריב צבמת צבור ואפילו לרבי יוסף דאמר אם עלו לא ירדו

אִכְלָה לְמִינֵי הָאֵץ שֶׁנֶּשֶׁה לְחַלֵּק דֹּהַם
מִמֶּנִּי. כְּתוּבָה בְּקִטְוֶה קִטְוֶה עֵץ שֶׁהִדְרִישָׁה כֹּל
כֶּךָ שֶׁקִּטְוֶה שֶׁאֵם עֵלְתָה אֵל מִדֶּר אֶל
מִמֶּנִּי. שֶׁלֹּא תִּקְנֶה יָל הָאֵץ עֵשׂוֹת בְּמֵת
יִיחִיד לֹא קִטְוֶה וְכו': **אָמַר** רַב גִּידֵל
אָמַר רַב וְרִיקָת פִּיגוֹל אֵינוֹ מוֹצִיא מִיֵּד
מִעֵילָה בְּקִדְשֵׁי קִדְשִׁים. פִּירוּשׁ אֵם שֶׁמֶת
בְּצִיגוֹל וְאִחֵר כֵּן זֶרֶק סָסִם אֵל הַזִּיקָה
וְנִוְלִיתָמוּ מִיֵּד מַעֲשֵׂה עֵץ דְּלִיקָר צִיָּה
הֵיטֵר לִכְהֵיט אֶע"ג דְּמַהֲנִי זִיקָה
לְאֶקְצוֹנֵי צִיגוֹל דְּלִרְשִׁין (וְכִסֵּי 97 כֹּה)
כִּסְרֵלְתָם כֶּסֶר כֵּן הִרְלָתָם פִּסּוֹל אֶלְמָה
בְּצִיגוֹל צִיגוֹל קִרְבֵּית מִתִּירִין כִּסְרֵי
עֵץ סִקְלָה דַּעְתָּן אֶלְמָה דְּכִמּוֹן כֵּן מַשְׁבֵּה
רַחֲמָנָה זִיקָה לְהוֹלִיט מִיֵּד מַעֲשֵׂה
(ע"י 10) וְלִהְיָרוֹ לְמַהֲוֹ כִלְיוֹ (11) מוֹבֵה
חֲלֹק גְּבוּה קִמ"ל רַב גִּידֵל דִּתְרִית לֹא
(ע"י 12) עַדִּי לְאֶקְצוֹנֵי צִיגוֹל וְלִהְיָרוֹ (13) מִיֵּד
מַעֲשֵׂה: וְלִדְחָמָה חוּץ לְחֻמָּה אֵם קִדְשׁ
הָאֵם. דְּלִין הֵלֶם קִדְשׁ אֶלָּא בְּשִׁמִּית
הֵיטֵר וְהוֹלִיט אֶשְׁבַּע שְׁמִית הֵיטֵר לֹא
הֵיטֵר עַן מִן לְחֻמָּה לֹא קִדְשׁ הֵלֶם וְאִפְלוּ
קִרְמוֹ פִּינִי חוּץ מִלִּמֶת מִן לֹא קִדְשׁ
הֵלֶם דְּלִין שְׁמִית מוֹדֵה מִקְדֶּשֶׁת לִחְמָה
עַד שִׁקְרָמוּ פִּינִי (14) מִשּׁוֹם דְּלֶמֶת כְּחֵץ
(וְיִקְרָא 11) דְּשִׁמֶשׁ קִרְמֶת פִּינִי קִדְשׁ
לְחֵם: **אֶלְמָה** פִּיגוֹל מִבֵּי אֵד מִעֵילָה.
לְאֶחָרָה מַשְׁמַע דֶּקָּה דִּקְחָמֵר מִן לְמוֹנֶה

וְחוֹזֵן לְמַקְוֵמָה קִדְשׁ הַלֵּחֶם רוּחָה לִזְמַר לְהַבִּיאַ לְחֶם לִידֵי מַעֲשֵׂה וּקְשִׁיא דְרֹדְכִי
 אֲחִין מַעֲשֵׂה בְּלֹחֶם דְּלֹא מִיָּקִיר קִדְשֵׁי ה' דְּרָף בְּתוֹדָה יְמֵי אֲחִין מַעֲשֵׂה אֲלֵא
 בְּצִימְרוּרִין וְפִירֵשׁ [רַבִּינוּן] הָאִי דְמִיָּיר בְּצִרְכָּה לְחַמֵּי מוֹדָה הַיְמִינִין לְכַן
 יְמֵי וּבֹשׁ זֶה אֵינוֹ נִרְאֶה דְלֹא שְׂמַתִּיט תְּנֵא בְּשׂוֹם מְקוֹם שֵׁשׁ בְּזֶה מַעֲשֵׂה וְעוֹד
 יִקָּח בְּחֹזֶה אִשׁוּק הַיְמִינִין לְכַתְּשִׁים אִין בְּזֶה מַעֲשֵׂה (א) לִכֵּן נִרְאֶה דְמִדְמִי
 דְּהִיא קִדְשׁ הַלֵּחֶם לִי לִפְסֵל לְהַבִּיאַ לְחֵם מַעֲשֵׂה וְהָאִין אֲלֵמֵא בִּינֵן קִדְשֵׁה
 הַלֵּחֶם הַכִּי נִמִּי גְבִי זְרִיקָה שְׂמִיבִיחָה לִידֵי מַעֲשֵׂה: א"ל בּוֹדִיָּקָה. כְּלוּמַר אֲחִין
 הַפִּיגוּל נִקְבַּע עַד שְׁעַת זְרִיקָה כְּדֹאמַר (וַחֲסִים דָּף כח:) כִּהֲרֵאֵת כֶּשֶׁר כֵּן
 הִיבֵאֵת הַפִּסּוּל דְּבַעֵי קִרְבּוֹ יְמֵי מַחֲסִים הֵילֵכֵן גְּבִי לְחֶם (ב) דְּשִׁנְקֵרֶם הוּא
 קִדְשׁ אֲמִרְנִין קִדְשׁ הַלֵּחֶם יוֹ אֲבָל בְּזֶה מַעֲשֵׂה דְבִשְׁעַת שְׁחִטָּה עֵדִינִן לֹא
 נִקְבַּע [פִּיגוּל] דְּזִרְקָה מִיָּמִי (א) לִידֵי מַעֲשֵׂה וְהָאִין נִקְבַּע הַפִּיגוּל שְׁחֵשׁ בְּשַׁעַת
 שְׁחִטָּה (ב) אֵינוֹ מִיָּד מַעֲשֵׂה לִידֵי מַעֲשֵׂה:

קובוצת פיגור. יוז שפיגול בשעת קמילה והעלהו פקע פיגול ממנו כדמפרס טעמא בסמוך וקמילה היינו שחיטה כדחשיב בזמנאות (דף י"ג) וצ"ל עבודות שבמנחה כבוד ד' עבודות שבזבח ומני קומץ פיגול אלמא היינו פיגול נקבע קודם העלאתו וקשה הדרכה משניות היה יכול להביא וטעמא ממנאות שקורין לקמילה ולשחיטה פיגול זו ל"נ דפיגול מדקלמא פקע (לא) פיגול משמע שהוקבע פיגול משעת קמילה מדנקט פקע וא"ל (לא) ופי"ל ס"ד לומר שנקבע פיגול משעת קמילה והא בעינן היראמא כשר (בבבא כה: כה) וי"ל דוקא לחייבו כרת אינו נקבע עד לאחר זריקה אבל אם פיגול חל משעת שחיטה כהו לענין להביא לידי מעילה ואם כן הקשה פקע ומשני דמיימי לילדי פיגול כלומר פולסם איזו המעילה עד שעת זריקה לענין להביא לידי מעילה והא לא דפקע פיגול רחיה לומר איסור המציאות לידי פיגול בשעת ההכרתו והא לא חמי עליה אם אחרים מציאו לידי פיגול הוא

ממנו שאס פקע מיד וירד מעל גבי המזבח יעלה והוא הדין גמי לאיברי פיגורל
פיגורול משום דאי תנא לאיברי פיגורול לחוד אל הוה אחי קומץ מיניה דס"ד
דכשן ופקע פיגורול ממנו אל קומץ דמפרסת אימא אל קמ"ו והכי נקט
כי משלה פארו במקמא דו כנשקו כולו ופקע פיגורול. מכל מקום קמני
דקבע פיגורול בקמינה לחודה הכי גמי מיקבע פיגורול לקמיה לחודה אלמא
דפיגורול מיניה קדשים ילדי מעילה וקשיא לרב רינל: א"ל מהכא אל מיקב
מאי קומץ פיגורול איסורא לרבי דמתייל ילדי פיגורול שחמילא לפגל בקמינה ד
לחודה הויא תחילת איסור פיגורול אל פיגורול גמור של פגל אלף בשחמילא

[illegible]

גמור עד שפיגל בכולהו עבודות והוא הדין לשחיטה דשחיטה היא תחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור עד דפיגל

[illegible]

הגהות הב"ח
(ה) רש"י ד"ה ולא וכו' וכו' שבו אלהי פיגול וכו' שאלו עובדי אלהי מביאים עולות וקורבנות וכו' וקשה לך בידל מביאין אחר לך דבר גדול ומשני ודכ"ה ד"ה דברי הכל וכו' וקמתי לפרש קדש הלזם:

הלחם ומביא לידי מעשה
ולא פילג אדם בבחינה
החודר להוה פילג גג
והוא דאמר רב גידל אר
מביא לידי מעילה דפי
נמי בוריקה: וזהו קא
עלה דהויה דקומץ פיי
אם אחרים מביא לידי פיי
השירים ממשחבה דקמץ
תורה: וזה עצמו. והוא
עצמו לא כ"ש האומר
תתם בוכחים מאי קא
אין קאמר אם אינו משק
לחומר אם אינו משק
פילג דקומץ לחוד כפיי
גמור דכין שיהיה לממ
תתם פילולו וזהו
אחרים לידי מעילה השיר

דחייצין עליו כרת הוי במחשבת אכלה חוץ לזמנו ואכילא חוץ זה ה' [פסוק]
ואין חייצין עליו כרת ואמר אפילא מחלוקת מ' וכו' דר' יהודה סבר אס'
מחשבת הזמן וכו' ורבען סברי להכי אין זו כרת לעירוב מחשבות
חוץ לזמנו וחזון לנקומנו בזמן אחד ולהכי אפילו בשמי עבודות פסול ואין
בו כרת הואיל ולא הויא כולה במחשבת חוץ לזמנו. ולהכי קרי לשמי סימנין
עבודות משום דקסבר שנה לשמיטה מהתלה ועד סוף וכו' שחט סימן
חד עבד פלגא לשמיטה: אבל בעבודת אחת. כגון בסימן אחד שחשב
בחזיו חוץ לזמנו ותפוי חוץ לנקומנו: דברי הכל עירוב מחשבות הוי. ואין
בו כרת אבל פסול הוי. ומ"מ אשכחן לר' יהודה דאס' מחשבת הזמן קדמה
בשמיטה לחודה הוי פיגול וא"כ לרבנן אס' לא חשב זה אלא חוץ לזמנו
לחודה בשמיטה הוי פיגול וחייצין עליו כרת אלמא דבמחשבת שמיטה
לחודה פיגול לא הוי וקמי' ה' קדש הלחם דקדשים מיימי קדשים קלים לדי
מעילה וקפאי לרב גידל: אמר ק' דבר גידל ה"ל לא אמר דבמחשבת שמיטה
לחודה פיגול אלא לבי זרקת חגיג' מילתא אי בעבודה אחת עירב המחשבות
אי בשמי עבודות דאי חשבי עבודות לבי זרק' הם במחשבת פיגול
הוי פיגול לרבי יהודה דלית להו ולרבנן דלית להו וכו' בעבודה אחת
דבי הכל לא הוי פיגול אבל מ"מ לעולם לא מיקצב פיגול עד דזריק
והתם ה"ל דקדש הלחם דשמן בזריק' דלא פיגול אלא בשמיטה לחודה
אבל אס' פיגול בזריקה נמי לא מיימי קדשים קלים לדי מעילה דכרב גידל:
ס' אי בני. מיקשי ליה ס' נמי דקאמר דעד דזריק לא הוי פיגול דלעומה
ס' תודה נמי לא הוי פיגול עד דזריק אן כן קפאי ליה הא ס' מאי קפאי
הלחם דקאמר לאו לחיובי' במעילה א"ע"א דהשתא הוי פיגול גמור דפלג
בזריקה אלמא זריקת פיגול מביאה לדי מעילה בקדשים קלים: לא מאי
קדש הלחם ניפסל. קדש דבשי שריפה דלא הוה כחולין אבל לא למעילה
ודכרב גידל: לימא מסייעא ליה. לרב גידל: הפיגול לעולם מועילין
לאו א"ע"א דאזריק קדש: לשם פיגול וליכין גידל דלמחר אינו מוציא
מדי מעילה בקדשי קדשים: לא. כי קמי' לעולם מועילין בו ללא זריק'
קא מיירי ולא מסייע ליה: אי דלא זרק. לשם פיגול פשיטא דמועילין
בו יו': אלא לעולם בדורק קא מיירי. ואפילו הכי לא מסייע ליה דכי
תניא דלעולם מועילין בו אפילו לאחר זריקה בעולה הואיל ולגבוה
היא דאין זה היתיר להכניסו ולא מיירי בתטאת ס' ואשם יו': לעולם
בתטאת ואשם מסייע דאי בעולה פשיטא מאי לוימירא ע"ז:

יהודה כבר אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגורל וחיובין עליו כרת. וחס"י רבנן ועירובי מחשבת חוץ לזמן חוץ למקום בובא אחד אפילו ב' בעבודת משה' שחציה חישוב בה חוץ לזמנה וחציה חוץ למקומה: דברי הכל עירובי מחשבות. והי' א' סימנ' ב' בעבודת משה דקדבר שנה' לטושימה מחשבה חוץ לזמן ש' שחט סוף פי' אחד דבר' יהודה אם מחשבת הוון קדמה בשחיטה ו' חס"י, אלא ממחשבת שחיטה ל' אמאי קדש חלם: אמר ר' ברדי. הכא נמי לא אמר ממחשבת שחיטה לחודה פי' חלם לא למפרע א' בעבודת אחר עירוב מחשבות וא' ב' בעבודת אחר ל' לעולם לא חלם פ' קשיא ליה הא דמאי קדש חלם קדמבר לאו לחיובי במעילה אע"ג הדשאת והי' פיגורל לעולם ועמלין ב' בארץ אף על גב דאדוורירם על שני פיגורל וחיובי כרת גידל דקדור' לא ל' לעולם דקדור מיייר. ואפילו ל' לא' ב' סימני ל' ח' ח' נגיא אחר' לעולם

והא קתני ^א אם אחרים מביא לידי פיגול הוא עצמן לא כ"ש הא נמי איסורא דמיייתי לידי פיגול אמר ליה רבינא לרב אשי והאמר אילפא ^ב מחלוקת בשתי עבודות כגון דאמר הריני שוחט סימן ראשון חוץ לזמנו וסימן שני חוץ מקומו אבל בעבודה אחת דכולי עלמא ^ג מקריבוי מחשבות הואי ה"ג לבי וריק תיגלי מילתא ^ד אי בעבודה אחת אי בשתי עבודות ^ה אי הכי גבי תורה ^ו נמי עד ^ז דזריק ^ח מאי קדש ליפסל דבעי שריפה לימא מסייע ליה הפיגול לעולם מועילין בו לאו ^ט אע"ג דאזריק דם ומסייע ליה לא דלא זרק הדם אי דלא זרק הדם מאי למימרא אלא לעולם דזריק וכי תניא ההיא בעולה אי בעולה פשיטא דגבוה היא כולה ועוד

שחיטה אי לאו דפקע פיגול הוה לן לאחשאיניה עפרא והוה לא קרבו משתיירו:
והא אמר אילפא מחלוקת בשני עבדות ביה. סנאפ פ"ד צדמסי (דף עט:)
הא גבי לא דמן א"ר יהודה אי מחשבת מומן קדמה למחשבת
המקום פיגול וחיובין עליו כרס ו ואם לאו פסול ומכ"א חלה זו ואחרי
פסול ואמר אילפא מחלוקת בשני עבדות כגון דלמר סימן ראשון חוץ
למוט וסימן שני חוץ למקומו ופליגי ר' יהודה ורבנן לא במפגע בחצי ממיר
דבי יהודה אי ליה מפגלגל ורבנן לית לאו מפגלגל אלא בעבודה אחת
ד"ה עירוב מחשבות הוה אין פסול אלאהם סנאפ שעת הפיגול משעת
שחיטה דאי ס"ד דלינו חל עד זריקה אס כן בשני עבדות נמי ליהו עירוב
מחשבות שהרי אין הפיגול בסימן ראשון עד שעת זריקה והרי לן מחשבת
המקום קדמה ומשנת לבי זריק איגלאי מילתא כו' כלומר יג אמרין בשעת
זריקה איגלאי מילתא למפרע שחל הפיגול משעת סימן ראשון הלכך מחשבת
הזמן קדמה אי בעבודה אחת אי בשני עבדות כלומר בכל ענין דמיייר
משמתינו אי כדמפרש לה ר' יוחנן בעבודה אחת אי בשני עבדות כדמפרש
לה אילפא: **א' ה"ב** תודה נמי. כלומר ינאח נמי דלבי זריק איגלאי
מילתא למפרע שהפיגול חל משעת שחיטה וא"כ דא אמאי אין זריקה
פיגול מצילה לירי מעילה? הרי לאמרין דקדש הלזם:

במפגלים בחצי: [ען] אלמא שחל הפיגול: [ען] כלומר מ"מ בשעת זריקה איגלא: [ען] וא"כ הכא הדיק
לעיל בשמעתא מביחא דפשיטא הוא דגבי פגול כיון דאם עלו לא ירד דלא הוי זריקתא דהקדשה:
[ען] סייעתא ממש להדיא: [ענא] דמיא דסיפא הוא מסייע: [ענא] דלא רוקא עביד בדיים אלא: ב' ליה
[א] נהלא דל"ל ואשכ"ח חייב על

[illegible]

(ח) נראה דש"ל ואעפ"כ חייב על הלחם משום מעילה וקשיא וכו'.

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

יח א"מ פ"ג מהל' מעילה
הלכה ט'
יב ב' מ"ח שם הלכה ג:
ג [מ"ח שם הל' ט']:

מוסף רש"י

כל שהיתה לה שעת היתר
לכהנים אין מועילין בה.
דלא קדש ה' הוה, ואע"פ
השטתא אין לה שעת היתר
(מנחות כב.) ששטתה חוץ
לזמנה כו'. על מנת לפלוט
סוק למטה ול סוק למקומה
(שם).

רבינו פרשום

קאמר. דאי בעולה פשיטא
מאי ליממרא: ועוד. סיפא
נמי דריקא דבחטאת מיירי
דקתני ל' דמה דה"ה לפיכך
דאע"פ שחזר וזרק מועילין
בו. אי אמרת בשלמא
חטאת. מיירי סיפא שפיר
אלא אי אמרת בעולה כו':
סיפא ודאי. ל' דמה כו'
מסייע לרב. גידל דמיייר
לאחר זריקה בהריא: ורישא
מאי. לימא נמי הוואיל
ומסייע ליה סיפא מסייע
לוהי רישא: וסיפא ודאי נמי
מסייע ליה. לעולם אימא
דלא מסייע ליה דלא דמי ל'
דמה למחשבת פיגול. אמאי
לא דמי: ומאי שנא. ביה
מאי שנינו ש בין פיסול ל'
ובין פיסול פיגול: ודאי לא
דמי. ואימא ל' חללה דקא
עבר. ואימא בידים שהיה
לו לזרוק. וחללה היינו
דכדי פיסול בידים הלכך
קנסין ליה דלא מהני ליה
וזיקה לאפוקי מדי מעילה
אזיקא מועילין בו נמי לאחר
וזיקה: אבל מחשבת פיגול
זריקה עבד מעשה בידים.
אלא באימור מחשבת אימא
דלא קנסין ליה ולמחנה ליה
וזיקה לאפוקי מדי מעילה
ודלא כרב. גידל: אמאי
קתני סיפא. דההיא הפיגול
בקדשים קלים אין מועילין
בו באימורין אפילו לאחר
וזיקה ולאו קדשי ה' הוא:
לפלו ברשא ולחנה לפני
וזיקה מועילין בו לאחר
וזיקה אין מועילין בו לאח
מדלא פליג ליה בהדיא
ברשא אל ספיא נומא
בדאע"פ דורק מיירי ורישא
דמועילין בו ומסייע לרב
גידל: והיא דאי. סיפא
בקדשים קלים אין מועילין
בו ודאי מסייע ליה לרב
גידל דאיהו נמי הכי קאמר
ואינו מביא ליד מעילה
האימורין בקדשים קלים
לימא הוואיל ומסייע ליה
סיפא ודאי דבאמור ומסייע
ליה נמי ורישא: ודאי לא
מסייע ליה ורישא ודאי זרק

בחתאת יז והוא זריקה וקמ"ל דאע"פ דנעשית השמיטה בהכשר ולא פיגול
עד שעת קבלה מ"מ מועילין יז לאפוקי ממאן דאמר לקמן (דף ה.) היתר
שמיטה שנינו: הפיגול בקדשי קדשים מועילין בו יז. לאו זריקה
ומסייע ליה זריקת פיגול אינו מוילא

לא רצא זרק. ואע"פ אס כן מאי דרישא
יז פיגול אפילו לא פיגול נמי וי"ל דדוקא
אכל לא פיגול אין מועילין כיון
דאיכא היתר זריקה או היתר שמיטה
יז ולא בעינא היתר אכילה להוצילו
מידי מעילה ו' הא קמי סיפא בקדשים
קלים אין מועילין בו יז והא סייעתא
לרב גידל מהא דקאמר זריקת פיגול
אינו מביא ליד מעילה בקדשים קלים
דלא ודאי מיירי בזרק דלי בלא זרק מאי
זרישא פיגול אפילו לא פיגול נמי ועוד
מדלא מפליג בין זרק ללא זרק ולפלו
בזרישא וליתני לפני זריקה מועילין בו
(ט) כלומר ודאי דרישא מיירי בזרק והוא
סייעתא לרב גידל מהא דקאמר מעילה
בקדשי קדשים דלי בלא זרק דוק מאי
זרישא דמפליג בלא לקדשי קדשים נקדשים
קלים ליפלו בקדשי קדשים ענמן וקאמר
ההוא ודאי מסייע ליה פ"י סיפא ודאי
הוא סיוע לרב גידל זריקת פיגול אינו
מביא ליד מעילה בקדשים קלים דעל
כחון מיירי ענן כסיפא בזרק לימא
הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה נמי
רישא דאינו מוילא מדי מעילה דא בקדשי
קדשים ודאי מסייע קלים פסיקא ליה
כו'. כלומר לעולם מיירי רישא בלא זרק
דוק אכל דלא מפליג בין זרק ללא זרק
בקדשי קדשים ענמן משום דיש קדשי
קדשים דלא פסיקא ליה למחנה דלאחר
זריקה אין מועילין כגון בעולה דה"ה
אפילו לימא לרב גידל נמי מילתא

פסיקא קתני טפי דבקדשים קלים אין מועילין בין לאחר זריקה בין קודם
וזיקה אכל הא דלא פסיק ליה ו' דלא הו' אלא לאחר זריקה הא דאין
מועילין אלאה משמע במסקנא דאיכא סיוע לרב גידל מהא דקאמר זריקת
פיגול אין מביאה ליד מעילה בקדשים קלים אכל מהא דאין מוילא מדי
מועילין בקדשי קדשים לכהן סיוע קדשי קדשים מאי שנא והא דא טעמא הוא משום
דאין זריקה לענין פיגול ואומר מורי ה"ר פנ' ש' דשנא ושנא דלגבי
הואלת מעילה בקדשי קדשים ענין ראו לאכילה אדם הילכך מדאקבעה
רמנא פיגול אע"פ דנעשית כהנא שר כך הנהא פסול כלומר שיהא
מרווא לכולל בזהר ממנו וי"ל דמחשבת רמנא זריקה מוילא להיות ככלל
הנהא אכילה וא"כ הו' הוא נמי גבי קדשי קדשים פיגול מדי מעילה ככלל
אכל יז בקדשים קלים שמהא חשובה הזריקה להיות חלק גבוה מזכור
לא מנינו שמהא חשובה לענין זה: בן אחותי ראה מה אתה שואלני
פ"ח ב'. כלומר למחר שנינו שהיה עסוקים בהנאה משאילני כדי לזכר
לדבר והוא לדקדק בדבר כדי ששנא ונמא זה למחר:

היתר שחיטה שנינו. שמד שנעשית שחיטה בהכשר אין מועילין או
היתר זריקה דענין שיהא ראו לזריקה קודם שיהא מדי מעילה
כגון שנתקבל הדם בהכשר ואם תאמר בשלמא אי אמרת היתר אכילה שנינו
אכל אי אמרת היתר זריקה מאי היתר לכהנים איכא ויש לומר דקודם
ואם תאמר אס כן ליעני אי הלכה כרבי שמעון אי כרבנן דפליגי בזהא
ויי מילא אין כן נמי מביא ליה יז או אינו דלאס כן מאי מייתי מהני

דרייקת אבל זרק מאי הכי נמי דאין מועילין או הכי אמאי קתני סיפא דההיא בקדשים
קלים כן לפלו ברשא אין הכי נמי דמצי לפלו ברשא אלא משום הכי תנא סיפא בקדשים קלים אין מועילין
הואיל ומילת פסיקא היא רבין לאחר זריקה אין מועילין באימורין הוואיל זריקת פיגול היא משום
הכי חביבא ליה טפי מהאי הפלגה דרישא דלאו מילתא פסיקא היא הוואיל ולפני זריקה מועילין בו ולאחר זריקה אין
מועילין בו כדרייקת ברשא. ורישא קדשי לרב גידל וחינו דקאמר במס' מנחות (דף יז.) הא ואיתביר כו' גידל: כלל אמר
ר' הושעיל בו שהיה שעת היתר לכהנים. וקא בעי בגמי מאי שעת היתר דקתני היתר שחיטה שנינו דכיון דנעשית
כתקנה בלא פיסול היינו שעת היתר אע"פ דשבו נפסלה יצאת מידי מעילה או היתר זריקה שנינו דבעין דקבלה נמי
יתיה בלא פיסול וכיון דקיבל כראוי היתר זריקה אע"פ דעדיין לא נזרק משום דכל העומד לזרוק כרוק דמי:
או היתר אפילו שנינו. דבעינן דהיתר היתר כראוי ושוב שי היתר אכילה בבשר וכיון דהיה בו שעת היתר אין
מועילין בו. ואינו היא שלא היה לה שעת היתר (שנשטתה) חוץ לזמנה חוץ למקומה ומאי שנא דנקט

ועוד. מסיפא נמי דיקא יז דקתני לן דמה והוא דאין לפיגול אע"פ שחזר
וזרקו מועילין בו דאין מוילא מדי מעילה: אי אמרת בשלמא בחטאת
(ט) לא לכהן דייקין דה"ה לפיגול שאס פיגול בו אע"פ שחזר וזרקו מועילין
בו: אלא אי אמרת בעולה זריקה למימר. דמועילין זה הא כולה לגביה

היא אלא ש"מ בחטאת מיירי וה"ה
לרישא: סיפא ודאי מסייע ליה. לן דמה
כו' דמיייר לאחר זריקה בזהא דייקין
ה"ה דפיגול זריקה אינו מוילא מדי
מעילה (א) יומא הוואיל ומסייע ליה
סיפא מסייע ליה רישא. דיימא נמי
בחתאת מיירי וקאמר לעולם מועילין בו
דמשמע אע"פ זרק: וקא פריז ומסיפא
נמי מי פשיטא ו' ליה דמסייע ליה
דילמא לעולם אימא לן דלא מסייע ליה
לדמיון דלא דמי לן דמה למחשבת
פיגול: ומתדרי ליה אמאי לא דמי ומאי
שנא כלומר מה הפרש יש בין פסול לן
לפסול פיגול: וא"ל ודאי לא דמי דאיהא
לך הנה דקעביד איסורא בידים. שהיה
לו לזרוק והלכנו דייקין דקעביד ליה
פסול בידים דלגבי מחשבת דפיגול חשיב
לגבי מעשה בידים הילכך קנסין ליה
דלא מהימי ליה זריקה לאפוקי מדי
מעילה אלא מועילין נמי לאחר זריקה:
אכל מחשבת פיגול לא עבד מעשה
בידים. אלא פסול מחשבת אימא לך
דלא קנסין ליה ומהי ליה זריקה לאפוקי
מדי מעילה ודלא כרב גידל ורישא
בעולה קמיייר דאקוימנא ברישא: פ"ג
דאין מועילין בו. דזריקת פיגול (י) (אנה)
מוילא מדי מעילה וסייע ו' כרב גידל:
אמאי קתני סיפא. דההיא הפיגול בקדשים
קלים אין מועילין בו יז כלומר אפילו
לאחר זריקה דלאו קדשי ה' יניחו: ליפלו
בזרישא בידים ולימא לפני זריקה מועילין

בו לאחר זריקה אין מועילין בו. אלא מדלא פליג הכי ברישא אלא כסיפא
לימא ו' דאע"פ זריקה מיירי רישא דמועילין בו ו' וסיפא מסייעת לרב
גידל: ההוא ודאי. סיפא דקתני בקדשים קלים אין מועילין: ו' מסייעת. לרב
גידל דאיהו הכי קאמר ואינו מביא ליד מעילה בקדשים קלים:
יומא הוואיל ומסייעת ליה סיפא. דלאמרי דודאי מסייעת ליה (י) ו' מילא
נמי רישא דנאע"פ זרק מיירי: א"ל רישא ודאי לא מסייע ליה. דרישא
מיירי דלא זרק דלאמרי והא דדייקת אכל זרק מאי ה"ה דאין מועילין אמאי
קתני סיפא כו' ליפלו ברישא אין ה"ה דמצי לפלו ברשא אלא משום הכי
תנא סיפא בקדשים קלים אין מועילין בו הוואיל ופסיקא ליה למחנה דכיון
לפני זריקה וכן לאחר זריקה אין מועילין בו באימורין הוואיל זריקת פיגול
היא משה חשיבה ליה טפי מההיא הפלגה דרישא דלא פסיקא ליה מילתא
הוואיל דלפני זריקה מועילין בו ולאחר זריקה אין מועילין בו כדרייקת ברישא
הילכך לא מצי לה ולעולם לא מסייע ליה לרב גידל: ראה מה אסא שואלני.
יש שאל לו הא דקתני במתני' שעת היתר ו' שמיטה שנינו דכיון שנשטתה
תקנה בלא פסול היינו שעת היתר ודאי אע"פ דשבו נפסלה שחיטה מדי מעילה:
או

היתר זריקה דקרי ליה היתר לכהנים דהיינו לאחר זריקה שאז מותר לאכילה
אין מועילין בו קרי ליה היתר זריקה וזיקה או היתר שחיטה שנינו דכיון דנעשית שחיטה
[מועילין] בקדשי קדשים ודאי היתר זריקה או היתר שחיטה שנינו דכיון דנעשית שחיטה שנינו
ואנו באין לדחות דבריו וי"ל כי יש לתרין (ב) (מפי דבעי) [אמאי דרין] לעיל בסמוך דלעולם איירי בלא זריקה וקמ"ל אע"פ שנעשית
השחיטה בהכשר ולא פיגול עד שעת קבלת מנחת (א) ו' היתר שחיטה שנינו: ו' או היתר שחיטה: או איירי פיגול
אפילו לא פיגול: [א] בין קדשי אור ל' נמחק: [ב] מיייר סיפא ברוך אמת [ב] מעילה דרישא נמי איירי ברוך דלא זרק
לפלו ולחנה ברישא כדפ"ה: [ג] בעולה אפילו חבת דא נמחק: [ד] מנא אלאה דחשבה: [ה] אכל לענין לחביא ליד מעילה בקדשים:
ט' ליה כן זה חביב כו' נמחק:

שחיטה והיתר זריקה למאן דאית ליה כמו זריקה למאן דאית ליה היתר אכילה שנינו דאי אמרת דוקא פיגול מועילין בו אבל לא פיגול
אין מועילין בו כיון דאיהו היתר זריקה או היתר שחיטה א"כ היינו כרב גידל דאית ליה זריקת פיגול אינה מוילא מדי מעילה
[מועילין] בקדשי קדשים ודאי היתר זריקה או היתר שחיטה שנינו דכיון דנעשית שחיטה שנינו דכיון דנעשית שחיטה שנינו
ואנו באין לדחות דבריו וי"ל כי יש לתרין (ב) (מפי דבעי) [אמאי דרין] לעיל בסמוך דלעולם איירי בלא זריקה וקמ"ל אע"פ שנעשית
השחיטה בהכשר ולא פיגול עד שעת קבלת מנחת (א) ו' היתר שחיטה שנינו: ו' או היתר שחיטה: או איירי פיגול
אפילו לא פיגול: [א] בין קדשי אור ל' נמחק: [ב] מיייר סיפא ברוך אמת [ב] מעילה דרישא נמי איירי ברוך דלא זרק
לפלו ולחנה ברישא כדפ"ה: [ג] בעולה אפילו חבת דא נמחק: [ד] מנא אלאה דחשבה: [ה] אכל לענין לחביא ליד מעילה בקדשים:
ט' ליה כן זה חביב כו' נמחק:

(א) או דילמא סיפא ודאי מסייע
ליה רישא לא וסיפא מי פשיטא
דמסייע ליה ודאי כו' זיק
בס' פ"י, (ג) שריק מ"י,
(ד) ארישא נמי ל' מנחות
(ה) ו' מסייע לרב (ז) מרישא
(ח) כו'. (ט) ד"ה איתמר,
(י) פסיגול זיק, (י) דרישא זיק,
(כ) ח' דלא כריז וכו' יז
(ל) ח' דרישא זיק, (ט) דאיתמורין זיק,
(י) ומסייע לרב (ז) מרישא
(ז) כן הוא ספ"ד וא"כ
מה"ד אמאי קתני סיפא כו'
זיק, (ט) אלא דרישא זיק,
(ז) דנאע"פ ליה מורה וגם
כו' זיק, (ט) דלא הו' לאחר
זריקה כו' זיק, (ט) ואפ"ה
מחשבת כו' זיק,

הגהות הב"ח

(א) גמ' סיפא ודאי מסייע
ליה רישא לא מ"ש. י"ז
במחנה וכו' סיפא נמי לא
ודאי מסייע ליה כמו פשטי
ע"פ: (ב) שריק ד"ה אי
אמרת בשלמא מחשבת מיירי
צריכא למימר להכי:
(ג) ד"ה סיפא וכו' מעילה
ספ"ד וא"כ מ"ה רישא
נמי מנחם הוואיל: (ד) ד"ה
זיק וכו' פשוט מוילא מדי
מועילין וסייע דלא כר
גידל: (ה) ד"ה למא וכו'
מסייע ליה מסייע נמי וכו'
מיירי ספ"ד וא"כ מ"ה
רישא ומנחם א"ל נמחק:

שיטה מקובצת

א רישא וסיפא ודאי מסייע
ליה וכו' וסיפא א"ל חללה.
על דבר זריקת רישא לא נרשם
עליהם ק' למעלה להורות
כי לפ"ד ראו למחקו:
ט מחשבת דלא קא: ט כרב
פדא. ע' תוס' תמורה (דף י'
פ"ה) ו' דוקא דבחטאת
איירי וקתני: ט בחטאת
צריכא למימר להכי:
ו חבת ליה נמחק: ו וחינו
דלא כרב: ט בו באימורין
אפילו חבת חללה ליה:
ט לימא דאע"פ דזריק מיירי
כו' בו מסייע ליה כרב גידל
חבת וסיפא נמחק:
ז מועילין ודאי מסייעא:
י ו' ליה מסייע ליה נמי:
ט שואלני כלומר שיש
דעתך ששואלני ברא ושאלי
לו: יז היתר להיתר
שחיטה: יז בחטאת וקודם
וזריקה חבת דהיא נמחק:
ט מועילין בו לאפוקי:
טן בו לא אע"פ דזרק
ומסייע חבת כו' ואת
נמחק: יז איירי פיגול אפילו
לא פיגול נמי יז דריק
נקט סיפא אבל לא פיגול
אין. יז שחיטה אכל בענין
מעילה. גליון הק שנינו לא
נתיירא ל' אכל ל' היתר

הני תרין מכל הני דרישא והלא בכלהו דרגא מועילין בהן לא היה בהו שעת היתר לכהנים היינו טעמא משום דהני

בב א ב מיי פ"א מהל'
פסוק"מ הלכה כח
ופ"ג מהל' מעילה ה' ב:
ג [מיי] פ"ג מהל' מעילה
הלכה ג:]

הוּחַ זְמוּנֵי הַחֵשֶׁבֶת וְהַחֵשֶׁבֶת
 תָּגַם נָשׁ וּשְׁקִיבָלוּ דְּרוּקָא
 פְּסוּלִין לְעוֹלָם לְאוֹ דְּרוּקָא
 וְכֹכָב נָמִי לְאוֹ דְּרוּקָא
 וְלִבְנָה מְלִירֵד מִיְנֵיהּ
 וְהַחֵשֶׁבֶת דְּלֵאוֹ דְּרוּקָא
 לִמֵּל לְלִמְחָנָה בְּתוּרִין
 וְכֹכָב מִלְתָּא דְּלֵאוֹ דְּרוּקָא
 אֵלֶּה אִימָא לְךָ לְעוֹלָם
 דְּמַעְתָּא דְּרוּקָא
 דְּרוּקָא לְהַיְתוּ וְהַחֵשֶׁבֶת
 לְאַשְׁמְעוּנִי עוֹשֶׁה
 שִׁירִים יִפְסַל אֵיזָא דְּקִבְלָהּ
 הָרֵב בְּרִיטוֹס קִבְלָהּ פְּסוּל
 הוּחַ תְּחִילָה דְּרוּקָא
 הוּחַ הָרֵב קִבְלָהּ
 הוּחַ הָרֵב קִבְלָהּ וְהַחֵשֶׁבֶת
 דְּכֶשֶׁר אֵל כְּלוֹם אֵלֶּה
 מִיֵּי הָרֵב קִבְלָהּ
 פְּסוּל הָרֵב וְפְסוּלֵהּ
 חֵשֶׁבֶת נִבְחָשׁ וְכֹכָב
 שְׁקִיבָלָא אֶת דָּמֵן הוּחַ
 זְמוּנֵי הַחֵשֶׁבֶת אִם שׁ
 הוּחַ לְמִקְמוֹ אֵל שׁ
 תִּנְשֵׁי חִיזוֹר הִשְׁרִי וְקִבְלָהּ
 הָאוּ חִיזוֹר שׁ פְּסוּל קִבְלָהּ
 הוּחַ זְמוּנֵי אֵל שׁ
 מִחֻשְׁבָּנֵת בִּירוֹת דְּפְסוּל
 עוֹשֶׂה שִׁירִים לְפִסְלָא
 אֵבֶל כְּשִׁיחִשׁ כְּשֶׁר יִפְסַל
 זְמוּנֵי חֵשֶׁבֶת לְמִקְמוֹ אֵל שׁ
 שׁ עוֹד בְּצִיזָר דְּאֵת תִּנְשֵׁי
 אֵל חִיזוֹר הִשְׁרִי וְקִבְלָהּ
 דְּמַחֲבֵשׁ כְּשֶׁר פְּסוּל
 שִׁירִים וְהִיזִי אִמְרוֹת דְּקִימָל
 דְּפְסוֹ עוֹשֶׂה חִיזוֹר
 אֵבֶל מִינֵה בְּחִיחִים פְּסוּל
 לֵב הַפְּסוּלִין וְאִמְרוֹ לִי
 אֵל לֵךְ דְּבִר
 שְׁנֵשֶׁה שִׁירִים
 יִפְסַל אֵל שׁ
 שְׁחִיבִּי קִבְלָהּ הוּחַ זְמוּנֵי
 הוּחַ לְמִקְמוֹ אֵיזָא דְּקִבְלָהּ

[illegible]

זינא

עד דקיס' למילתיה והדר צבי מיניה: ומשני לא אחא לאשמועינן אלה

ניין כל העומר ליוזק כורזק דמי משום דקבלה דפיגול לא חשיבה כוריקה לאפוקי ממעילה הא
 יצאיה ממעילה דאמרין כורזק דמי ושמ' היתר זריקה שנינו: לא בדורק מירי. וטעמא דפיגול הוא
 לאפוקי ממעילה חא זריקה כשהו ספקא מינין דהתרא אילמא היתרא אילמא שנינו זריקתא דאמרין
 הך בדורק בלא דורק: וכו'. אלא לאשמועינן אלא חכמה דרוב דהתרא

אשמועינן דמעולין כורזק גידל תבית אלמא שמ' נחסח: וזריקת פגול ומספא: וזו אילמא מספא מירי. אחר

ה'צ"ג לגבי מעילה הא דקתני שקבלו פסולין לאו דוקא הרי"ה דינמא הא קבלו כשרים וחרקו פסולין אין מועלין בה דלפילו קיבלו כשרים וחרקו פסולין מועלין דהיתר ארילה שנינו ^(ז) דבעינן ^(ח) גבי זריקה וליכא. ואי קשיא לך מאחר לנלו דוקא אמאי מני לה תריץ אבז דתני פסולי דנשטח חזר לזמנו

ר נ

במסכת זבחים (דף נג.) וכו'ן בקבלו את זו דמנו חוץ למנו או חוץ למקומו
אם יש עדיין דם הנפש בצואר יחזור הכשר ויקבל דמשמע אינו עושה
שיריים היינו כשחשב פסול בקבלה חוץ למנו או חוץ למקומו דמשמע
זו פסול אינו עושה שיריים לפסול אבל אם חשב כשר בקבלה חוץ למנו
אפי' שיש עוד בצואר דם הנפש לא יחזור הכשר ויקבל דמשמע (ד) כדכר
בפוסטא שיריים (ו) והיכי אמרת דהא קמ"ל דפסול עושה שיריים והא צ"ל
ר"ל מרבי יוחנן דפרק כל הפסולין (זבחים דף קד ע:) פסול כ"ו ואילן אין לך
אלא חוץ למנו וחוץ למקומו שאם חוץ מקמ"ל הדם ע"מ לאכלו חוץ
למנו וחוץ למקומו והשאר זרק שלא דמשמע פיגול לא כלום הוא ולא אלא
כל חוץ דנשחיר נעשה שיריים ופסול: ומאי שנא חוץ למנו וחוץ למקומו
דעושה שיריים ופסול הואיל ומרצה לפיגול. הואיל וזריקת הדם חשובה
היא כל כך דמרצה בפגול דקובעת בפגול דלעולם לא הוקבע פיגול בכת
זרק שעת זריקה: ומאי לאו. הני הוא לעושה שיריים לאפוקי פסול
שקיבל ולא חשב לפגול דלמנו שיריים: (ז) אפינו פסול והא אין לך
פסול דמשמע הני בלדד ולא פסול: ה"ק אין לך (ח) ו' שאינו מרצה
בזבחים. כגון פיגול וזוהר ויוצא שעושה שיריים לפסול אלא חוץ למנו או
חוץ למקומו דלע"א דחזק למקומו אינו מרצה בצבזר עושה שיריים הואיל
ומרצה לפיגול: אבל עומא. דלינו חזק דמרצה נמי בצבזר דטומאה
דחיה היא בצבזר משוי השיריים יא: פסולין. שאר פסולין כגון צעלי מומים
לא משוי שיריים והא למחר הא קמ"ל דפסול עושה שיריים היינו טמא
והאי דלייקנין לאפוקי פסול דלא משוי שיריים היינו שאר פסולין: הפיגול.
שחשב כשחטה לעולם ומעילין וז' ובקדשי קדשים מיזא ומש"ה מעילין דא.
על גב דנחשב הדם כראוי לא אמרינן כל העומד לזרק כזרק דמי
(מנחות דף קד.) משום דקבלה דפגול לא חשיב דפגול ולא היא מפני
לאפוקי מידי מעילה וטעמא דהו' שבת דם ים פסול דפגול להכי לא חשיב
ממעילה אף קבלה דם כדכר דלאו דפיגול מצינא ממעילה דלזרק כזרק
דמי וס"מ היתר זריקה מינו: לא צורק. מיירי וטעמא דפיגול הוא דזריקה
דידיה לא היא כלום לאפוקי ממעילה הא זריקה כשירה מפני מידי
מעילה אלאה היתר אכילה שנינו כרבי יוחנן: ומאי לעולם. ביחזותא קא
צ"ל לה. והי" מ"ל למיבזי נמי כ' מוקים לך דכלל חוץ למנו דנע"ל ליה
דלהבטא כרבי גיזל דלזרק זריקה פגולא אינה מצינא מידי מעילה:

[illegible]

(א) זמנים לד' (ב) לעיל ג:
(ג) זמנים מז' (ד) זמני ז"ק,
(ה) דבעין זרקה בהשכר וליכא
(ו) ז"ק (ז) והני פסולים דמני
(ח) גבי חטאת לאו דוקא כ' ז"ק,
(ט) דמני גבי חטאת ז"ק, (י) ג'
(יא) ז"ק דכשר עושה שריים ופריך
(יב) והיכי כ', (יג) לומר דאין
(יד) להקפיד כשמי מקומות כ'
(טו) ז"ק, (טז) ז"ק, (יז) ז"ק,

(א) גמ' והא הא קמ"ל
דפסול: (ב) רש"י ד"ה ה"ג
והא הא קמ"ל וכו' היינו
כשחשבנ' ג"כ אבל כאן אמרי
שקבל הפסול סתם משמיה
וקמ"ל: (ג) בא"ד ש"ישים
ופריך והכי אמרמ' בל"ל
והד"א: (ד) ד"ה ה"ק אין לך
דבר שאינו:

[illegible]

אן שיריים דאס' קריבל;
 זי נעהט זיך ארויס וואך
 (זי עיט) אַל וואך וואך
 אות' ה' נמחק: זי ברעניג
 וואך קעבליכ' חבית ביי
 זי'ש: אן דראק. ס'יא וואל
 תירוקה ענינל אל' העתר וקבלה
 וואך ענינל אכילת וקבלה
 וואךה' תרתייהו כספול;
 זי כלומר בחטאת חבית
 נמחק: אן ארד חור;
 זי דרמבשטא פניול דפוסל
 אנו: אן עושה שיריים
 פוסלת נמחק: אן לך דבר
 שאנו: אן משי שיריים
 אפסול טהי' דרמבשטא
 אפסול דפניול: אן טמאת
 ואי אפסול בשלמא חבית
 דראק ואדך וואל דראק מצד
 למסר אדך וקנט דראק
 קניי אדך וואל דראק
 אפסול תרתייהו וואל דראק
 זי למל' זי למעני תרתי וואל
 זי שונע שלש שונע אלא.

ל מדם ויזרוק. תיבות שבצואר
 מן משום דבשתי מקומות נהיה
 תיבת דק"ל נמחק: (ג) בסמוך
 לך דבר שאינו מרצה בצבור:
 : (ט) זרק נמי מדנקט: (ז) זרק

כיצד לן לפני זריקה מועילין בו לאחר זריקה אין מועילין בו קתני מיהא לפני זריקה מועילין בו לאו רהוה יז ביה שחות למיזרק דאי בעי זריק. (סא) והא לפני זריקה ממש שלא זרק מועילין בו ואע"ג לזכא הימר זריקה מכל מקום מועילין בו משום דהימר אכילה שנינו לא דלא ו הוה

דנתקבל ביום לא נפיק מיד מועלין
לאחר זריקה ולהבי לפני זריקה מועלין
בו הואיל ועדיין לא מרק הדם לא היה
בו שעת היתר ושעת מנייה היתר אכלה
שנינו: **אין דקליה סמון שקיעת**
החמה. ומשום הכי לן דלא הוה שהות
למזורקה והוא אכל הבשר בליה לפני
זריקה להכי מועלין שהרי הדם עדיין כל
היה רחוי לזרק ולן מנעין לממר כל
העומד לזרק מרוק דמיט: **אכל אי הוה**
החמה. דנראה לזריקה אמרין מרוק
דמי ואין בו מעילה דלפני זריקה שנינו:
אי הכי. אדמיין לן נסתי זריקה יתני
הכי שקבלו קודם שקיעת החמה דהוה
שהות למזורקה ולן אין מועלין בו דהואיל
היה עומד לזרק מרוק דמי היתר
זריקה שנינו קבלו לאחר שקיעת החמה
דנשחית בליה ולן אכל הבשר מועלין
בו דהא אינו רחוי וזרק דמי כשרה
ולאו מרוק דמי הילכך מועלין בו: **הכי**
ממי קמי קודם שיראה לזיזיק. דהא
דמי לפני זריקה ייינו קודם שנראה
שעדיין שקביל אחר שקיעת החמה
שעדיין לא נראה לזריקה אס אכל הבשר
מועלין בו אכל אחר זריקה אחר שנראה
לזריקה שקבילו קודם שקיעת החמה
ההוה שהות ביום למזורקה אין מועלין
בו הואיל והיה עומד לזרק מרוק דמי
למען **אומר בו.** וכולה מיתרשא כסויה
דש: **נותר:** לאחר זריקה אין
דקבירא ליה זריקת פגול
מזריקה מיד מעילה כהניש דהשם

[illegible]

דלא נעשית הקבלה^א בכשכר: מאי
אירא דמני לפני זריקה. ב פירוש כלומר
אמאי מפליג בין קודם וזריקה
ליפלוג בקודם זריקה גופיה בין קודם
לראיות זריקה בין לאחר לראיות זריקה
וליתני הכי קודם שקעמ החמה אין
מועלין זו לזכא לראיות זריקה לאחר
שקעמ החמה מועלין זו לזניא לראיות
זריקה ומשמא ה"ג קמני קודם שיראה
לזריקה כ"י כלומר לפני זריקה לאו דוקא
אלא ר"ל חודם שיראה לזריקה:

תא שמע רבי שמעון אומר יש פיגול בו'. ע' כלומר סוגית פיגול הוא כמו גבי ונחר אמנם קשה היכי קאמר דמיירי דהויא שהות למיזריקא? אכל א' אימא פיגול דקבלה לא מ' מ' מ' מ' דהא יא' מוקמת לא בנענעא קבלה דהכשר וגם דהילוך לא מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' מ' שמעון הוא דמכשר דהילוך בפרק קמא דזבחים (דף יג.) משום דהויא לא עבודה אפסר לטעול בן שומע בלד המזבח חורק לכן נראה לי י' כגון שפיגול בסוף י' קבלה דהויא שהות למזרק במחלת י' קבלה וקמי' מועיל וז"ל הישר אכילה שנינו משמע אכל סיפא דלין יז"ל מועיל מיירי לאחר זריקה ממש וסימא א"כ מיקשי לרב גידל דלאמר חריקת פיגול לא מפקע מידי מעילה וי"ל דרב גידל משני לה כדמסקי דהא לפני זריקה היינו קודם שיראה לזריקה ואחרי זריקה לאחר משום שיראה לזריקה ולעולם קודם זריקה משום דלמחר זריקה מתנ'

ומה קשה עו' דל"כ א' הוא סיעתא למ"ד היתר אכילה שנינו ליתא
 ולדרבנן גידל זה אינו עו' דלמ"ד היתר אכילה שנינו לא מצי לישב מתניתא
 לא לוחא לא כדרבנן גידל אלא לעיל גבי מתני' דקמי' ששכח חוץ ולמנו וחוץ
 (מיירי ע"י כרחק בורק כבר מוקדמ' מושל' דאי בלא חוץ בלא חוץ מאי
 יצא פוגל אפילו לא פוגל נמי חוץ דהיתר אכילה שנינו ע"י מ"מ
 כי פוגל אע"ג דורק לא מפסק מידי מעילה אלא כ' אחרין נמי היתר
 אכילה שנינו איתא לרב גידל והכא השמך דליתא לרב גידל אלא א"כ
 דאחרין זריקא שנינו ואומר דהא לא מקולי דהא לא קיבל כלל לא"כ
 היתר אכילה שנינו אמר ק' דכילי עלתא אית להו כוונ' דהיתר אכילה שנינו יא
 ובמתני' אית ליה לר' יהושע לרב גידל כדפרישו דעל כרחק מיירי בורק
 וע"י לר"ס דבדייתא לית ליה לרב גידל ורב גידל אמר ק' דכילי עלתא אית
 להו אכילה שנינו זריקא פגול יא מפסק מידי מעילה ובהא פלגי דר'
 יהושע אית ליה היתר אכילה שנינו ומיירי בורק כדפרישו לעיל ור"ס
 יצא מתניתא מיירי בלא זריקא ואית ליה היתר זריקא שנינו: יא **תא** שמע
 הפסוק בקדש' קדשים מועד' יא ב'. לאו דורק וס"מ היתר אכילה שנינו
 דהמשמע דורק פגול מועיל (הו"ל) בלא פגול מועיל בו דורקא משום
 דאית ליה א' ואכילה היתר אכילה לאו א"כ אע"ג דלא פוגל מועיל ק' דליכא
 בו מועיל דליתא ליה בלא זריק' ור"י הכי פירשו ע"י דורק הכהו שות
 קשה שנינו מכיון (יט) שניתנה צהבשר מיד נפק מידי מעילה והא דקאמר
 ומומר דלא נראה לזריקה ליתא השתא היתר לזריקה זה הפירוש דחוק הוא
 יצא דמית ליה (ט) סתמא ט' איתא לאשמועינן כדרב גידל דזריקה פגול לא
 כדרי' מעילה לא לא פוגל אין מועיל וס"מ דהיתר אכילה שנינו דאי היתר
 זריקה וכדרב גידל אלא דאי היתר אכילה שנינו וא"כ ע"י כרחק מיירי
 אכילה אלא דאי מיירי בורק והו' סיעתא לרב גידל ו' דודאי מיירי
 ידיל דבורק לא מיירי דאם כן הו' מפסק מידי מעילה אלא מיירי בלא
 הוא דבורק כרב גידל כל לפסוקי מידי מעילה שלא כחיקנה נמי מפסק
 ר' גידל פירש' טעם כיון:

מִיִּירִי לְמִדְקָה יוֹם דְּבָלָא פִּיגֵל
הִיתָר אֲרִיכָה שְׁנִינֵי דְּרֵי הִיתָר
זְנוּ לְמַעְלָה וּמִשְׁנֵי לֹא דְלֹא זֶרֶק
שֶׁ רִצְצִיָא דְּהֶ"ק מֵאִי לֹא דִזְרוּ
וְיוֹקָא פִּיגֵל הוּא דְלֹא לֹא מִפְּסָק
לְעֵלֵיל לֹא לֹא שְׁמוּעִין דְּמִיִּירִי לֹא
רֵק פִּיגֵל נְמִי דֵּהָא צִעִין הִיִּירֵי
לֹא כְּלוּמַר אֲדָרְבֵּי לִיתָא לְדִרְבֵּי
תְּרִי"ו ב'י'. שְׁלֹא מִתְּקִינָה לֹא מֵאִי
מִזִּיד מְעִילָה וְעֵלֵיל דְּשִׁמְעָמֵיהָ

לידי מעילה ולא זריקת פיגול:
פיגול מפקא לידי מעילה ודלא

בשר

שנתקבל בהכשר תיבת שניתנה נמחק: (נע) מאד דרוק תיבת דהא נמחק: (ן) ממתמא דאתא לאשמעינן כ (אל) דלא מפקא מידי אות ע' נמחק: (ג) כדלעיל (דף כ' ע"ג); (ג) גידל דהיתר כו'. על תיבות דודאי מייך להורות כי לפ"ד הוא יתר ונמחק:

עין משפט
נר מצוה

כד א מיי' פ"ג מהלכות
מעילה הלכה א:
כה ב מיי' פ"ח מהל'
פסוק"מ הלכה טז:
כו ג מיי' פ"ג מהלכות
מעילה הלכה ו:
כז ד מיי' פ"ב מהלכות
מעילה הלכה א:
כח ה מיי' פ"א מהל'
פסוק"מ הלכה לג וע'
צמ"ט:

שיטה מקובצת

[illegible]

יצא לפני זריקת דם רבי אליעזר אומר מועלין.
 תר אכלה שנינו ^מ ולמ"ד היתר זריקה זריך
 זה לזריקה ולמ"ד היתר שחיטה דמיירי קודם שנראה
 משום דאית ליה לרבי אליעזר דאין זריקה מועלת

[illegible]

ליווא: והג' תרתי 595. יאן לאשטוענין פלוגה
ש'ס ואימור קדשים קלים: שלא בריקונה דא
אטוויי ציי מיציה. כגון לאימור קדשים קלים
ומעולין ציי מימה דהכא מעמע ש'ס לוי לא
ני מעמע איפכא דקאמר דזריקה שלא כמקונה לא
מפקע מדי מעילה ואמר מורי רבינו ה"ר פנח
והכא איכא טענה דלעיל וי' כשנעשה הריקה
וחסות לא נצטלה הילכך אינם מצאלי לדי מעילה
קרינה גזר קדש י' אלב מואלה מדי מעילה
לאחשיבה רחמנא זריקה לענין לאיחזיב כרת
כסביול וטופס' דמר רחמנא וי' דהיל כל פסול
מעילה וי' קרינה אלב ראו לאחילת אדם ופקע
ד' נעשים בהכר אלא מרק עז דבר מעילה ראו
אשכחן דחשיבה רחמנא זריקה דבר האי גוונה ש'
סית הריקה עמנה בהכשרה אלב שהיא נעשים ע'
זריקה מועילת ציווא שניא כמבארה דמנו
ויא דמדי ליה: מילת דא' אפי' יוחנן כבר
גדס ע"מ לאכול כות ממונו הילך שאלו ד' שער
דלימנה סיומא דקדושה הילך דהא יס שאינו
דלדף דר"ע מיי קם כשאל כולו וי' אמר דר אל
וי' עז דבר י' יוחנן י' דממנה שאר פסולין לוי
לא ממוני חזרי כו' וי'למה באפי נפשיה גמ' וי'
לדי' בהקשן הוא שאל להקשות וי' אמר דר

[illegible]

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

מתנ"י גזר קדשי קדשים שלא לפני זריקה דמים. ואח"כ נכנס ושוב נזרק הדם: ר' אליעזר אומר. אע"פ שמזרק הדם מועלין בו דלי"ל לר"א דהזריקה אינה מועלת ליוצא להוציא מיד מעילה: ואין חייבין עליו משום פגול ונותר ועמא. הואיל דלא אינה קובעת צביגול ונותר וטמא אלא זריקה כשרה: ר"ע אומר. אפילו לא חזר והכניסן כיון שזרק אין מועלין בו דהזריקה מועלת ליוצא: ויחייבין עליו כו'. דהא זריקה דיוצא קובעת צביגול ונותר מריקה כשרה. ויש ספרים שכתבו שכל חייבין והאי אכל הוא כמו באמת

אמר ר"ע. דבשי לאיתוי רחיה לטאן
למער זריקה מועלת ליולא: והרי שפוט
עומדום. ושפט את שפיהן חרק של
אחת מהן והיו לה ארדך חזרתה מותר
חטאת מפעה שחוק דמה של אחת:
לא כס שמה פוטרת. כלומר אי אחת
מודה ששם שפיה שפוט דמה פוטרת
בשרה מן המעילה ק פוטרת חזרתה זו
שלא מרק דמה מן המעילה דכונח אחד
של שפיה יכול לזרוק דמה של אחר מהן
שיזלה: אם פטר אי בשר חזרתה מן
המעילה. אע"ג דפסולה איך דלה היא
מותר חטאת דין הוא שיפטור זריקה
דמה שבר של עזמה מן המעילה אע"פ
שיש בהן פסול דיואלי ואשכחן דפסול
את בשר חזרתה אע"פ שיש בהן פסול
מותר: אימורי קדשים קלים שיאול.

אמר ר"ע מועלין בהן
נה מייטא ליד מועילה
וקי הוא שלא כתיקנה
קמ"ל אתמר אמר ר'
מועלת ליוצא שיצא
לא אמר ר"ע א"ל רב
מדרגי חבירי שבגולה
מוחשבין
מיתלתא שמעינן אדך דכיון דלית
ליוצא לאפקוי בשר קדשי
קדשים קלים שיצא ליד
מועלת מדי היכי דלית
ליה לר"ע דזיקא חזי
ליוצא קדשים מן המעילה
ה"ז מועלת להביא אימורי
קדשים ליד מועלת ומה
לי פלגינן במתנה: ז וז
הויקא כסיקנה. כלל מסול
מפקא ממעילה: שלח כסיקנה.
בגון ליוצא: אצל לאסויי
אימורי קדשים קלים
למעילה. דהיינו לחומר
אמא מודה ליה לר"ע קמ"ל
דבהא גמי פליגי: אימור א"ר
יוחנן ז' אתמר ר"ע זיקא
מועלת ליוצא. היינו שיצא
מקצת הבשר ולא יאכל
כולו דמגא דמנהא וזיקא
למקצת שבפנים מהניא
גמי להווא מקצת שיצא:
ז' דמי: חזי כוונת
לא אמר רבי עקיבא. דמנהא
זכור ויכיר: חזי כוונת
למנהא דבשר דמי:

מחשבים

קדש' ה' כי זה טעם זה חילוק פירש מורי נמשלה גבי ההוא דרז גידל
 וקדש' ה' להוציא מיד מעילה לא מהניא הזריקה דאכתי לא
 זריקה בשבט על דבר שאין ראוי אבל הביא לידי מעילה אימא מזה לא
 זריקה שאין ראוי וכן קרינו בזה קדש' ה' לענין מעילה וכן דלא קאמר
 להאי דזריקה להאי דגזירה נמי להאי דבדרא' ו' ואף על גב דליף ליה
 מחשבין חברי מחשבין ע"י האבוד וע"י השרוף. יאן אם אכזה חזי הוצח או
 [מזל לזמן] מחשבין מועלת לקבוע פיגול בשאר הבשר גא (שהרי) שהיא
 ועולם קאמר דמחשבין מחשבה לפגל וא"כ הכי נמי גבי יאן כונו אמאי
 קושיא דמקשי ה"ש מרב אפי' אפי' דמסקינן וקשיא מה היא
 דהא פירשתי במתניתין שאין לדמות לו לכן נראה לי כגריסת הספרים
 להשגיח על דברי רבי יוחנן והא קדמא והא אבוד ושרוף ליתא בזה
 כו' כלומר דאף על גב דליתנהו בעולם אפילו הכי מחשבין:

חישב

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) [נחמים קרא: (ב) ונחם:
פס: מנחות מז: (ג) בס"א:
תנחומי, (ד) ע' בבב"א מ"ט על
רש"י, (ה) לכו"ל ז"ק, (ו) נחא
ולמ"ד ר"ה, (ז) מעילה הס"ד
הוא (ח) ד"ה ואין מציין כר
נחא ז"ק, (ט) נ"א נחא,
(י) כן פוטרי בשר חזיריה
וממזמזיה, (יא) אע"פ כר ז"ק
ז"ק, (יב) אחר מעילה,
(יג) וזמר חמנא הלוי פגול
מזמזי כר ז"ק, (יד) ז"ק כיון
לדילן ליה ממפריש דהיינו וכו'.

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

ד א מ"י פ"י מהלכות שאר
אבות הטומאה הלכה ג:
ו ב מ"י פ"א מהלכות
פסח"מ הל' לב:
ז ג מ"י פ"ז מהלכות
מע"ק הלכה ז:

תחלה לקדש. ואם נגע בצלול קדש עושה אותו שני ושני שלישי ושלישי רביעי: **במטמא את הקדש**.^ט לעשות עוד אחר ופוסל המרומה שלל מעשה יומת: **והכבשים** אומרים [בו] כך הוא פוסל בו, דקא סברי טעבול יום קמו רק פוסל ב' צדדים דבר ואף במשקה קדש וכוותייסו מוקד מנמינים: **לאבא** שואל מילה עשו בקדשים בו, וא"ת הכא משמע

טעבול יום מדרבנן הוא נדקאמז שיניהו
רבנן טעבול יום וכו' וטעוטה פרכ כסס
(דף כט:) יליף רביעי בקדש מקו"מ מחוסר
כפורים ומה מחוסר כפורים שאין פסול
בתרומה פסול בקודש שלשי שפסול
בתרומה אינו דין שיעשה רביעי בקדש
ופריך אוכל הבא מחמת טעבול יום יוכיח
ומשני דילמא סבר לה כהנא שאול ומאי
קאמר ר' יוחנן שאול רבנן הוא וזיל
י"א דרביעי בקדש רבנן הוא וכן פ'
רש"י בפרק קמח דפסחים (דף טז.) ללא
י"א (חשיב) ממשכחת ליה רביעי בקדש
למ"ד י"א אוכל נטמא אוכל אלף מדרבנן
רב מיהו ר"ת פ"י ממשכחת ליה (טז ע"י
ע"ס יג) ורביעי בקדש דלוריי"א (ו) ואבא
שאל ה"ק ליה) היכי קאמר דילמא סבר
לה כהנא שאול וזא דאבא שאול מדרבנן
הוא וזיל דסוגיא דטעוטה (דף כט:) לית ליה
הא דרבא אלא אית ליה טעבול יום מן
המורה וכדכנשא הש"ס הכא לומר דמתני'
רבנן היא: **אמר רבי חנינא** יצויאין
רועי חייא. י"ז תורה ה"ד ר' דילא ללד
הראש השל"ל ממה ר"ע כדאיתא לגבי
(ט) ואי דילא ללד רבנן מ"מ הא אמרינן

פרק שני דבחים (דף סה:) היא פנים ורגליה מנחמין ו' ואח"כ חתך פסולה לפי ששמוניות י"ב אבר שיהא חתך מתעבר עס הדם ומנמא שמקריב פסול יולא ע"ג המזבח י"ל דמייירי שכל הדם נאסף בצלואר ואח"כ ילא הרגל והשחא ליכא למחשע לשמוניות שכל מן עשמיד לעלות בצלואר מן האיברים דבר עלה א"י פ"ט כגון שיהא כולו וחתך מן שיהא עם העשם שאין דא פסול בעופות אללא א"כ מחוסר אבר ואח"כ מלקה והרבי רבינו רחביה פירש דכ"י פ"י י"ט דבחים (דף טו.)^ט (קאמער) קבל ואח"כ חתך פסולה לפי שזרק את השמוניות י"ט שנפסל ציולא ע"ג המזבח אללא א"כ דבר רכר כל הדם כשר שהרי קיים מלות וירקא מן הדם ש"י שסבר עלה שמוניות היולא שנעבר עס הדם וחרקו על המזבח והכא נמי מן החיה דמשמע חיה דבר הילכך חטאת העוף כשרה דקיים בה מלות והוא מן הדם אע"פ שעס הדם מתעבר י"ט השמוניות ורנני ר' הוזה דמה. למיד שחיה דם חטאת הדם נעשית מלותו קרינן [ציה] י"ט (כ"י): בשלמא לרב דא דא אחבה היינו דרבתי והנשאר כשר יבצא. א"ע"י דשאר חטאת היא כלומר א"ע"י דאין דם אללא מה שנשאר מן ההזאה עדיין היא חטאת ומלויה י"ט הזייתה במילוי שהוא מנעב: בדרתניא דבי רבי י"טשעא שאם נשאר פ"י א"ס נשאר ימנא ואם לאו לא ימנא וליכא עירובא י"ט: ומאי חטאת היא ארישא. כלומר לא קיי חטאת היא אמילוי אללא קיי ארישא דקרא דליינו הוא ושאר ענייני מלקי שכתובים קודם השואל: אלא מיתה גבי מנחה דרבתי והנותרת ה"י שאם ניתורת. כלומר גבי מנחה דכתיב והנותרת י"ט המנחה יאכלו והבין וצניו י"י שם ניתורת יאכלו ואם לא יתורתו י"ט הש"י צניו להקטרה י"י צנ כלום וכ"ה ה"י והא תניא חטאת וכו' שמתעב האל דפשיטא ל"ה להש"י שם שחסינו מן קמייה דהקטרה פסול וקשיא דפ"ק דמנחות (דף טו.) פליגי רבי יוחנן ור"ז אקסבר

חד מינייהו דמקטיר קומן עליה ו"ל דהי' דמקטיר קומן עליה מ"מ מנ
 יאכלו וכו' דען לא ניתורב ר"ל (כלום) [כלומר] ש' שחקרי' שייכים לא אה
 ומסתור ומשמה וי"ל ע"ז דאח' קרא דחטא' היא כמון מנסתלה
 ניתורב כמו כן אח' לן למימר דהנשאר רואה לומר שצריך שהוא משאר
 ומשמה איבעי ליה לאחיו' קרא דמן המנחה דדרשין פרט למנחה שחשבה
 לשירי' שחקר ב'ין קמיא' להקטרה משמע הם דמון המנחה נפקא לן
 גוואל ו"ל דא דק הש"ס כולי' היא לאחיו' מן המנחה וחדא מחי' נקט וי
 דנפקא לן מיניה מנחה שחקרה לרודם קמיא' לא הוה דרשין מן המנ
 דבעין בשעת קמיא' שחאה המנחה שלימה אז דרשין מן המנחה לשירי'
 ולכן מימי' קרא דמנסתלה אף לשירי' שש"מ (פ) ב'ין קמיא' להקטרה ו
 כמי' וקמנ' קרא דמנסתלה ויהי' לה' המנחה קמנ' (אחיה) דהם הקומנ'
 חסיד והנשאר ולא מיתורב דלכין לומר לה' ש' שחרי' בדם ולא רוק

המרגין נעשת מצותו ויצא מידי מעילה וחייבין עליו משום פיגול: ותני רב. הוזה דמה ולא קתני והנשאר בדם ימצה אל יסוד המזבח חטאת היא. הדהוא הנשאר נמי קרוי חטאת אלמא דשיריי דם מיצוי אבל אינו מעכב: ומאי חטאת היא ארישא. כלומר לאו כדקאמרת והנשאר קא

רבי מאיר אומר מטמא אם הקדש. לרואו שני ומשוי נקדש שלש: וזכ"ה
 כש שפוטל כו'. אבל טומיו לא מטמא והיינו כמתניין: אמר רבא לאנא
 שאור. נמי דאמר חתלה לקדש דקעביד לקדש שני מיפרא נמי מתני'
 דודאי טבול יום מדאורייתא פוטל ואינו מטמא ורבנן עשו מעלה בקדשים
 דרוב טבול יום חתלה לקדש דרבי ר' יוחנן

זר מטמא את הקדש
 ב"א כשם שהוא פוסל
 תרומה כך * הוא פוסל
 אמר רבא לאבא שאול
 שויניהו רבנן לטבול
 שני לרבנן כיון דטביל
 משוי טמא לא משוי:
 מעילה הוא דליכא
 ואמאי הא ממונא
 א * ליוצאין ור"ע היא
 יצא ידלאו בת אכילה
 רב מיצוי חמאת העוף
 וזוה דמה רב אדא בר
 חמאת העוף מעכב חתי
 * והנשאר בדם מציה
 את רביא בשלמא לרב
 דכתיב והנשאר בדם
 אלא לרב הונא מאי
 "שמעאל שאם נשאר
 וא"ל רב אחא בריה
 עתה גבי מנחה דכתיב
 יתותר וכי תימא ה"נ
 והתימא

נעשית מצותו ולא מירד מעילה וחיצין עליו משום נזונו^(א) וטמא וילא נמי ידי חובתו דליתו מעבב הכפרה: דמיא רב הוה דמא. דמקדמתי במתמינן גבי חטאת העוף הוה דמא וזו קמתי דמא אלמא ס"ל לתנא דרמתי^(ב) דהוא עיקר ומיזיל לא מעבב: ורב ארז רב הכהנא אמר משמיע דמיא מיזוי מעבב. דלא יאז ידי חובתו ולא נחכפר ולא הוקבע החטאת בפיגול וטמר וטמא אע"פ שהוה עד לעבדי מיזוי: וטני^(ג) רב מלך דמא. במתמי גבי חטאת העוף מיזא דמא לרב קמתי הוה דמא דס"ל דמיזוי נמי עיקר מצוה הוה וטמא מעבב: בשלמא לרב ארז היינו דכסיז והנשאר כדס ימלא וא יסוד כסותה וגו'. דהואז דנשאר אחר חטאת דהיינו מיזוי ארקיז חטאת אלמא דשיריים דהיינו מיזוי מעבב: אלא לרב הונא. דלמר מיזוי לא מעבב מאי והנשאר כיון דלא מעבב ליל דכסיז והנשאר^(ד) (ו): וזי הכי כתיב והנשאר לכסותה דיו רבי ישמעאל שאם נשאר. כלומר אם נשאר נמי אז מצוה לעשות מיזוי אבל אם לא נשאר לא מעבב דמיזוי אינו משמע: והוא חטאת היא. לאו כדקא בעית למימר דלאוהנשאר ימלא קאי דליהוי משמע דשיריים דהיינו מיזוי הוי עיקר חטאת דמיזוי מעבב: אלא ארשיז דקרא קאי. ארוהו מדס^(ה) החטאת שזכרנו חטאת היא לומר דהוא מעבב ולא מיזוי: ה"ז שאם יסופר. ששקמץ את המנחה אם יתמות דאכלה שיריים לתנאזה שפיר ואם לא יתמות שאם חסרי שיריים צין קמתיז להקטרה לית לן זה: וזי סימא הכי נמי. דשיריים לא מעבבי והתניא מסלתה ומשמנה דמיא למיכבד קרא מסלת ומשמן מאי מסלתה ומשמנה שיהא כל קלתה ומשמנה קיים ואפילו שיריים דהכי משמע מסלתה מן הסלת שהיה בשעת קמתי שהיה כולו ארזים דחטאת (ו): שיריים מעבבי^(ז) (ח): שיריים נמי מ' מארמינן דחטון (חטאת) מעבב: והכי מארמינן שאם לא יתמות לא מעבב:

שמות השירים אסורה באכילה עד כדמשמע לישנא דהעותרת מן המנחה
 כהניס: והא תניא מסלתה כו'. וא"ת מ"מ לישני דשאני הכא דגלי קרא
 שמהנה יז ועוד נראה למורי רבי יצחק דחזין דהעותרת משמע דלר"י שיהא
 זין לחלק ביניהן כי הלשון שזה וא"ת מאי האי דמייתי האי קרא דמסלתה
 כפ"ק דמנחות (י"ג א) מנחין למרייהו מד לגמנה שחברה קודם קמינה וזה
 ר"ס שחברו וא"כ ראבי"ה ליה לאתויי מן המנחה דהא הכא מיירי בזה וזה
 יז ועוד הוא ועוד נראה למורי שיהא לזה האי קרא מסלתה ומהשמה
 לשירים שחברו זין קמינה להקטרה אלא בזה דכתיב מסלתה דמשמע
 יז דמשמע מן המנחה שהיתה כבר כלומר שהיתה שלימה בשעת קמינה
 וזי התם כתיב והעותרת קרא יתירה הוא דהא ודאי לא דליכא שיעורם שרי
 שהוא מקטיר וא"כ דקרא יתירה הוא לית בן למימר שהיא ניתוסף על הכא
 וזי ולא תאמר לומר דהיינו חטאת מליז בימיני כלומר שהיא מיזי מעבד:

חנינא ליווצא. גנון שיצא ר' עקיבא היא דאמר דרוקא מועלת ליווצא לאפוקיה מידי מעילה א
לעיל בסיפא פסריקן לא למהי אלא למרצה הווא נמי נפקא מיני מעילה אבל להיתרי ה
דקא חבא אסורא אלא לאו תא אכילה היא: מצוי חטון ענין. כתבת כי הוואש
יצא אלמא דסבירא ליה נמי דמיצוי לא מעכב: ורב אדא בר אבהא אמר משמיה דרב דמיצוי
מעכב: אלא רב הווא דאמר דמיצוי לא מעכב מאי הוואש. אמר אצטריקן למיתבא הוואש
נגמזא דמיצוי מעכב: אמא ארישא קדרא קא אהוה חמי חטאטא באצטריקן חטאטא היא

[illegible]

(א) גב' אמר רבא לאבא
שאלו גמי מעלה: (ב) רש"י
ד"ה לר"מ גמי וכו' את
התורה היינו מדרבנן;
(ג) ד"ה אמר ר' מינא
וכו' כדאמרין לעיל הס"ד
וזה"כ מ"ה לדלור בת
אילה: (ד) ד"ה אלף לרב
סוף וכו' והשאר ומשני
להכי תביז כל"ל והד"א:
(ה) ד"ה וכו' מימא וכו'
שירים מעבני גבי שירי
דם גמי אמרין דהסרין
מעבני והכי אמרת שם:

אמר רבא לאבא שאול:
שאמר נמי דקאמר תחילה
לקדש קעבדין קדש ראשון
מיתרצא מנתנין דודאי
טבולו ויום מדאורייתא אתו
אלא פוסל ורבנן עבדו
מעלה חומרא בקדשים
דעביד תחילה לקדש: ולרב
מאי. אמר מיתרצא מנתנין
דהאי דקאמר מטמא את
הקדש מדרבנן קאמר
דמעלה עברו בקדשים.
וקסבר ר' מאיר עבדו
רבנן טבולו ויום שני
בקדשים. אמר ר' מאיר
כאכל שום מה אכל
שני מטמא את הקדש
להיות שליש וההילשי
כדשן שני והרביעי פסול.

ופוסל את התרומה כרתן
והשלישי בתרומה פסול
אף טבול יום נמי טמא
את הקדש ופוסל את
התרומה אבל מדאוריית'
אינו אלא פוסל מאחד
שטבל: ולרבנן דאמרי. כשם
שפוסל ולא אמרי דמטמי
קבשי כיון דטבט קלישי
טומאתו ופוסל משרי ולא
טמא: הא איסורא איכא.
כלומר איסור אכילה. ואמאי
הא ממונא דכתניש הוא.
מאחר שזוהו דמה: א"ר

ובל לאו בת אכילה כדאמרינן
צא לאכילה לא מהניא והיינו
בדם ימצא אינו מעכב דכיון
י חטאת מעכב: בשלמא לרב
להכי לכדתנא דבי ר' ישמעאל
לומר דהזאה מעכבא ולא

לז א מיי פ"ו מהלכות
מעה"ק הלכה ב:
לח ב מיי פ"ג מהל' מעילה
הלכה י:
לח ג מיי פ"ד מהל' מעילה
הלכה ז:
מ ד ד מיי פ"ג שם הלכה י:

[illegible][illegible][illegible]

(א) רש"י ד"ה וכולן שפקעו
וכו' דקתני במתניתין כמס'
זכמים: (ב) ד"ה הלמדין
וכו' דהיינו לוי מרבי דלוי
קתני הא:

וכרכל. בין פסולין שעלו דמן
בהן לא ידעו, בין עצמות
וגידים שהעלן מחובר ואכלתן
האש, שפקעו מעל גבי
המזבח. לארץ, לא יחזיר.
אין צריך להחזיר (ובאים 19).
הלמידין לפני חכמים. כל
היכא דאימרת למידין לפני
חכמים היינו לוי שיהי למד
לפני רבי (סנהדרין 10).

[illegible]

ישראל

הדרשן אין מוהל'ס בו: אמר לך ר' יוחנן הוי' דאפילו אפר, שפקע צ"ג המהובל לראח המות
לא תאריך אל יחיו; רב אמר מי שנתנה פילו לנדה, כלומר קרן וחושש שהוא חייב לשלם כשביל
למאוב: אבא חורטו, טעמיה ו' הליכין לזרין קרן וחושש שיהא חייב להביא מי שנתנה מן הקורטשין
למאוב: הנהגה דמרי חטא מרמא אשכ. כרן שהרשש מרות לחטאנו דא לשמונה מלך מקצתן ד
על כל הנהגות דפריש' לך מעל קרן וריבא חטאנו מלא ואלו חר' מי לאשכ: כרן בקרב
קורן וחושם על דמי חטאנו וכו' חרן חטא פה חטא פה חטא שורע' ד' לאחר שפיק חטאנו וכו'
ד' הולת' מות' אל' מלחא הינא בסקוקא מיה. ואם כרן אשכ' מי יאריך וקורן חושש לנדה.
מי שנתנה. פילו לנדה הינא כרן כותיה דר. על כרן מות' למאוב. ברנות דר בית'

כפרה. קודם שקרב חטאתו כרינו דהוה ליה להקריב (א) אלו מעות קרן וחומש על דמי ושיעוריהו הוו כחטאת שכפירו בעליה וילכו ליה המלח: אבל בארע לו שפלה לאחור כפרה. לאחר שקרב חטאתו הוו קרן וחומש אין מביא בהו שוב חטאת דכבר כיפרו בעליה וחייבין לאבידו וילכו ליה המלח אלא יפלו לנדרב דאין מפרשיין חטילה ליאבד איהו המלח: הקומין להקריב חטאת ומנחת ונסכים. ומה הבאה עני השוב דאין בה שרייב כל הני כוליה ליה ניתנו: מועלין בהו משקחדיש. בקודשתהו בעלמא: ופגולא אין בהו. דאין להו חטאת. כל שיש לו מתירין. כל שפלים וואשמות דדמן מהריסא אימוריס המלכות למוזב כלנהיג או דאבד שיש לו מתירין למוזב בלבד כנון עולת העוף ופרס הנשרפין ושיעוריה הנשרפים שדמן מתירין למוזב בלבד וכגון שיש חילת דמן לו בכשיו הוו מתיריהו. וכגון ליה פנים דסידורו בימיו הוי מתירין וכגון מנחת ויש להו חיות קומין: דאין חייבין עליהו משום פיגול ונתר וטמא. עד שיקריבו מתיריהו דהכי כתב ביה פיגול בשפלים א רצה ואמר (בהו) [כתבארא] כשר כן הרצאת פסול כן. וליקוי נותר וטמא מפגול: כל דבר שאין לו מתירין כן הוי הקומין להלכותו כן. ורצון מתיריהו כן. חייבין עליהו משום נותר וטמא. וכל שפלים לקמן ביהו כן וטומאה וכל הני ונצתה בכל הקדשים הכתוב מדבר ומשום נותר דיפלינן ליה חילול חילול טמא אבל חיוב פיגול אין בו משום דחיבו

(א) נראה דל"ל דהוה ליה להקריב קרן וחומש על דמי חטאת שפירשו ושיעוריהו וט'.

דהם ז' בחטאות ואשמות היינו אימורי [קדשין] קדשים ולא מיקרו נעשית מנזחן בהעללה אבל באימורי קדשים קלים מיקרי נעשית מנזחן משום ההעללה ואם תאמר ומאי שנא ואומר מורי הרב רבינו פרץ שימי' דשנא ושנא איבעית אימא קרא ואיבעית אימא והואיל הדשן גבי עולה ולא לשא הא קרא מן הדין היה לנו לומר דמשעת ההעללה הו' נקדשי קדשים הן נקדשים קלים הו' נעשית מנזחן אך גלי קרא גבי עולה דלא הו' נעשית מנזחן בהעללה כיוון דלחמי כר' להוציא לציט הדשן הילכך ז' קדשי קדשים נילף מינה ששם שיה' קדשי קדשים ומועלין זה עד שפאל לציט הדשן ז' כל קדשי קדשים מועלין באימורי' עד שיה' לציט הדשן אבל קדשים קלים לא נילף מינה ואיבעית אימא סברא דגבי קדשי קדשים שיש בהם מעילה מתחלה לא נפק מעילה מהם או מאימורים שלהם לכל הפחות עד שיגמור הכל שילאו לציט הדשן אבל נקדשים קלים שאין בהן מעילה עד לאחר זמיקה מיד שיעלו האימורים דין הוא דלא נמשעל זהו כי סברא הוא לומר בכל מקום דמיד לאחר ההעלה הו' נעשית מנזחן אלא דגבי קדשי קדשים לפי שיש מעילה בהם מתחלה לא נפקי אלא לזמן מאוחר שנוכל למנזח דהיינו הוצאה לציט הדשן אך קמא קשיא על זו הסברה דהא קטורת שהיא קדשי קדשים ויש בה מעילה מתחלה אמרינן פסחים (דף טו.) דמשעת תמרתו אין בהן מעילה ולא

אמרינן עד שיה' לציט הדשן אמנם י' לטעמא דפרשי'ת מקרא ניחא דכיון דלאו מין זבח הוא לא שייך למילף מעולה י' ובה פנינ' שהוא בדיעיה אחת. פירוש דלא נעשי' ידיעה שחזקו כמו בטומאת מקדש וקדושת קברו. (קרבנ' קטו.) שאין צעולה ויורד ועני ועשר י' אחד מה שאין כן בקרבן של טומאת מקדש וקדושו י' הא ביצר. כלומר אם [כן] קשו קראי אהדי דלשר יקדשו משמע משעת הקדש ואשר יקרב משמע הקרבה ממנו: כל דבר שיש לו מתירין משקרב מתירין. (זבחים (דף מה.) פירשתי עוד:

תורה אור השלם

1. אמר אלקים לירמיהם כל איש אשר יקרב מקל ורעבם אל הקדשים אשר יקדשו בני ישראל ליי וטמאתו עליו ונברחה דנפש יהוא מלפני אפי יי: וירא כב ג

רבינו גרשום

פיגול לא כתב אלא בדבר שיש לו מתירין. והא בשלמים כתב וכן לית' גומר וטמא מפיגול ובי דבר שיש לו מתירין דגומר לית' קדש קדש מפיגול וטמא לית' חילול חילול מנזח: מחני מלי. דגומר וטמא מנזח: עליהן בין דבר שיש לו מתירין בין דבר שאין לו מתירין: דתיר' יכול כו.

פיגול שהוא חמור שהוא בדיעה אחת חייב כשנודע לו דאני צריך ב' ידיעות כטומאת מקדש וקדושתו דהיינו איך וטומאתו ונעלה מכלל שיה' הוא ידע הכו' כן ב' ידיעות: ודבר קדש קברו. חטאת בהמה: ולא הותר מכללו. בצבור אבל טומאת הותר מכללה בצבור כגון פסח הבא בטומאה: לרבות כל הקדשים לטומאה כיון שיש להן מתירין בין שאין להן מתירין יכול אם הוא דבר שיש לו מתירין שיהיו יחידין עליהן מיד משום טומאה קדשן שיקרב: חיל' אשר יקרב. דמשמע דבגניעה לחודה היו חייב דבר כי מתירי'טמא אור יקרב: וכי יש נוגע שהוא חייב: כרת אי' למא' נאמר אשר יקרב (לומר שאין חייבין עליו) הוא קאמר הוא ידבח אשר יקרב לאו גניעה משמע אלא הכי משמע אינו חייב עליו משום טמא אלא עד שיכשר ליקרב: לא כיצד כל דבר כו'. ונותר לית' חילול חילול טמא:

הדרן עלך חטאת הקוף
ולך חטאת והמזרת חטאת וחטאת (שכיפור) [שמות] בעליה ימורו. דהני גימור מהך חמש חטאות דמיזרי דמתת והך חלת ליעול מתות בין קודם כפרה ובין לאחר שנתפסרו: ושעברה שנתה. כגון שלא חסיק להקריבה עד שעברה שנתה: ושעברה עד שהיא המימה ושוב נמצאת חטאת אלא בעלת מום אם כפרו בעליה באחרת שלא רצו לזכור עברה. דכיון לא עושה תמורה. וימורו למתסם תמורה

להתכפר בדמי אלו שעברה שנתה או שאברו ונמצאת בעלת מום בין זו ובין זו תמות: דכיון באחרת ולא אחשבה להני לא חזו לא לקדשת הגוף ולא לקדשת דמים הילכך לא אלימי למתסם תמורה

ושאברה ונמצאת בעלת מום. קודם שנחכפר באחרת (תמורה כא.) אם משכיפרו הבעלים. אמרין כן באחרת. תמות. ואפילו לרבנן דאמרי לקמן ופליגי עליה דרבי דאילו נמצאת בעלת מום, ועוד דנעלים כפרי באחרת לאחר שנמצאת ודחו לוי דייס דלא ר'ו לכפר זה, ודא מורי נלמיה אלא, ולכי קט בעלת מום, דאי תמימה הואיל ונמצאת קודם כפרה אפילו כיפרו הנעלים שז באחרת רועה (שם).

חטאת העוף פרק שני מעילה

גמ' מה"מ. דגומר וטמא חייבין עליהן בין דבדר שיש לו מתירין בין דבדר שאין לו מתירין: דפנו רבנן כו' ומה פגול שפוא. חמור כ"כ שפוא חייב קרבן צדיעה אחת שנודע לו שאלכ פיגול שאינו כר'ר שמי ידיעות כטומאת מקדש וקדושו דנעומאת מקדש וקדושו בעינן שמי ידיעות ידיעה מתחלה וידיעה (שם) ונעול והעלם נדמי

דכתיב (ויקרא ט.) בקדש מכלל שיעד וכל כתיב והוא ידע הרי כאן שמי ידיעות: וקרבנו קצוה. דהאורכל פיגול בשוגג מביא חטאת בהמה: ולא הוסיף מכללו. בצבור א' אין חייבין כו': ודוברה מכללה כגון פסח הבא בטומאה אינו דין כו': (א) לרבות כל הקדשים לטומאה. בין שיש להן מתירין בין שאין להן מתירין: יכול אם הוא דבר שיש לו מתירין או חייבין עליו משום טומאה מיד קודם שיקרבו מתירין ואזרחן שאין להן מתירין יח' חייבין עליהן משום טומאה לאחרת קודם שימננו כלי: פ"ל אשר יקרב והאי יקרב משמע נגיעה דנגיעה לחודה מחייב דכי יגע (ויקרא יא.) מתרגמינן ארי יקרב ואמר ר"א וכי יש נוגע שפוא חייב כרת א"כ למה נאמר אשר יקרב דמשמע נגיעה בעלמא (ג) לא' עשו נגיעה והכי משמע דלאנו חייב עליו משום טומאה עד שיכשר ליקרב דהיינו עד שיקרבו מתירין: הא כיצד כל דבר שיש לו מתירין וכו'. וגומר אחי חילול חילול מטמא כדאמרין במס' זבחים (דף מה.):

הדרן עלך חטאת העוף

ולך חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעליה ימורו ושעברה שנתה ושאברה ונמצאת בעלת מום אם משכיפרו הבעלים תמות יואינה עושה תמורה ולא נהנין ולא מועלין ואם

הדרן עלך חטאת העוף

ולך חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעליה ימורו. דהני הוו מ מהך ה' חטאות הנמנות והך ג' תמות נעולס בין לפני כפרה בין לאחר כפרה ולכ חטאת לחכי מתה ששרי מתה לרזיה לכפרה שלא דהפריסה מתחלה לכן ותמורת חטאת נמי להכי מתה ששרי בזה בעצירה דלא ימיר כתיב) וחטאת שמתו בעליה נמי להכי מתה דאין כפרה למתים דמיתמן כיפרה עליהם: שעצרה שנתה ושאברה. עד שהיא תמימה ושוב נמצאת וזי היא בעלת מוס אם כיפרו הנעלים באחרת שלא ר'ו להתכפר דמי' זו (א) שעצרה שנתה א' או שאברה ונמצאת בעלת מוס תמות ואפילו נמצאת קודם כפרה ותנכפרו בעליה באחרת תמות הואיל ונמצאת בעלת מוס אצל אם נמצאת תמימה קודם כפרה אע"פ שנתכפרו באחרת אינה מתה אלא תרעה והכי אמרינן במסכת תמורה בפרק ולך חטאת (דף כג.) ואינה עושה תמורה. דכיון דנתכפרו באחרת דלא חשביה להאי לא לקדושת דמיס ולא לקדושת מונח הדין לא אלימא נמצאת אחריה בתמורה ואע"ג דנעלמא בעל מוס עושה תמורה דכתיב' או רע כצוב הכא לא תפיס: ולא נהנין. מהם לכתחלה הואיל וקדושין הוו ואם נהנין אין מועלין בהן מדאורייתא אלא מדרבנן ואינו משלם אלא קרן בלבד: ואם

אגדל דלות עשירית האשים, גבי שמעית קול בייקרא (שם). והורחה מכללה. טומאת הגוף חטאת לזכור פסח, דקמן (תפוחין טו.) פסחא שאלה בטומאה בכל בטומאה (זבחים טו.) וכל הקדשים הבחור מדרב. אשר הם מקדשים, ריבה כל מנוקשים וגי' וימור כתיב (שם). יכול יהו חייבין עליהן מיד. משקדשו יחייבי עליו מיד לא אכלו טומאה, תלמוד לומר אשר יקרב. מכל זעמם, ר"ל מפרש לה ואילו (שם). וכי יש נוגע שפוא חייב. וכל אינו חייב אלא א' כן אכל, דכתיבי תמריה אש חטא מועד אכל וגו', אלא מ' חיל' יקרב. תכשר כפר ליקרב כמכור מדכי, וקדושים קאי אקלמא אשר יקריב

קדשים ואח"כ ואכלם וטומאתו עליו, דלמפדס אכילה דנכמרי (שם). שיש לו מתירין. כגון אימורים ובשר שהם מוקין, וזכיר נמנות שהקמן מתיין (שם). וכל דבר שאין לו מתירין, כגון נמנת כהנים וכן משום ופסחים, אינו חייב עד שיקדש בכלי. שהוא המעשיין ללכת אחרת כגון (שם).

הדרן עלך חטאת העוף

קדשים ואח"כ ואכלם וטומאתו עליו, דלמפדס אכילה דנכמרי (שם). שיש לו מתירין. כגון אימורים ובשר שהם מוקין, וזכיר נמנות שהקמן מתיין (שם). וכל דבר שאין לו מתירין, כגון נמנת כהנים וכן משום ופסחים, אינו חייב עד שיקדש בכלי. שהוא המעשיין ללכת אחרת כגון (שם).

שיטת מקובצת

א' נמצא תמימה כיון חיבת וקשה נמוק: י' מיידי דבשעת כפרה: י' בעליה בא לימלך לא מה יעשה נאמר לו דהמות: (שן בתמורה דאבות לילה: ז' תמות כמו אבדור דלילה קמיל' דתמות דלא ידרי לאבדור לילה דאינה יראיה לשום הקרבה אבל בעלת מום מי'מ קדמה קדושת דמים וכמו: י' ואותם אותה כאילו: י' ורעה והי' תומתינן ושעברה: י' כיון דאבדור למא ריבת דאי' נמוק: י' הוא כ"כ מודה דאבדור: י' א' ואתייהו דכפרישית אעצירה וחיבות ואבדור נמוק: י' דאבדור וסד' י' דלא תמות דהוי כמו אבדור לילה קא משמע לן דמכל מקום תמות דלא ידרי לאבדור לילה דכפי' יצ"ע למאי דפרישית דעברה שנתה אינה מתה אלא דוקא כשנמצאת אחר כפרה א"כ הך תרתי בתרייתא חרא גינהו עברה שנתה ונמצאת בעלת מום דתרייתא מיידי באבדור בשעת כפרה ועוד אפילו בלא עברה שנתה ובלא בעלת מום אמרינן דתמות כשיחיה אבדור בשעת כפרה אינו בין דבעל ענין אבדור מתה בין תמימה בין בעלת מום בין עברה שנתה בין לא עברה א"כ הך תרתי דעברה שנתה ובעלת מום ואבדור חלוטו לא הוו אלא חרא ואי' קשה דתמות חטאת חייכי משכחת להו פי' בחסות' דאי' חכי יגמי דחפס חטאות לא מתקריב לרבנן ק' לרבי שנוען דאית מתיבת מי'מ עד חיבת דאית נמוק: י' דאית ליה: י' תמות או י'ל: י' כפרה ועוד דמי' כיון דנאכא ברחוב גבי בעלת מום וגבי עברה שנתה כדפי' הילכך תרתי חשיבי להו אבדור בשעת כפרה מהם גם כשעברה שנתה וכמו כן מהם גם נמצאת בעלת מום לכן חשיבי להו תרתי: י' במהה לקדושה לא קדושת תחתיה דרא. חיבת אינה מקדושת נמוק: י' מום מתיב אינו חיבת ודאי תרעה נמוק:

מסורת הש"ס

(א) [זבחים מה: ע"ש], (ב) תמורה כא., (ג) בצבור הס"ד ואח"כ ד"ה אין כי' ותמורה ט' והס"ל ז"ק, (ד) אלא על' פ"ל וכו' ז"ק, (ה) ויקרא כן, (ו) [שם], (ז) כן (ח) ק"ק כי' ז"ק, (ט) נעלמא דפרישי'ת אכ"ל קרא ניחא דכיון כי' ז"ק, ט) בשעת כפרה תמות וקשה להמי כי' נמצאת ב"מ אפילו נמצאת תמימה כיון דלא נמצא עד כי' ז"ק, (י) שאברה ונמצאת ב"מ כי', (יא) ויחסי ושעברה שנתה כי', (יב) והשתא לא קשיא כיון אלא משכיפרו בעליה קאי אחייתיהו אעצירה שנתה ואברה ואברה ונמצאת ב"מ אכ"ל למה ל' שכיפר שנתה הא כ"ש מודים דאברה בשעת כפרה תמות ד"ל דהכא נמי כי' ז"ק, ט) דלמדה כשעצירה שנתה וכו' ובשלא נמצאת כי' ז"ק, ט' ע"י דבצ"ר ז"ק, ט).

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ותמורה וכו' דין כי' הס"ד ואח"כ מ"ה בכל הקדושים כו' לרבות: (ב) ד"ה מ"ל אשר וכו' נגיעה בעלמא אלא לא' משמע: (ג) רש"י ד"ה שעצרה וכו' שלא ר'ו להסכרם בדמי ז'. כי' ר"ל להמתין עד אשר יתפאס וימסור ויקטע דמיוו חטאת וק"ל:

מוסף רש"י

שהוא בדיעה אחת. שאינו צריך ידיעה מתחלה אלא שאלכ שוגג ידע שאלכ [זבחים טו.] וקרבנו קברו. חטאתו קצוה עניי כשעצרה שנתה או שעצרה (שם). ולא הותר מכללו. אלא שני' (שם). שהיא ידועה. נעלמא ונעלמה נמנו וטמאה ואלכ חט הקודם ולא ונעלמא דיע, אכל שז' זה ידיעה שז' וכן זה ידיעה מתחלה, טלמי אכילתו לא עליו משום טומאה זו, פטור, והכי נהנינן לא' בשעויות (זו.) וזבחים (שם). וקרבנו עולה ידועה. לעשר בהמה דלות שמי מוריס ונדלי דלות עשירית האשים, גבי שמעית קול בייקרא (שם). והורחה מכללה. טומאת הגוף חטאת לזכור פסח, דקמן (תפוחין טו.) פסחא שאלה בטומאה בכל בטומאה (זבחים טו.) וכל הקדשים הבחור מדרב. אשר הם מקדשים, ריבה כל מנוקשים וגי' וימור כתיב (שם). יכול יהו חייבין עליהן מיד. משקדשו יחייבי עליו מיד לא אכלו טומאה, תלמוד לומר אשר יקרב. מכל זעמם, ר"ל מפרש לה ואילו (שם). וכי יש נוגע שפוא חייב. וכל אינו חייב אלא א' כן אכל, דכתיבי תמריה אש חטא מועד אכל וגו', אלא מ' חיל' יקרב. תכשר כפר ליקרב כמכור מדכי, וקדושים קאי אקלמא אשר יקריב

[illegible]

יוליוס מהבא א"כ הוא דרך מקומם הדשן ידילק אלמ' בדישן ש"מ בדישן ש"מ מחויבים מעילה בלא הגיע בחיזוק שני הרי הוא בלא יסוריו ישישט למחר ושטטן וזוהי הכא נמי הני תורין ש' הנחניק ולא מועילין: מאי ז' יהודה? שמעון בן יהודה זמנו וקרוי לאחר זמן ותורין נמי לקישרו בלחמי זמנא מחסור זמן דבהמה מדיד' האזא מיגו האילא וקין בלבי' ומשלם הקין בלבי' נכונן הני קדיש' שמו

י"ב א מ"י פ"ב מ'הלות
מעילה הלכה יא:
כ ב מ"י שס פ"ה ה' ו:
כא ג מ"י פ"ג מ'הלות
מעילה הלכה יב:
כב ד מ"י שס ה' יג ופרק
ה הלכה יג:
כג ה מ"י פ"ה מ'הלות מעילה
הלכה יד:

וְאִיכָא דְאָמַר אַמְרֵי
 מְדִינָה: ׀ רַב הוּא זַעֲרֵי מְדִינָה
 חֵיבֵיב רַב נִמְנָח: ׀ שְׁבָחָר
 אֵל הַנְּחִין אֵל מְעֻלֵּי דְמִינָה
 יַפְלֹ לְלִשְׁכָּה אַמְרֵי: ׀ אַמְרֵי
 מְדִינָה אִירֵי אַמְרֵי: ׀ חֲרָשׁ
 סָל הָא אֵלִי וְאִנְחֵי וְאִנְחֵי
 אֲתִי לְפָקִיד רַב הוּא זַעֲרֵי
 הוּא קַתְנִי: ׀ חֲבָצֵר שֶׁל
 קִשְׁקֶשׁ חוּל דְּהִין: ׀ אִפְרִי
 הָא: ׀ וְקִבְלֵי אֵלִי זַבִּי:
 סָר אִפְלִי אִם חֵיבֵיב אֲבָל
 נִמְנָח: ׀ אֵלִי דְמִינָה יִשְׁעֵי
 שְׁמַעְלֵיב מְעֻלֵּיב: ׀ אֵלִי הָא
 עֲרֵלֵי חֵיבֵיב מְעֻלֵּיב:
 יִשְׁעֵי דְהִיב מְעֻלֵּיב אֲתִי
 רַב נִמְנָח: ׀ מְחֻר קוּשִׁית
 דְּאִיכָא מְעֻלֵּיב בְּחֵן מֶן
 חֲתוּרָה דְּמִדְרֵינָה: ׀ לָךְ

(ע) יחימי קשקש
 כן משום דקא משקט
 ואמרת: ו' וא"כ הוא דכי
 תתור ו' למעלה ו' לפרה
 ו' תתור ו' למעלה ו' לפרה
 שחזרה הווייתא לפרה אבל
 (ע) ו' קשק' מקאמר ד' נעבר
 ונעשה חבל דרם: (ע) דם
 כלומר הבמה לא תוכל
 להקישם אבל ו' וא"כ
 שחובל בנקה הבמה אבל
 תוכל להקישם כשרי' אבל
 (ע) ק' שחזר שיש ופרש
 יחימי כן ישיב מיד מן
 הבמה חבל הינו מה שיצא
 בנכרסו מן הבמה (חובל)
 ודבריו ברובם: (ע) שריל
 שישלש אשכול שנהנה
 ממנו מן שנהנה היינו
 הקוקן: (ע) לרבה ש'
 הגזקין ימכרו ואין וינינו
 דמי ללשכת: (ע) חובל ולא
 ידע: שיש: (ע) שריל
 כדאיתא בבבבב: (ע) דן
 יחימי: (ע) לרבה ו' היה
 א"ל יחימי ו' איתא ו' היה
 ואות' ו' נמחק: (ע) תגד ובי
 למעוטי וא' ו' נמחק:
 מתיבתא ושם דר חביב
 כן ב' אש' איונו: (ע) א"כ
 חורא: (ע) שחזר לרומה

ככלומר ורמ"ק קשי' לי גבי מתינתין דתורין שלא הגיע זמנן למשמע ד
לי כלי שגיג' זמנן מועלין בהם ומי איכא מידי דמשיקרא לית בהו מעילה
קודם שגיג' זמנו ולכשיגיג' זמנו בהו מעילה וקשיא לפירוש זה חדא
דכדכרמי מיימי רחמי' בפתור מדס דכי יאל' לנחל קדרון מועלין בו והלא לא
הו מעילה בדם אלא מדרבנן וגבי תורים
לכשיגיג' זמנו מועל בהם מה"מ ועוד
קשיא דמשמע שכל לישב קושיא לא לעיל
ולא משמע דקאי אהיהא דתורין ידלתי'ו
ליה יא' עלה לך נראה דהני יא' פירושו
לא כהו שאתה סובר מתוך יא' קושיא
דאיכא מעילה מה"מ מודיענא לך דאיכא
מעילה מדרבנן דקא' ולא מה"מ וקשיא
לי מי איכא מידי כן כלומר ס' מיהו יאמי
י' מקשינן כן והיה קשיא לי על דכריך
מי איכא מידי כן משום י' דקאמר
פסיקתא ואחרת דכל קדשים שמתו יאלו
מידי מעילה דבר תורה אלא מדרבנן
אית בהו מעילה אפילו בקדשים קלים
ואחמי' לא לית בהו מעילה בקדשים
קלים קודם שמתו ולבסוף לאחר שמתו
איכא מעילה מדרבנן והיינו לא דקאמר
לעיל וכי קדושה שבתן להיכן הלכה כלומר
קדושה שבהם שלא היה בה מעילה כלל
להיכן הלכה שחמול עליה קדושה חמורה
והשתא ניחא דמיתי' שפיר מדס דאיכא
מעילה לבסוף מדרבנן דהוא הדין
קדשים שמתו סהיה בהם מעילה מדרבנן
ואחמי' דמשיקרא ליכא בהו מעילה כלל
והסדר דמי' ההם איכא מעילה בזמין דס'
נמטהו מה"מ ואס' כן י' הוא דכי נמי
נמטהו כן בהו מעילה מדרבנן:

הפרש והובא שבחצר. פירוש שלא מן הקדשים ט: ודמיו יניעו אצלך. **קדוש**. לומר לא יהיה ולא מועיל דמיו יפלו לגדש משמע שר מועיל מדרבנן מועיל קדשן אפילו כי איכא מעילה מדרבנן לא מועיל מדרבנן אלא ה"פ ודמיו יפלו לגדש הנזכרים חייבים ליעטל בפרט (ובזה) קדוש כמו חלב המוקדשין וכיוצא בו שאין יכולין ליהנות מהם מה יעשו מביעין. פירוש חלב של בהמה וקבה של קדשים וכן ביצים של חורין של דלא מנינו שיהא שום איסור בהם אלא חלב המוקדשין לא אשכחן אסור חלב וא"כ אמאי לא מועיל וי"מ דבי אסר רחמנא חלב ה"מ לענין אסור שרי מידי דהוה אגבה דשריא דא וז"ל דודאי א"א לומר כן דלא אמרי' ומאי קאמר והא גריד עממה שריא אלנתא מייתי' ראי' מחלב דאסור אף כן יצאו וליה עובדה ואין לתמוה מ"ש חלב מגזה דגלי גזה דשרי' (בבבוי) כיון שגמיה דקדק להנמיני' וזו חצי חוצה כלומר רבנן לא גמזו לו (דף לו.) פירש כן אלמא משמע דחלב עמזו אסור וכן משמע בהדיא בבב דחולין שרי א"כ י"ו דחלב עמזו אסור וקשה לן אמאי לאו חובז מועיל וגרף' ל' דלא הוו קדשי' ה' וגו' אין חיות בהמה תלוי בן דלחיו חובז בגוף בהמה שופר של שלמים לא יתקף ולא חטק לו ילא וקאמר ה"מ ומשיב ידאי' אסור הוא דרביז עליה אלמא בדשופר של שלמים איכא איס'

יָרִית בְּהוּ מַעֲלָה. קִסְיָד דִּהֶ"ק בִּמְנָמִי דְנִ"א בְּקִדְשֵׁי מוֹנָח שֶׁ
 לְדִהֲיִינוּ קְדוּשָׁת דְּמִי: בְּמָה דְּבָרִים אֲמֹרִים שֶׁחֲקִירְשׁוּ קְדוּשָׁת הַגּוֹף שֶׁ
 שְׂאֵלִין רָאוּ הַנּוֹחַ כְּמוֹ חֵלֶב הַמוֹקְדֵּשׁ וְיָצִי מוֹרִין לִבָּן אֲזִין מוֹעֲלִין:
 רָאוּם לְבָדֵק הַנּוֹחַ לְגַבֵּל אֵת אֵל הַסֵּטֶן אֲבָל אֲזִין רָאוּם לִבָּדֵק שֶׁהֵרָא שֶׁהֵרָא
 לְהַמִּים לְדַעֲיִין בְּיִטְרוֹ הַמִּים שִׁהְיוּ מִים חִים כְּמוֹ שֶׁשֵּׁמִי בְּפָרָק לִוְלָב
 מִדְּמִיָּו וְשִׁאֲרָם לִמֵּשׁ בְּשִׁשּׁוֹן וְגו' יוֹ אֲשֶׁרָה מְלָאָה הֵבֵל אֲזִין רָאוּ יוֹ לֵי
 אֲבָל הַשּׁוֹבֵן רָאוּ רָאוּ הַיֵּם הַיֵּם לֵי לְשׁוֹבֵן שׁוֹה הַזֶּה וְאִין עוֹרָם
 הַשְּׂאֵלִין רָאוּ לְבָדֵק הַיֵּם יוֹ לְקוֹרֹת דֵּלָם כִּי הִיא פְּחוֹת דְּמִי וְהַפִּירוֹת
 הֵייוּ כֹל מִינֵי מַמְיָה אֲךָ אֵל הוּא יֵית אִו גַּפֵּן שֶׁ רָאוּם לְמוֹנָח וְיֵית

לדבשהמקדשים. אותו דם שהקין אסור בהנאה ומועלין בו דליון
 גדול חזי לזריקה חשיב כגופה דבהמה ומועלין בו ויזין דלית ביה האי
 מומעילה מעיקרה משהיה אית ביה מעילה נמי לאחר שיצא לנחל קדרון אבל
 דלא הוה איהא דהו מעילה מעיקרה כלל קשה לי: איציניה רב המנוגא

חַלֵּץ הַמִּקְדָּשִׁין וכו'. וְלֹא אֲמַרְי כְּגֹפֶה
 דְּמִי הֵיךְ נִמְי לִימֵחַ גְּבִי מִקֵּין דֵּס אֲמַרְי
 מוּעֵלִין: דָּלֵא מְקִיִּימָא הִכְמֵה בְּלֵא
 דֵּס. דְּלֵס הוּא הִכְפֵּס לִכְסֵי אֲמַרְי כְּגֹפֶה
 דְּמִי וּמוּעֵלִין בּו: הֵא מְקִיִּימָא בְּלֵא
 חֵלֶץ הִלְכָּן אִין מוּעֵלִין בּו: הִכְפֵּס
 וּפְרֵשׁ. שֶׁל קִדְשִׁים שְׂהוּא בְּחֵזֶק וְהִיָּה כָּל
 מָקוֹם אֵלֶּיךָ דְּלִכְרֵי לְהִיטֵי בְּחֵזֶק שֶׁל הַקִּדְשִׁים
 וְלֵא נִהְיִין וְלֵא מוּעֵלִין: וַיִּעֲלֶה דְּמִי לְנֶשֶׁכָּה
 גְּרַסְי: הֵכָּה נִמְי לֵא מְקִיִּימָא הִכְמֵה
 בְּלֵא פִרְשׁ. שֶׁלֵּא יֵהֵא קֶלֶט פִּרְשׁ בְּמִנְהִי
 וּכְגֹפֶה הוּא לִימְעוּלָא בְּלֵא אֲמַרְי לֵא
 דְּמִי דִמֵּה לְפִרְשֵׁהּ פִּרְשֵׁהּ מְעַלְמָא חֲסִי. הֵא
 לְכֵהמָה מַחֲמַת מֵאֲכָל שֶׁל חוּלִין אֲפִילוּ
 וְ אֵיל מְגֹפֶה לְגִמְרִי אֲחֵי אֲחֵירֵא
 כְּשִׁתְּחֹזֵר וּתְאֲכָל וְלֵא כְּגֹפֶה דְּמִי הִלְכָּן
 אִין מוּעֵלִין בּו: אֲפֹסֵי דֵּס. דְּרֹפֶשׁ שֶׁל
 בְּהֵמָה הִיא שְׂהִי נִבְרָא עֲמֵה הִלְכָּן
 מוּעֵלִין בּו: קִסְי לֵא נִהְיִין וְלֵא מוּעֵלִין
 דְּמִי לְנֶשֶׁכָּה מְסִיעִי עַל לִי"א אֲדַמֵּר לֵא
 וְהוּא אֲפֹסֵי בְּרִיחִין קִדְשִׁין וְאִין קִדְשִׁין

ולבית: גמ' אלא גבי
ה דמים לא אית בה
חסורי מיחסרא והכי
קדושת הגוף לגבי
שם דמים לגבי מזבח
לבדק הבית הקדוש
יצתה חמורה מועלין
הכל ראווי מזבח
ולא

מעילה דהכי משמע ד"א קדשי מוצה אכל קדשי דה"ז וכו' וזו אכל
אם הקדים בהמה ועוף למוצה שיקנה מהם דבר הראוי למוצה אין
מועלין בחלב וביצים ואמאי לית בהן מעילה אלא אמר רב פפאי כו':
מתני'

ה' מסייע יי'ה ז"ל דאמר ר"א כ"ל מקום שאמרו חכמים קדוש ואינו
 נאמן שישלם אותו שנהגו ממנו לא מקלן ולי"נ דלס' כן מלי איכא צינ' לא
 י"א אלא קרן כדפי' במתני' וכל לא מועילין דמתני' ר"ל דלא מועילין איך
 ומועבדן להגעה דמיו ללשכה וק"ק ר"א כ"מ שאמרו חכמים קדוש ואינו
 נאמן יפלו דמיו לנדבה יט': חלב המוקדשין וביצי תורין א"א נהנין וז"א
 דהש' קדושתם קדוש מנח דמפרש' ואינו ז"ל מנח צביעי מורים
 וז"ל פסולו המוקדשין דאמר (שבתות ויוזר) תזבח וט"ל ואל' גיהן' כשר ולא
 י"א גלוב י' היי' דהרשקין (דמ) מתנחב ולא גיה' דאקדור לנחוץ י' אצל החלב ענמו
 השומט' (חולין לו) הו"ל ואסורי בגיה' ועבודה דמן יט' לבעי קבורה

נחלצ' כבר והא דמיימי גיה^ה כמו וכו' הוא ושיטתו הי"ם הוא לחמיו
 דלסור לגווח וגיזה שרי וגבי חלץ וז' נחלצ' אסור וי"ל דהא והא
 ויטוי חלץ כהני וזלטה וז' נחלצ' אסור חלץ לא תחלץ כו' חלץ בחולין
 דקאמר מדאסר רחמנא חלץ של פסולי המוקדשין הא חלץ
 של גמורי ש"י דהיי דלסור ט' מ"מ כיון דליתו רחוי לנצח למוצה אין מועילין
 ורחילי מדאמר ב"ה^ה (דף כה.) שופר של עולה לא יתקע ואם תתקע יא
 שופר של עולה אין דמעל נפקי ל' לחולין חלץ של שלמים ליתא מעילה
 ל' וי"מ ליתא מעילה בשלמים משום דלא אבז קדשי ה':

א הדמים לבדק הבית: **אלא** גבי מזבח כי אקדיש קדושת דמים יקדשו לזרוע מזבח ומכורו וילקח מהן זכריס מזבח וזו קדשי צדק הבית לזרוע. פירוש ילקרב לגבי המזבח וא"כ לא היה דעתו להקדיש דבר לזרוע. הרה"ק זמבוב ב"ו. הדמפסע ואולי הקדיש בור מלא מים הדמים יב והכרעים לא היו רוחאים אלא באמת המים לא וגם לא חזו לניסוך יב (פסוק דף מה). שהיה ממלא ממעיין בית השליות כדנפקא לן ההם וזו ולא לבדק הבית ולא שזרב מלא יוונים היונים רחיים למזבח להקדשה וגו' לשם צדק הבית דאם קן פוחתין דמיו וכן צבילין וצפירות און ון רחיו למזבח כדכתיב (ויקרא כ) כל שאור וכל דבש לא תקטירו ודבש לשמן למנחות וגפן ליון לנסכים ואין רחיים לבדק הבית כדפרישית:

ואחרינא כשתחזור ותאכל ולא כגופא דמי: מסייעא ליה לר' אלעזר. הא דקתני לא נתני ולא קדוש⁶ והכי מסייע ליה קדוש ואינו קדוש והו לא נתני ולא מעלין דההיא דקתני לא נתני דמי ודמי ויכלו ללשכה לבדק קדוש ובמסכת ובזבחים הוא: בדיא בקדשי מזהב. והואיל וחלב הלחך לא נתני ולא מעלין: אבל קדשי בקדשי הבית. האי כמי דמעלין בתן חובל וקדושת דמיס דלמזבח שיקנה ממי בן הרואי לבזבח לא נתני מי מעילה אמאי: אלימא דמי אמר רב

(א) נצבתם לא. וסע איהר ר' יעזרעל ע"ה חושפת המורה לא ר' יעזרעל ע"ה (ב) ז"ל מנפס: הוא קמני ר' ז"ק בשם ס"ק (ג) המורה לא: (ד) ממייח"ק (ה) מתיב קר יס קטל יר יר (ו) איה מועיל משמע (ז) אפילו בקדשים קיום ר' ז"ק (ח) נלשיל"א: (ט) דחולא לכפרה (י) נלשיל"א: (יא) וינע"ה מוס' נצבתם לא. ד"ס המקח ונ"ע (יב) יומא נ"ה: (יג) הו"א: (יד) אכלתו מנפס מנפס (טו) חלב מתיב דכוס ר' ז"ק (טז) צדקד הדע' לקרות דלתיב ר' ז"ק

(א) רש"י ד"ה אצל בקדשי
וכו' בחלץ הק"ד ואח"כ מ"ה
אלא כו' השתא וכו' לית
בהן מעילה ומשני אלא:

תוס' ד"ה חלב וכו' כמו
וכו'. כעין זה כתבו תוספות
גיטין דף פ ע"ב ד"ה זו
וש"נ:

אסור בהנאה ומועילין בו.
והע"ג דק"ל אין מועילין
בדמים, ילפינן לה מקראי
בנחמקת יומא (נז): ובשחיטת
חולין (ק"י). הי מילי כשנשחטו
בצבורה, דליכא למימר נתמיו
לכס על המזבח לכפר (ויקרא
לכס) לכפר נתמיו לך ולא
למעילה, אבל דם הקזה

מועילין, לומר אם יהיה מניין
 קרבן מעילה (וברכות א').
 חזקת המוקדשת, חל על
 קדשין (מקדש א'). וביצי
 תורין, (עוד שם) חזקת
 מוקדש דחוי לגבי מזהב, ונטי
 קדשין דקדש ביהוה נקט פירושה
 יגלה תורין, לאורסה דמילתא
 נקט, לומר שדך בלדקא נקט
 דבר הראוי למזהב (שם).
 למזהב או לברדק הבית.
 כגון שח ובעט וכו' וכו', מתמיש,
 המתמישים מתמיש בלדק
 הבית עויר עשה, וכן מורי
 וצני ויון סולת וצנוה ויון
 ושמן, כל הך גופן ראוי למזהב
 ואין לבטלן בגנין (שם ב' ע"ב)

[illegible]

(א) נראה דצ"ל והכי מקשי' ליה לר"א דאמר כל מקום שאמרו חכמים קדוש ואינו קדוש דהיינו לא נהנין ולא מועלין דמיו יפלו ללישבה דהיא כו'

ולד חטאת פרק שלישי מעילה

יד.

עין משפט
נר מצוה

לח א מיי פ"ח מהל' ע"ז
הלכה יא טור ש"ע י"ד
סימן קמו סעיף יא:
לח ב ג מיי שס פ"ו הלכה
יב ופ"ה מהל' מעילה
הלכה ז טו"ש ע"ד סימן
קמב סעיף ח:
ב ד מיי פ"ה מהלכות
מעילה סעיף ט:
בא ה מיי פ"ח מהל'
מעילה הלכה ד:

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

מותרת מימד אפר. פירוש העובד כוכבים שעובד אותה אומר ה' גופה לא מנלה יו' לרדי מנלה בנמלה והלכך דרשו שצטלה: גופה לא מנלה יו' מא' אלא דאחבר מגופה. יו' ט' ששצברו (הו') מגופה האשרה וקאמרי יתו בקנה להקיס ששעו

שגשגתברה מאליה ר' בלא מותרת רבי' שצטלה עובר כוכבים אמר היא גופה לא איתביה ריש לקיש האילן של הקדש אין יורה יתו בקנה מא' קתני יתו בקנה לא מא' הכי אמאי של מועילין אלא בגידולין אין מועילין בגידולין ס"ד דאיתיי מעלמא יה משקל אמר רבי יולם דאיתיי מעלמא אמר ליה רבי יעקב זון וקאן מותרין ביצין ב אשי אם יאפרוהו ו: מתני' ה' הגזברים צים ואין מועילין לא גמ' אמר שמואל יישין מאי שטמא מאן להו דאמר תיחול להון לאומנין בשכרן מיתבי

נמו כן מיירי בשל אשרה באתבר מגופה ים אצל עכשו מיירי
נגופה לאשרה מוקדמתי יתן בקנה דמיירי באתבר מגופה אקשר
ר' יוחנן דלמתי עבודת כוכבים שנשחרה מאליה אקורה ומשי א"ר קאש
ר' יוחנן מעלת ^ולעולם ^ולדמיירי מעלתא ים יתן אפרוחין לומר מתני ואפי
דלמיירי מעלתא ליכא ללאשיי מידי דהא דקדמתי יתן לא קאי אקן
דודאי הקן אסור בהנאה בין גבי הקדש בין גבי אשרה ומאי יתן יתן
הא אפרוחים שהאפרוחים מותרים בהנאה בין גבי הקדש בין גבי אשרה
דלמתי לקמייהו והשתא מיחא הכל דליכא ללאשיי דלישקלניהו צד לאשרה
ומתאם שיהא יעלה בשרה וא"ת והא דכרתקא דעתן דקמי שיהא יתן אקן עטמו
דמי קשיא ליה אמאי לא שקל לה ים ולא קדמתי שמה יעלה וי"ל דודאי
דמי קשיא דקדמתי יתן הקן עטמו ליכא למיתא שמה יעלה כ ^ושכינן ליטול
אקן צידו בלא עליה על גבי אשרה אצל השתא דקמי יתן אפרוחים
דודאי איכא למיתא שמה יעלה כי אין נוח כל כך לירושלמי האפרוחים
ועל האקן אם לא יעלה כי הם נשמטים שמה וכן וכן צריך להחזיק בקנה
האפרוחים דמתי בנקיה לא יטכך לעלות בשרה כדי להחזיק
בנקיה כי הדבר קל להחזיק בקנה אף כשעומד על גבי קרקע וא"ת אכתי
אמאי של הקדש לא הניח אף מן הקן עטמו כיון דמיירי בלמיירי מעלתא
שומר דגוריה דלמתי אמו ללאשקל בנקים המחוברים שיהא צולין וא"ת
יקדמתי אקן פריך אמאי לא הניח אף מן הקדש לא הניח אף שפיר למגור
דיק מעיקרא של הקדש אמאי לא הניח כמו גבי אשרה ולא גוריה דהא
דידי וכן הוה פריך אמאי מישינן גבי הקדש יתור מעל אשרה אצל השתא
מאפשר בשומר דלמתי האפרוחים כאן וכן ^ולדמיירי יתן אפרוחים
לאשרה אקן אם לא הניח והאם מותרים דלמתי אמאי לא הניח בנקים המחוברים
מאשרה ועד סופה: **אפרוחין כאן ובאן מותרין** פי' בין בשרה
והא דקדמתי יתן בקנה קאי אלאפרוחים וה"ה גבי הקדש אצל לא הניח
כי לאסורא גבי הקדש י"ל דלמתי מנא לא הניח גבי הקדש משום דבעי
הא מוצא מאלד שיהא של עבודת כוכבים אפילו הכי שרי לא אפרוחים
דמי מוצא הוה ^ובזוין של עסקיה וכן הוה יתנוי בהם מעות של הקדש
היה מקדש מקמי צנין האכנים מאן דמתנדב מעות מקדש להו ואמר
מקדש להו לאכנים מקמי צנין אם כן לא היה יכול לפרוע שכן
העוהה בחול מחלל קדושת המעות על כל הצנין ופועשהו שכן
למי שמכר אכנים כמה שקנו אותם ולא אמרתי אחרין פיר
הלכה והוא שמה מכר האומנין דהא י"ל דשמי תרומת הלכה
בית דין מננה בהקדש נדבה יתיד אפילו הקדישם למוסרם לנצור:

מותר

[illegible]

לא ציטלה. שהרי לא ציטלה עודד כוכבים צפירוש: ריש לקיש אמר וסופרם. ה' דציטלה העודד כוכבים כלבו דמימר אמר העודד כוכבים יא גופה לא מכלה שלא היילה עצמה שלא תשבר: דאסבר מגופיה של יתן. יא שבר מן הענפים של אילן ועשה הקן להיוו עזרת כוכבים

(ב) איתמר עבודת כוכבי יוחנן אמר *אסורה דל יוחנן אמר אסורה דל ור"ל אמר מותרת מי מצלה לדידי מצלה לרבי יוחנן הקן שבראי נהני ואין מועלין שבי לאו דאיתורי מגופה דאריתי עצים מעלמא הקדש אין נהני ואין הבאין לאחר מכאן וקם הכי גמי מסתברא דא אמואי יתיז בקנה לש' אבהו א"ר יוחנן (ג) ומאי יתיז אפרוחי לבאי רימיה אפרוחים כאן וכאן אסורין אמר צריכינן לאמן כביצין שלקחו יעצים מועלין בשפויי ולא (ד) בנביי (ה) ביונין בחול ואח"כ דמתנדב מעות (ו) מקדש קדשת מעות אבני ויד

תכריכן לאלץ וכאילו עמלו דמי ו ו ואפרווחין שזריכון לאתן שעדיין לא גדלה
ועמל ואין יסיון לפירות כצנים דמי ואסירי: ברתנא הגוביין שלקחו
עצמם. מן היער של חולין לצורך קודש. מועלין עצמם. ומועלין
וארסין לקדושת: ולא צפוי. הנקדושת משפחה חזקה מן הקדוש:
ונבייה. היינו עליון שלהן לפי שהגזברים לא קנו והקדישו אלא דבר הנרדף
בגנין ולא שפוייה ונבייה: גמ' אמר שמואל בונין בחול ואח"כ מקדישין.
לומר כשהן בונין צדקת הבית היו קונין כל זכרי הבנין ממועט של חולין
היו היו קדושים להן זכרי הבית צדקתה ולאחר שגמרו הבנין היו מקדישין
ומותר כן שהיו מצידין ממועט של הקדש כשיעור דמי כל הבנין והשבה
והשביעית האומנין צבתיין ושכר האומנין ואומר תחול קדושה שיש
מועט הללו על הבנין הזה וגמלא יא קדוש והקדושת יאחז לחולין ופורעין
והיהן שכר האומנין ממה שחיללו יא השבה והשביעית האומנין צבתיין
ופורעין לאותן שלו ממה שחיללו יא השבה יא וזכרי הבנין אלו
וממנהב מועט לצדק הבית לאלתר מקדיש להו ויכין למקדיש להו שוב
היינו יכול לקנות בהן דבר של חולין צדקתה לפי שהמוכר היה מועל בהן
פיסק דרך שיאמר כך תחול וכו' שיהו מחוללין קודם שיצאו לידו המוכר:
מומר

(א) ע"ז מא: כל הסוגיא ע"ז
(ב) [שם מז: ג] לפני רש
היה גירסא אחרת כמה דאית
זע"ז מז: (ד) [פי' פרח ערו
ערך נב ג'א, ה] ז"מ נו: [ע]

הגהות הב"ח

(ה) נבאיר אהר דרי אסכו
אהר דרי חתן (עלום)
לדחייתו (מגלה) חתן
מבטחם ע"ן לא גרם לו
(אשר) אהר: (ד) רש"י
ר"ם לא לדחיית וכו' דיקא
מזי יצא לפי רש"י ולי א"ל
חזון הירושם כמו אהר
מבטחם ע"ן דמזי קרמ ע"ז
ע"ז וליכא: אשכנזי
הפירוש הוא כמו שפירשו
מחוספס (אין): (ה) אהר
אז אמתו וכו' ורשבי אהר
ע"ז וליכא מרחק ממנו
ירושלם שפירשה חתלה
מן חתן עמור וקשיא לרבי
אין: (ו) רש"י
רבי לשאנא אחרינא ע"ז ר"ל
דמי לשאנא אחרינא וסייע
למי שפירשה אשכנזי ולי
היה לרש"י ללשנא אחרינא
ואקמל להו שעתה לבי עומר
א"ל כפרה לבי דקדש ע"ז
דקדש ע"ז לשאנא מחסל
דקדש ר"ל ונחלם מחסל
ע"ז אהיה גירוסת רש"י א"ל
גרם לו וכו': (ז) רש"י
א"ל שפירשה וכו' אמאי א"ל
נחלם וכו' מעילין ופירך
ל"ל וכו' אמאי א"ל נחלם
(ח) מחסל: (ח) א"ל וכו' א"ל
שר לבי עומר דרי ל"ל
ותבתי חתן מחסל:

רבינו גרשום

גזברים שלקחו עצים מיער
 של חילוק. לצורך קורות
 מוטעיל בעצם עצים קורות
 לשום קורות; ולא בשופר.
 הנסורות הנביעה עליו של
 שלא ביטלה
 עדיין שום ענבר כנביס
 בפרוס: ויש רשק אס
 מותרת. שכלכו מבטלה
 בדורא העובר כנביס
 דממר לא הגופל לא
 אצלה לא תשכר כר
 דאיתבר מגופו
 שהענין שירב כן הנפנים
 של אילן דשרשק ותוקן קור
 וקתני ותי אדמשת דמותר
 בתנאה: לא דאיתיו ענפים
 מעלמא. יריקתני בני דקתני
 בל הקשל לא תניין לא
 מרזי אא אמת בשלמא
 מרזי איראן כדקא
 משנית לעילם אילן
 דאיתבר מגופו דאיתני
 תניין לא איתר משום
 דבידולין הבאן לאחז מכן
 שהוקשל עסקנין וקסבר
 אא מעילה בדבולין אלא

ולא קשיא להו"ח דר' אבהו: אי"ר יוחנן. מתוך בפירוש דהא יתי' לאו בן מיידי אלא מאי
 עצמו בורא? דאמר ר' אבהו: אפרוחים חז' וכן בן בארץ של קדש בן של אמה מתרחין. משום
 דקשי' שורצ'י: לא באיני' באן ואתא אפרוחי. א"ר (מ"ר) דרבי' בלל ואכלי' מי' אספרוחי
 ונתת' ואיני' תכלי' לפרוח כביצ' דמי ואסי' דמי שמאלו בן בחור ואחר כך קדשי'.

וה' קנין בן צור הבנין ממונה על חולין וכסגנמיה הבנין כלול אה"כ הוי כסגנמיה איתון כך שהיו
 רודי' עליו הבנין וסכר האומות ואומותי' חולין קדושה שיש באלו מעות על הבנין וז' הנמצא
 ופורעין' מן שר האומות ופורעין' שילוי מעות של חולין שנקבה חז' צוריה הבנין: מ"ס.
 מעות לבד הבית האומות קדושה ול' וכו' למפרש' עליו חולין כלל' לטעון מן הדידי' א"ר

והקשריו לעשות מהן קורות לבדק הבית מועלין בקורות ולא מועלין לא בשפויי ולא בנבייה שפויי ה' (שמידשו) שאין כוונתם של גוברים שיהיה מדוש ה"ד ומה"ד בנינו: (ג) פירוש כשמו מוניי האבנים

היתר גבי אשרה לאשמוענין דא"ג. תיבות ומתו בקנה קתני גבי אשרה נמחק: (א) שרי להתיב באפורה
קסמים הנושרים כשמשפין הנגרים הקורות ונבייה היינו שפוי דק כמו שהיא ושעמא דאין מועלין היינו מ
מונים בהקפה: (ג) הבני וכו' היו אומרים לעולם כשמחנדיבן אביסן אל תחנרם אלא לאחר הבני מא:

מסורת הש"ס

(א) שקלים פ"ד מ"ה [בְּרִיתוֹ]
 ו. שְׁעִטָּה י"ז (ב) ז"מ מ.
 בְּסוֹרֹת כ"ה. עֲדֹשׁ י"א:
 עֲרֹכָן כ"ה. מִתְּרוֹם כ"ה.
 (ג) בְּסוֹרֹת כ"ה. עֲרֹכָן כ"ט.
 (ד) בְּרִיתֹם כ"ה. יוֹחֵלֶךְ עֲדֹשׁ
 י"ד. י"ז (ה) י"ז (ו) טעמא
 לְחִתּוֹן י"ז. וְעוֹד לְדִלְתָּהּ
 י"ז. (ח) טַעַם אַחַת לְשֵׁשׁ
 י"ז. (ט) מִתְּרוֹמָה חֲדָשָׁה ז"ק.
 (י) לֶדֶד אֶשְׁלֵךְ לְאִתִּי ז"ק.
 (י"א) שִׁעוֹר אֶל קִטְרֵת ז"ק.
 (י"ב) שְׁמִינִי שֶׁחֲמִלּוֹ כ"י ז"ק.
 (י"ג) עֲרֹכָן כ"ט. (ד) כ"ל עֲדֹד
 ז"ק.

[illegible]

של חולין אלא צריך לחללו הכי כדאמרן: מותר הקטרת. מה שהיה יותר על שס"ה מנה: מה היה עושים בה מפרישין ממנה שכר האומנין כו'. קס"ד השתא דאלתרו כבשנו צורכי הבנין דאלתרו היו מחללין מעות הקדש בשעת קנייה על העצים ועל האבנים על כל מה שקונים ופורעין אבל לא על שכר האומנין שבונים ודבריו אלו לא יצאו שוברים

[illegible]

לד המצאת

והוא כולה חדשה: יאמרו ליהלל אבניו. הכי אקשי ליהו אי ס"ד כדאמר שמואל דבנין בחלו אלאחר כן מקדיש ליהלל אטוטרט דבנין עצמו: אלא איכא בנין: כלומר דבנין גבן ואתה שני כלום: אלא כי שמעו שמואל קנתי. אלא דבני בנין: אי דרא חייז אלא דליכא בנין כשעורו מעות. ששה וז' קטורש משום אלהרלש שקטנין צורכי הבנין וז' פורענין מעות הקדש מיהו וים ויהי הארץ דליכא בנין כשעורו מעות דבנין קטנא כשהוא יש קאמר דבדכר מוטע היי קונון ביח אלא חבל מעות דא ומנין לן דשכירות אינה משלמת אלא למכור כלשננוכל כל בניו יש שם שכירות הרבה הלא קטנא מחליין ליהלל על מעות האומנין לן על הבנין: ואכתי אלא אתא לדרשמואל ליהלל אההיא פורתא בנין דבנין באוהו ים דאמר שמואל הקדש שיה אנה: ר' ימלי גריבא אבל לכתחלה: אל תלך מנין מחליין אותה על מעות האומנין בלבי' דר' (להם) קפקלין קטנא הרבה אבל איהו הבנין כשעורו מעות ששה הקטריה וז' מוטע דליכא בנין: אלא פפא אמי וייתי קטנא פורתא בחלו: אלא יונהה ליהלל מחליין ליהלל ויהי אשכר דומינן לאל תיכ בטעם דבנין מפני החמה ונוצא מעלי: דלמאני לן למינאנו וז' עליה. ויהי חבלא ליהלל ויהי אשכר דומינן לאל תיכ בטעם דבנין מפני החמה ונוצא מעלי: אלא פפא אמי וייתי קטנא פורתא בחלו: אלא יונהה ליהלל מחליין ליהלל ויהי אשכר דומינן לאל תיכ בטעם דבנין מפני החמה ונוצא מעלי: דלמאני לן למינאנו וז' עליה.

למיוזוג עליהו הואיל ובני להו בנין לאתרו: **הדרן עילך ולי המא**

[illegible]

עין משפט
גר מצוה

תורה אור השלם

- ## גליון הש"ס

שיטה מקובצת

וְעַתָּה קָרָא דְּכֵתִיב בְּבַהֲמָה וּמִיִּיר דְּלִיכָא כּוֹזִית שִׁיחָא אִיסּוּרוֹ כֵּט אִף בְּבַהֲמָה טִמְאָה כְּשֶׁאֵין כּוֹזִי וּמִשְׁנֵי כו': וְעַתָּה אֲבָל בְּבַהֲמָה וּבַהֲמָה לֹא נִכְתְּבָה בְּפִסּוּק אֲלֵא כִּי אִקִּישׁ רַחֲמָנָא אֲלֵא כִּי כֵּת

מסורת הש"ס

הגהות הב"ח

רבינו גרשום

כשיעור מטמאין שחשובין
ר' דאפילו פחות מכשיעורין
ק' להא דר' יוסי ב"ר חנינא
בם מתריץ דלא תיקשי לר'
שרצים שבתורה שמובדלין
א בכזית בשאר שרצים שאין
לימא הכי האי דקאמרינן

האי (א) אכל הנבלות

וַיִּתְּנֵם בְּהֶן ח' שָׁרִיס
וְאֵלָּה יוֹתֵר מִן הָאֲחֵרִים
בְּמִשְׁמַע אֲבִילָהּ וְנָמִי
לֹא בָּמִית יִזְלֹ לֹא קָמִי
וְלִדְלִין "קֶאֱמָר ר' יוֹסֵפֶן
וְדָבָר הַכְּתוּב דְּמִשְׁנִי
וְאִיל וְהַקִּישָׁה רַחֲמָנָא
וְהוֹרִי לְשָׁרִיס דְּכְתִיב
נָמִי דְּלֵהִי אֲקִשְׁיָהּ
דִּהָא דְּקֶאֱמָר לִנְבִילָה
קָרִי זֵה מוֹצֵלֵת
אֲבָל בְּהֵן עֲמָלָה
וְעַד דְּמִיכָא כְּבִינָה:
אָמֵר

ממין אע"פ שיש בהן פחות (ו) והא הכא דאית בהו כל האוכלו והיכי קלסיה ר' יוחנן תוב. ולא תשקצו את נפשוהו: במובדלין קאמר. בהנך חמר הכא דאין לוקין עליהן אלא מובדלת לשאינה מובדלת.

והביא ודאי אמת

[illegible]

ומאין דהואיל והאיברים ש
אלא בכזית. הכי קא פריך
אין לויקין עליהן פחות מכזית
אמר רבא במובדלין דבר ה
בכעדשה אף אכילה בכעדש
נהו קאמר בכעדשה והאי דק
נמי נימא ליפלוג בה בין

נחמנו בארץ ונחמנו

היה שמוזבלין משאר ש
לא טעמו כלל אלא ש
הוא וזאת האמר ר
לוקין עליה אלא בזו
בין מוזבלין לשאיני
ס' כחד קרא ובלת
תס' וגי' בכל אשר
בין מוזבלת לשאינה
היה בזכות היינו
בלת מזהמות טמא
מוזבלת לא מטהא

פחות מכעדרשה מן השרץ כ
מר ר' יוחנן אין לוקין עליה
ואפילו הכי אמר ר' יוחנן
יאכילה לוקין עליו בכעדרשה
הא דקלסיה להאי מה טומא
ן שטמאין יותר מן האחרים
קאמר: אלא מעתה בהמ

אב"י ויהא רב א

זכר
 שבת
 דלח
 זכר
 אבר
 דאין
 שיעור
 לשרה
 והצד
 דשני
 מומח
 שמו
 שאני

אבר מן החי אע"ג
מין החי גבי אכילה
לה לא תיבעי כזית
ס"א דגבי אכילה
ש לא הו"ל למנקט
יבת דנראה נמחק:

אמר ליה

ה' כטומתה וז"ל
 המודלין כאן בשאי
 יכלו בציין מודלין מאי
 וכל איסורין ששחור
 ממירי בשאר שרשים
 נה דהכא בשאר שרשים
 המודלין מדקתני
 כלומר לא הקיש
 הדלה כגון ח' שרשים
 הארילתה לטומאתה
 קאי אכל מילי דברירי
 אצריס דנבלה וקמ"ל
 למ"מ לעין ארילת
 דלת לשאינה מודלת

אכילה לטומאה ליחייב אוכל
עוד ולא אשכחנא דלקי באבר
ואו דוקא אלא כלומר לגבי א
אות במיתתן הלכך: ט לטומא
: גז הברלה ועוד לפי זה הפיר
נאה דהיקשא דקרא אות ב' ו

משום דליכא מאן ד

שׁוֹרֵץ בָּהֶן וְיִמְרֵי חַיִּים
 בְּמִיתָתָם לֵשֶׁנִּי כֵּלָן
 רִדְיָא מִיֵּירָה הֵא דְרַב
 בְּדַעֵי חַיִּים מִיֵּירָה דְּהוּ
 וְנָמִי מֵאִי קַמִּ"ל כִּיּוֹן
 אִ"כְּ דְּמִיֵּירָה הֵךְ דְּר' יוֹ
 בְּצִרְיָתָא בָּה' שְׁרָץ
 בְּמוֹדְלֵין דְּבֵר הִכְהֵ
 וְגַי שְׁרִיטִים דְּשׁוֹרֵץ
 בְּהִמָּה לֹא יָגֵ הוּקֵץ
 וְשִׁנָּה בְּדַעִינן כִּיּוֹן
 וְהִנֵּה מִן הַשָּׂרָץ אֵלֶּם
 יָגֵ אֶפְיֵלוּ פָחוֹת מִכּוֹ
 מָה נָמִי לִפְלוּג בִּין מִמֵּ

ויינו בהמה מובדלת ונקיש בו
הו דקתני האברים אין להם ש
בין מובדלת לשאינה מובדלת
לת לשאינה מובדלת: (ט) מט
(ז) סלקא דעתך וכי אותך נמח
קרא נמי ה"פ בהמה: (ח) לט
(ט) אכילתה כטומאתה וגבי:

טעמא 777

האחרים
נראה דה"כ יורו
ועוד קשי א'
אמאי רמיין
דא"כ ר' יוחנן
פשיטא וכן
בשם ר' זכריה
על דרכי
קרושים
נפשויהון
אחך
צת והדר
אזא ההר
לתי לכס
הואר
יאן הור
ית משום
ברכי חונן
באילה
סור ואות
לידיא:
אזא קיוק
אמר ולא:
שר מי:
היה
היה:

בבהמה ומיירי בבהמה טמאה ו
איסורו כטומאתו דהיינו כל
כשאין כזית (ס"א הא דקאמ
בל בבהמה לא: נת) בין מוב
בפסוק אלא לדין כל תשקצו:
אלא כי כתב רחמנא: לג דמ

למחוק: (ע) באש
ברישא דקרא בא
ולא תשקצו את
משמע דבר
הגוף ונפשו מש
אכילה וסיים מש
כתיב אשר הבר
לטמא והיינו
נמחק: (ע) בכתי
גברא אנגברא ק
דמסתברא טעמ
משום: (ע) אמ
שיעורא תיבת
ר' נמחק: (ע) בר
טו אמר לך שב
דילך: (ע) נפשי
(ע) קאמר דבכ
ונח ויאל דע

(טו) קרא דכתיב
 דליכא כזית שיר
 אף בבמה טמא
 ומשני (כ"ו): (טו)
 ובהמה לא נכתב
 כי אקיש רחמנא

[illegible][illegible]

ג א מיי פ"ה מהלכות תרומות
הלכה ט:
ד ב מיי שס פ"ד הלכה א:
ה ג מיי פ"ו מהלכות מעילה
הלכה א:
ו ד מיי שס פ"ה הלכה ה:
ז ה מיי שס פ"ו הלכה א:
ח ו מיי שס פ"ה הלכה ג:
ט ז מיי שס הלכה ד ופ"ו הלכה
א:
י ח מיי פ"ו מהלכות תרומות
הלכה ג:

א) ובמחבורה לקרקע. כנוח שיש
 על שדה הקדש דומיא וסוטה
 דמריז במחבור כמנא אשר
 ולויות ואם תאמר ונמעטיה
 מעבודת כוכבי' דאניה במחבור
 כדקדיל' אליהם על ההרים
 ולא ההרים אליהם וי"ל דנהי
 ידענות כוכבים ס"א מיקרי
 איסורו שייך בה דהר מותר
 ועובדו בסוף. תוס' כת' :
 ט' ובשליש. ס"א פוט לשליש;
 ז' ובשליש. ס"א פוט לשליש;
 ח' ובשליש. ס"א פוט לשליש;
 ט' ונתנה. ג' גריס רש"י אין
 י' אלא אוכל ונתנה אכלתו כו'
 ב' ב' ס"י ז' אלא הכי אין לי

אמרתה וי"ל דאח"כ דקא אטרו
שמונה תחתיו וכן פנים אלא
לעובדיו ואלה נהגו חזר ושע
התוס': (ד) פנס או פנס אלא
כ' נהגו וכן פנים אלא ותיבדו
ט' שדרך נהגתו כ"י: (ג) לפטור
נמחק: (ג) לחלק ובי' פנס אלא
הגובר חפצם של הקדש כ' (וה)
תרומה וע"כ הכי ויר' לדיכא לפר'
שישע על שדה של הקדש כלומה
השליח ושלחתי וכן ימצא כי
והלא אין מעילה אלא בשגגה ולא
דחתש שיין שפי' דברי הרמ'
(א) הכהן ובי' פנס: (ג) חרבו
דברא אלא ונהנה דברא אלא שפי'
שעשה שלחתי ושעשה שלחתי
דשי': (ג) החלוק כ' תיבדו דכפ'

[illegible]

במעילה מה חטא האמור בתורה פוגם ונתנה פי' פוגם התורה ונתנה באכילתה הדעת כי, חטא
הוא; ופי' שגם נתנה כלומר כשאוכל הוא פוגם ונתנה הוא עצמו לאפוקי אחד פוגם ואחד נתנה
ולדקמן מפי' מקרא דפגימה ופגימה או הנאה והנאה מצטרף לזמן מרובה, ובתלוש מן הקרקע כמה
שתרם כבה"ב וכה"ג גבי מעילה כי עשה שלח שילוחו של כבה"ב היו כאילו מעל הוא עצמו;
ועל זה חטא האדם הניחון חטאו מצטרף זה עם זה ואפילו לזמן מרובה וא"כ למע

ש' עד לזמן מרובה. ובהא קמפלג
בר שאין בר פנס דמועילען בר כיון
סבר א"צ"ג ליה גמיל ליה לאלתר
בכשיהא כמו לאלתר מנמיא ומעל
יבכ במעילה אחת חיידיה גר. וזינו
לה לרבעל: ור' רוסעלו גר. וזינו
קודש ולא הנהא ממנו או ששפן
עלה באילן של הקדש: ובהשפן
שזאו נזנו חטא גר: ור' חטא

---

(6) ע"כ ש"ך לעמוד הקדש

ת מה תרומה פוגם ונהנה נמחק:
ובדבר שפוגם נהנה לאפוקי פוגם
תרומה שהיא תלושה ה"ג ובשליח
שצוה את חבירו כ' ליתא דאע"ג
תו זימנא אחרינא הא לא קשיא

מסורת הש"ס

(י) וְיִשְׂרָאֵל בָּרָא בְּעֵינָיו יוֹחָנָן
 (ז) וְהָיָה כִּי יִשְׂרָאֵל בָּרָא בְּעֵינָיו
 (ח) וְהָיָה כִּי יִשְׂרָאֵל בָּרָא בְּעֵינָיו
 (ט) וְהָיָה כִּי יִשְׂרָאֵל בָּרָא בְּעֵינָיו
 (י) וְהָיָה כִּי יִשְׂרָאֵל בָּרָא בְּעֵינָיו
 (יא) וְהָיָה כִּי יִשְׂרָאֵל בָּרָא בְּעֵינָיו
 (יב) וְהָיָה כִּי יִשְׂרָאֵל בָּרָא בְּעֵינָיו
 (יג) וְהָיָה כִּי יִשְׂרָאֵל בָּרָא בְּעֵינָיו
 (יד) וְהָיָה כִּי יִשְׂרָאֵל בָּרָא בְּעֵינָיו
 (טו) וְהָיָה כִּי יִשְׂרָאֵל בָּרָא בְּעֵינָיו
 (טז) וְהָיָה כִּי יִשְׂרָאֵל בָּרָא בְּעֵינָיו
 (יז) וְהָיָה כִּי יִשְׂרָאֵל בָּרָא בְּעֵינָיו
 (יח) וְהָיָה כִּי יִשְׂרָאֵל בָּרָא בְּעֵינָיו
 (יט) וְהָיָה כִּי יִשְׂרָאֵל בָּרָא בְּעֵינָיו
 (כ) וְהָיָה כִּי יִשְׂרָאֵל בָּרָא בְּעֵינָיו

תורה אור השלם

- נפש כי תמעל מעל
הטאה בשגגה מקדשי
הביא את אשמו לי איל
נמים מן הצאן בערכך
נספ שקלים בשקל ודקש
וירקא הו
איש אשר ירקח כחמו
אשר יתן ממנו על זר
נכרת מעמיו: שמות ל לג
ואיש כי יאכל קדש
שגגה ונספ חמשיתו עליו
נתן לכהן את הדקש:
ויקרא כי יד

גליון הש"ס

יש"י ד"ה עד שיצא וכו' עד שיביאנו לעזרה. עיין חולין דף קלט ע"א דרש"י

מוסף רע"י

פרט למזיק. את התרומה
 יוֹמָא (9) תרומה של כהן
 פילו בשוגג, שאינו משלם
 יומם אלא קרן כשאר מזיק
 (פסחים לב:).

רבינו גרשום

[illegible][illegible][illegible]

סידור חזני: כלומר מה הוא ס"ד למעט
 שיש לו משוח ממעלה פשיטא דרובין
 יידיצין דנפש כתיב) ונפש משמע בין יחיד
 בין נשוא ומשוח: מהו דימא אמר
 רחמנא. גבי שמן המשחה ואשר דהא
 ממנו נשח ורואי משוח לאו דהו דהא
 אימנח גבויה קד"א דלא הו בכלל
 ממעלה קמ"ל ונפש דמשיח נמי הו
 בכלל מעלה: אקשיה רחמנא. כלומר
 דאמרין לעיל דאקשיה רחמנא מעלה
 לאטוהו וצדוקת כדאמרין (לעיל)
 ודמי אקשיה לקוטה דבי היכי
 דסוטה אע"ג דלא פגמה מעל דסוטה
 שגומה ועומדת היא דאינה נוהגת אללא
 בצעולה דכתיב) מנלעדי אישך ואמרין
 סוטה דף דהו: שקדמה צבילת הצעל
 לצולע והיינו צעולה ואפ"ה כתיב) ומעלה
 נשח מעל: גבי הקדש נמי אס נפסה

[illegible]

למנוע את פרום הראג'ה שיעור ונהגה למדח חצי שיעור: ובטלתי ששעה שלחיותו
עצל פרום שלשית שולחיתו לדעתו כי שיעור ונהגה שמעל בענין אלה: שלח: אבן ל:
דומה לא ששכן אלא אוכל דכתי' ראשון כי שאל קדש גור': נתנה גור' אדיתיה במעיליה בדר:
אז תבירו אם אכל הוא חצי שיעור וזכורתי חצי שיעור אז נתנה הוא חצי שיעור ונתנה גור'
אז ובעלית ביוציו. כן הוא קד' חצי שיעור וזכורתי אצל שיעור אז למפרע וכן אז מיו:
לזמן מרובה. כגון אלה חצי שיעור שתייתו חזקתו לערב קד' שמטפסותי למדח לומר:
במחלוקת בתורתו לא צריך חצי אכילת כחלת אכילת שלימה (כפי) כחל' כפי' בתורתה:
ונגה בתורתה קד' מיו' אף במעיליה לא צריך חצי אכילת: מן אכל חיו' חצי אכילת חצי
ואפי' לערב מרובה (7 ובין ההוא דלעיל (הרהרא) [הדאק] שמעמ בין שלש ימים אז לאחר
לזמן משהו אלא דעבר משהו אלא לעיל אכל חיו' (7) אכל: לחמי: דע שרציו מן הקדש
מיוצאו חזקתו מן המוציא: מן קדש קדש כן הקדש מן הקדש קדש ובין קדש ילדותו אז שקל
קדש מן הקדש אז אכל חטאתו ואשמו מן הקדש: ואת אדמך שקלני. קדש מן החולין

שעה אחת. (ג) "ל כלומר שעה שעה לדעת צבע" (ד) פרט לשלוש שעות שעה מדעת עומד שמעל השליח ולא
לא בין זמן מן המרובה להפך לזמן מרובה לדגיל וכו'. (ה) נראה מה דלא גרס ואפילו מכאן ועד שלש שנים
כמו שהוא לפנינו בכו"כ ליתא. (ו) ע"כ שייך לעמוד הקודם.

אוליגן מה תנאי שי לו הבכאה יותר תשהי' ואין זו סברא למיד' יצא מכלל אחריות כל זמן
 דהא אמישח ביה קמ"ל. נדעיש דנקט אבא משיח נקטיה: **קטל'ה** לטועה לטועה כובסין
 וזו: **דאחא** אטענה בניה אבא פלג אבא קדוש נמי: **נחתי קטל'ה** פ"י. דברדרא שאן ב' י
 לאפוקי גזר השמשמש נתתה מן הקדשכין בנה קטל'ה אבא שנינו שותה ותי' דאחא:
 הנעובדו למתשעבד ביה שותה וזו: **איהי** תיבך שני ויהלך ותשעבדו בניה כובסין שאן ב' י
 לא דליק אבא פלג (לאפוקי טעמא קטל'ה אבא פלג) בניהחא בוצרא או באבצרי
 בכל דבר דבר תנא האהא **דאיהי** איהי אומרה דאין מעליה כל אידאק כי פלג פ' תנא אבא
 (מות) שיש ב' פלג או אומינן איהי (נמי) אומרה ואהי (נמי) טועה למילך מכל ד' וחד דברין
 משמע דאיהי בקיוד דמנחי: קטל'ה לא מלך דע שנינו והיק' דרבעק קיבורים ופסוק איהי חס' חס'
 משמאל אורדס לא קטל'ה תיבךו דאיהי שותה וזו: **איהי** למ' ל' בקע דמי שטראל או

הנהנה מן ההקדש

פרק חמישי מעילה

אקשׂיָה רחמנא לתרומה דבתיבי בי יאבֿל פֿרשׂ למוק. פֿירוש יז פֿוגס
 דלא נגהה דאי לא [היקשא] דתרומה הוה מחייבין דקאמֿר
 תחלת הצרייִתא ויז דקאמֿר יכול פֿגס ולא נגהה וכו' משום דילפינן ליה
 מעבודת כוכבים דפירשנו לעיל אין להקשות מאי שנא דהיקשא דקוטה

עד שיצא מן הקדש לחול מן הקדש לקדש כגון לקח קניי זבים וקניי זבות וקניי יולדות ושקל שקלו והביא חטאתו ואשמו ^ט מן ההקדש כיון שהוציא מעל דברי ר' שמעון רבי יהודה אומר *עד שיזרוק הדם מגזין ת"ל יתמעול מעל מכל מקום: אמר מר נפש אחד היחיד ואחד הנשיא ואחד המשוש במשמע שיכול מאי פשיטא נפש כתיב מהו דתימא אמר רחמנא ^ז ואשר יתן ממנו על זר והאי לאו זר הוא דהא אימשה בגווייה יקמ"ל ^ח ואקשה רחמנא לסוטה ולעבודת כוכבים ולתרומה לסוטה דאף על גב דלא פגם גבי הקדש נמי נתנה טבעת בידה מעלה כי אקשה רחמנא לעבודת כוכבים דעד דאית ביה שינוי גבי הקדש נמי עד דביקע בקדרום ^ט ויפגם ופגם אקשה רחמנא לתרומה מה תרומה ^י כי יאכל ^{יא} פרט למזיק גבי הקדש נמי כל דבר אכילה הכי מזיק ליה פטור: כיצד נתנה קטלא כו': אמר ליה רב כהנא לרב זביד ודהבא לאו בר איפגומי הוא והא דהבא דכלתיה דגון להיבא אזל אמר ליה דלמא ^{יב} דהבא ידרמין בלתיך הוא ועוד נהי דלא איבא נהנה ופגם לאלתר לעולם מי לא איבא פגימה: ההנהגה מן החטאת וכו': מכדי אי בבהמה תמימה היינו כוס של זהב א"ר פפא בבעלת מום עסקינן: מתני'

"דבצ'ק דבצ'ק" (דף טז): במשנה תנן נכסים
 ונילה דהיינו (חם) קדשים או קדשי קדשים
 דרישא יין דקדמי בזהו המצעה דהיינו
 זה זה שכן יין דל פלוגי בזה ופי' הי"ר
 יעמו לאשמועינן דלא נמי אמיל דרך היקק
 לא להוסיק ביון שמן של תרומה דפטור
 בכתוב דף לה: (ע"י מוס' צ"מ טז: ד"ה פטור ויין)
 בתמייה דהו' אמת' דיון של וזה דארי'
 וגם: **דרבא** דבבב' דבב' דיון היכן ארי'
 יצר שאין צו פגם הוא הדבא דכלמיה דיון
 הנקרא טון היכן אול ומזהר ליה כללמא
 ויומר שמה עשה מוצבה כמה עשו כלות
 ולגלות או במקום אחר שמה נשמר וזה
מבדא א' בבבחה שחביו דהיינו בוס
 יום דבר שאין צו פגם הוא דלפילו כחשה
 מקריבס אותה ויואל זה ללא שיצ'ן
 מיו שכן בל מוכרו דמיו נפתחם
 ונפסד צדק ילקרב אין לו דבר שיש
 שמה עומדת לימכר לא דלמיה פחותה:

ל: מזרי. בחטאת בהמה תמימה מיירי
ימיה חלא כיון שיהנה בו בפרויה מעל
עד שיפוסם מאי פגם מצי למעבד בה
ין כחשה חזיא לכפרה ואין בה תורת
שה יא ופיחת מדמיה ודבר שיש בו
שה פרוטה מעל מיירי בין תמימה
פ. (ע). הלכן לא תני בה עד שיפוסם:
תמי

באצלה רומיז עבדות כוכבים פשיטא בלא גו'ש תחומה לפטורחעבדות כוכבים מדענין
עבדות כוכבים מחיב פנס בלא נתנה (עבדות כוכבים) וא' בפנס בר אצלה דוקא קרא מחיב תח
ובלא שנינו רשות במידי דבר אצלה עבדות כוכבים חין ומידי דלאו בר אצלה דוקא רשות ולא
דרא' פנס במידי דלאו בר אצלה פ' לחיוב' פנס אלא נתנה בלא שנינו רשות ומקשה עבדות כוכבים
באצלה שנינו רשות מ"ס דא' פנס קרא חייב תחומי חין פ' שנינו רשות חין ליכא ש' כ
תריה דמוק במידי דבר אצלה למעשה מצבדות כוכבים ואל דילי' ואל דרא' לחיובא לא בחר ג' ד
באצלה שנינו רשות וא' לן לן דמפטר ליתופת עבדות כוכבים דוקא קמש דאצלה עבדות כוכבים
היינו שנינו רשות והיינו ואל נאמר עוד כבדנו ו' דאפנהה קפד דוקא קפד ואל דרא' א' לאו דל
בר אצלה וא' חיה לן חסדן פנס אותה כבדנו דאפנהה קפד ואלך קאמר פסיר במחשבה
מילתא עבדות כוכבים קודם שביא גו'ש תחומה כן כראה למר'ש' וי' ל' במתא ומתאמנין
פ' על די תשמשי אינו מחסור לר'ש' ואל כדלתיה קו' של פנס לן כדל' ל' עילוט איכ
מצינה לאלתל: (א) עבדות למכר דרשות חסות מחסות פנס:

[illegible]

יפ.

עין משפט
ור מצוד

יא א מ״י פ״ו מהלכות
 מעילה הלכה יא יב:
יב ב מ״י פ״ט מהלכות
 שגגות הלכה י:
יג ג מ״י פ״א מהלכות כלי
 המקדש הלכה י:
יד ד מ״י פ״ב מהלכות
 תרומות הלכה ח:
טו ה מ״י פ״ג מהלכות נזקי
 ממון הלכה א:
טז ו מ״י פ״ד מהלכות
 מעילה הלכה א:

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]

ו ירשות הא ליתא ע"כ דהא
מילך חיובא בפגם ולא נהנה
מחייב פגם ולא נהנה אלא
ואע"ג דגבי עבודת כוכבים
רשות וכדפ"ל והק"ל למאי
נא דמידי דבר אכילה היינו
חייב במוציא מרשות הקדש
נרומה דמוק פטור גבי מייב
גול פגם ולא נהנה הא חייב
של זב וזב קאי: (ג) משליכות
גימה ומתניתין דקתני ליכא

מקדש יקדש: בין שחיבר את חסאנו ואסמנו בערוש יצא ותפסתא שנויה בלשון אחר ל' כעבא' אלא עד שיחכפר אלא בני פשטיא דאינו מחכמרי תלמא פשטיא דאין ואחד נשיא תכלוהו דכל חזו תורא מלמד לא דמיא לעבודת כוכבים אלא דמיא לעבודת כוכבים בעלמא דרפסי' מתורוממו דנן וו היינו יודעין מעילא דנן סוטה דאין בה פגם (וכ"ה) גבי הקדש נמי עד דאיכא זיל' לכן נראה להסמך מקצתו על הלכך גם כי משך שואל

יד א מ"י פ"א מהלכות
שלושין ושופין הלכה ד'
טו"ש"ע ח"מ ס' קפ"ג
סעיף ט ולא קנה:
כז ב מ"י פ"ו מהלכות
מעילה הלכה י':
כח ג מ"י שם הלכה ט':
ד [מ"י שם ה"י י']:
ז ה ז מ"י שם הלכה ו':
יח ז מ"י פט"ו מהלכות
מעה"ק הלכה ח:

דאריין ^(א) שוה
בשלוש. דאס ^(ב) איז
שטיות, חלוקה ^(ג) צו שטען
אין ^(ד) (הכחוס ^(ה) ווערן
לפני היסטא ^(ו) גיט
סמקד ^(ז) שעות. ונבר
השקפה ^(ח) שעת קצור
שען ^(ט) (י"ב ^(י) א.)
און ^(יא) הערצא ^(יב) און
הנבר אלס ^(יג) שטעלן
שעה ^(יד) לא ברשות
שטעלן ^(טו) ונבר.
דאס ^(טז) איז מען
וועל ^(יז) אלס
וועל ^(יח) שטעלן
דמדת ^(יט) דעם
לשעת ^(כ) מדיר
(כ"א) ^(כב) ווערן
יחשמש ^(כג) ברך
דאס ^(כד) קערטעניס
ענין ^(כה) איז
נעמט. ^(כו) לשיכא
נעמט. ^(כז) אלס
שקדור ^(כח) ונבר
כעדין ^(כט) חתני
לשעת ^(ל) שטעלן
מזכ ^(לא) מענטש
נעמט ^(לב) מען
דעם ^(לג) מענטש
און ^(לד) וועל

אן ור עמי ור פטר
דאלי: אן חובת ס"א
נמחק: אן שהקטנית ס"א
בסלע אור קטנית בפרטות
ש"מ: אן בירני ס"א
אן שני בנן קטנית מ"א
דריבס סלע שראי שני אמר
אן פפא באחרד דאמני:
בני דחתם מיליתיו:
אן בבני בני חובת בני נמחק
אן ובן לו אור ד' נמחק:
אן ד' דירני דינע לאמך
אן בערית שלחיתיו: אן
חובת וני כולת דאמני:
מין משי' בעה"ל אל
מעל הסיד ומד' אן
מסבאר הסיד נמחק:
דאיתיו לוי שיה
אן ושטענ' דר' דאמני:
בעה"ל כדאמני:
וני ער חובת דאמני:
אן מעל שהקטנית בפרטות
אן קטנית סלע לומר
שאן יכול לומר לו אן
הבא לו קטן ור שך אור
אן אור קטנית שקונת
בפרטות כאורו שקונת בסלע
אן שורה מעל אן
הסיד: אן חרש שטענ' וקטן
דאמני: אן כיון שלחיתיו
דעליו: אן והבא מני שיה
שליחת ש"מ אן עבריה
אן ע"י דאמני:
הסיד ומד' אן דאמני
שלחיתיו לוי ובן לו אור
ובן לוי ליחאב נאן לומר
דאמני במדני:
ובמך אמוני ונחת מעל
אן אן אמר לוי אן ובן
אור חובת לוי חאמ' מני
כרוא לוי סאט בער אן

שדור לעולם יכול למכור
שעמך דלארשוי שטרא מיה
משכנך כפלימם שטרא מיה
י' יהודה ואי' ס' חלק קדש
פולין ובחצי ס' עמך אחר
במא ויל איחיל ית' טפ';
וא' מוזיל ווא' מ"ם קשיא
לעולם כסלע כי היכי דאיי
כניש שום שני פרטות שום
לכן גיל' כמו שפי' רש"י בב
כפלים משום דהוא סבר כי
השילת אשחז לית לוקח כל
היית לוקח כל היעיר היה
שני גירון קדאמר חכא
טפ' משתי כני כפורות.
ובכחכות פ' p: כביריותו
אשם תלוי איל על דבר שזנו

המשך טו' המעילה ארבעה עשר שנים וכו' ארבעה ימים שלמות מעילה
משלמות מתרומה וכו' תרומה צעין שלים בר דעת לארבעה הוי עדיף
מלשון מתרומה דהא כל עיקר המעילה מתרומה הוא דעלמא
(ט) כיון (י) א' דשלום המעילה באלוהא ושניו רשות הוא דהוי והכא יט' הוי
שניו רשות על ידי שלמות ית' בר
דעת לכך מתסבך ליה לדמויה להך
דמיה' דלון קפידא צבר דעת וכו'
מידי דהנאה לא מהני שלמות במקום
המעילה כהא עג ידי הנאה כדאמר ב'
צ' דקדושין (דף עג.) שלא מאינו זכא
המורה כולה על הנאה וזה מתמיה צ"ל
אזטרקין למילף שלמות מתרומה דלא
מימא דלון שלמות לדבר עשרה ימי
בגון דאית' איה שוה שש. פירוש
ט' מלפניו יז' בשלם ומנא סהריס

לו שליח ג' סלעים אימא סיפא ור' יהודה
אומר כו' וזהו הכסף לי חלוק קטן
וזה השתא פריך מאי רע שהרי לפי מה
שפריך דליתיה שוי שש ג' גדול הוא
ומשני דלמור ליה אי הכפא ליה (ל) דלירי ג'
פירוש כל דינר והב איימת לי שוה שני
שני דינרין פירוש כ"ש שהיינו מרווח
עם יותר שהיו נותנין לך לפי חשבון
ששבתא שוה י"ב צמח ומנחא שהיינו
משבתא כפלים צמח ששני משבתא
עמיה (ל) טו: ואמאיין אימא אי לא
שני יהי גבי קבנית ויז דריבא יהי מפי.
ויק' גס' כחכותא פ' אלמנה ניווית
(ד) טז: אי באתרא דמוזני בשומא
פירוש הרבה ציחא מי לא שוויא טי
ויהא היא ור"ק קס"ד השתא דמיי
באתרא דמוזני בשומא פירוש הרבה
ציחא ולהכי פריך אחאי מודה ר' יהודה
דהשתא שוה הוא של מוכרים לפי מה
שנלוקא קויה הרבה מחיל מוכר גבי
ומשני א"ר פפא באתרא דמוזני כני כני
פירוש מדה מדה כלומר לא בשומא כמו
שהיינו סבור אלא מעט מעט שפסקא
מילתא לא מחיל מוכר גביה דלוקא:
המפקיד מעות אצל השולחני צוררין
לא ישתמש בהם כו' (ל) טז:
בב"מ פ' המפקיד (דף גמ.) דמיימי לה
להאיא דהכא ולא מיימי לה כלשונא
דמיימי לה הכא: פ' פרוטא ש"ה הקדש
שנפלה לתוך הכיס אם שאמר פרוטא

בבים זה הקדש ביון שהוציא את הראשונה מעל דבריו עקבא* ו' ואע"ג
דספקולא אש חלו אכריתות (דף גכ.) תימנה לעצמיה הא' פרוטה של ספק
מעטות (אש חלו מעתיו הוא ע"י פדיון ואפילו בזלף לא בטיל
הא ליכא למימר דדבר שיש לו מעתיו דרבנן הוא ו' וז"ל דליכא אלא חד
במים דליכא ציטול אי נמי מטבע חשיב ולא בטיל: ולא ומוכרה ר"ע
באומר פירומה בן בים זה הקדש שהוא מוציא והוא ע"ד שיוציא מ"ש הבים.
פירוש א' בנחרותה תהיה של הקדש ובגמרה פריך מ"ש רישא ומ"ש סיפא:
אמר ר"ה סיפא באומר לא יפטר בים זה מה הקדש. כלומר אינו
נפטר ב' מים זה להוציאה כולה בלא הקדש פרוטה והאי לישנא
ודאי משמע דהקדש הוי בנחרותה: הוי שנים הגדול שבחן הקדש.
פירוש אבספא דמעתנית יט נמי לימא דהמטבע מוחזר ריהה של
הקדש אצל ארשא לא פריך שמהל לישנא דרשא א' משמע הכי וליכא
למימר דפריך נמי ארשא דלשם לו לפרוך מהא שנה רישא ומ"ש סיפא:

[illegible][illegible]

ו) והלך והביא לו צפרועה אחרת ב' שנים מעלו. דהא נעשית שליחותו של צה"צ צפרועה והשליח נמי שינה צפרועה^ה שהוא אמר אחרת גדול צב' פרוטות הייתי מזקש והבאת לי קטן ורע שלא הייתי מזקש כן: והביא בשלש. דיגרי כסף שהוא חלי דיגרי זהב: שנים מעלו. דצה"צ נעשית

מַעַל בְּיוֹמֵר מִשָּׁפָׁ׃ קָטָן וְרַע. וְלֹא עֲשִׂיתָ
שְׁלֹחֹתַי כֻּלָּן׃ גִּבֹּר׃ שִׁמְעֵם מִיִּנֶה מִ״ד
לְשׁוֹנֵיהֶם וְצִין וְכוּ׃ כְּלוֹמֵר שִׁמְעֵם מִמַּחֲנֵי
דְקַמְתִּי וְזָכְרוּ לִי חֲלוֹק בְּשִׁלְטֵם מִיִּהֵאֵם
מַעַלְו וְאִפְסִי׃ צִהֵר״צ אֲעִי״פ שִׁזְרוּהוּ לִהְיִיא
לִו דְּיִנְר וְזָכ ם דְּרָזָן׃ לִו פְּחוֹת מִמֶּה
שֶׁאִמְר לִו שִׁמְעֵת מִיִּהֵא הִיא מֵאֵן לִזְמִר
לְחִבְרִים וְכוּ׃ וּתְפִשׁוּט מֵהִכָּה דְקִנֵּה לִוּקֵּחַ
אֲעִי״פ שֶׁקֵּה לִו פְּחוֹת׃ אֲמִיר׃ הֵלֵךְ כְּגוֹן
דְּאִיִּישׁ לִו שׁוֹר דִּינֵר צִג׃ כְּלוֹמֵר מֵהִכָּה
לִיכָא לְמַשְׁמַע דִּהִכָּה מִ״ט מַעַל צִהֵר״צ
כְּגוֹן דְּאִיִּישׁ לִיה פְּחִילֵת חֲלוֹק שׁוֹר דִּינֵר
וְזָכ צִג׃ דִּינֵר׳ כִּסֶּף דְּהוֹלִיל וְשׁוֹר דִּינֵר
וְזָכ נִשְׁעִית לְשִׁלְחוֹת וְלִהֵא מַעַל׃ אִי פְּחִי.
כְּדָקָא מִתְרַלֵּת׃ אִימֵא סִיפֵא רְצִי יְהוּדֵה
אוֹמֵר צִהֵר״צ לֹא מַעַל שִׁיכּוֹל וְכוּ׃ וְהֵא
אִימֵא דְאִיִּישׁ לִיה שׁוֹר דִּינֵר וְזָכ הִיִּי
מִזִּי אִמֵּר לִיה אִיבֵלֵת לִי קָטָן וְרַע הֵא
שׁוֹר דִּינֵר וְזָכ בִּיקֵּשׁ וְשׁוֹר דִּינֵר אִיבֵלֵת אִיבֵלֵת
לִו א׃ הֵא לֹא קִשִׁיא דְּמִשּׁוֹס הִכִּי אִמֵּר
ר׳ יְהוּדֵה צִהֵר״צ לֹא מַעַל דִּלְכִּמִּי מִזִּי
אִמֵּר לִיה אִי יִבְעֵת דִּינֵר וְזָכ כִּוְלִיה
כְּמוֹ שֶׁאִמְרִיתָ לָךְ הִוִּית מִיִּהֵא לִי חֲלוֹק
שׁוֹר צ׳ ם דִּינֵר וְזָכ׃ ם׃ מִשּׁוֹס דִּאֲלִי
צִהֵר״צ אִי יִבְעֵת כִּוְ׃ דְקִטְנִי וּמוֹדֵר ר׳

יְהוָה קִטְנִים שֹׁשֵׁיט שְׂמֵלוֹ. כְּלוּמֹר
אִם הֵיזָא לֹא קִטְנִים שֹׁשֵׁיט דִּינִי וְהֵזָא גַבִּי
דִּינִי כִּסְף דַּעֲבָדִיז נְמוּ מַעַל מִטִּי
שֶׁהִקְטִינִי בַּפְּרוּטָה הִיא קִטְנִים בַּסֵּלַע
דְּלָא מְנִי לְנִימִיז לִיה אִיהֵר אִי יִהְיֶה לִיה
לִדֵּן וְהֵזָא כֹּוְלִיה הֵימִי מִיִּיתָא שֶׁבִּי גַבִּי
דִּינִינִי כְּהוּ מְחִיל גַּבִּי נְמוּס וְזִנְתָּ טַפִּי
שֶׁהִקְטִינִי בַּפְּרוּטָה הִיא קִטְנִים דִּינִי
כְּלוּמֹר דְּלָא מְחִיל לְחַלְלֵן דְּזִינִי קִטְנִים
בְּלוּמֵר דְּלָא זִינִי אִלָּא בַּפְּרוּטָה.
אֲלֵמָא לְעַמֵּמִיז דְּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ הִי גַבִּי
חִלוּק דְּלָא מַעַל בַּעֲבָדִיז אִיִּי דְּלִיִּיתִי
לִי שֶׁוֹס דִּינִי גַבִּי נְמוּס דְּלִיִּי אִילוּ יִהְיֶה
(י) דִּינִי וְכוּ' : שׂוֹאֵל (ז) טַפִּי. שְׂהִי מְבִיא
קִטְנִים יוֹתֵר מְנוּס דְּהוּ מְחִיל גַּבִּי :

א"ר פפא באטרא דמוצני וכו'. צמודות דהסא פסיקא מילתא כנא כנא בפרוטה ולא מחלי גביה כלל. ל"א [ה"ד] וכו' השתא קא דייק מ"ט ד' יהודה דמוצני בקטנית אי באטרא אלזוי צומא צומא צומא שלא צומא א"ר אכמי זנא צעה"ל למיטען שלשילא אילי יבצת דינר הוה מייטתא טפי שהי' מוסיפין ק' צבילי דינר ואותו הווספת שהי' גומלין וטומין ק' לא בהאט י' ממנו כלום והיינו דומיא דהלוק דא"ל אילי יבצת דינר וכו' א"ר פפא. לא מצינא למימר הכי דבאטרא דכילי ומוצני צמי עסקין; ודנא ננא צפרוטה דהסא פסיקא מילטייהו. ולא יהי' מוספת כלל הלכך לא מצי למימר צעה"ל כלום אלא כי אייתי ליה קטנית שזה דינר צ' שניהם מעלו יח; בותנא"ל המפקיד בן דלהי הקדש אלא שולחני; אם הפקידן לרורין לא ישמשם צה"ל לרביה הפקידן אללו לרורין דלא הוה צעי דלישתמש בזה לפיכך אם הוציאן השולחני מעל; ואם הפקידן אללו מותרין ישמשם צה"ל. שלדעת כן הפקידן אללו מותרין שימעסק בהן שיחליפם לפיכך לא מעל השולחני אלס המפקיד; הפקידן אלל צעה"ל צין ק' צין ק'. צין לרורין וצין מותרין לא ישמשם צה"ל דלהי הפקידן אלל צעה"ל שהוא יודע שצעה"ל אין דרבו בפרוט שלא מדעת המפקיד נשתמש בהן; הפקידן אלל חנווני הרי הוא כנעה"ל כשולחני. דלפעמים נמי הוא רגיל להחליף כשולחני לפיכך דינו כשולחני; על הכיס. דמעילה בפרוטה אחרונה היא; בגמ' מאי טעם רישא. דפליג פטור כיוס זה מן הקדש. שלא יחא יוה הקדש כל שהוא דכיון דלאמר הכי בגדול וצוה הקדש. טעמא דליכא גדול מש"ה אמר הגדול הוי הקדש וחאמתי מזה ר"ע צביפא דפרוטה אחרונה הקדש; אל' סיפא צאומר נר;

ביסין

[illegible]

א ומ"ש סיפא. דמודי ר"ע לחכמים באומר לא יפטור כים זה מן ההקדש שלא יהא בו קצת מן

[illegible]

(ה) גמ' שוה ר' בשלם א"ה
 אימא סיפא: (ו) שבו מנהגיה
 לאם לא הוליד בעה"ב
 ועל הנהגות כהנא"ב דברי
 ר' מנחם: (ז) רש"י ד"ה
 אימא סיפא א"ה הניצול לו
 ומשני הלא כלל וכו':
 (ח) ר"ה דקמץ ומדור וכו'
 דינר וכו' שאל ליה טפי
 הקס' וכו' וכו':
 טפי שהיה מביא: (ט) תיוב'
 (י) (בבא) מנחם כו' ר"ה
 מין דשליחות דמגילה ע"י
 וכו' הלא שנינו רשות ע"י
 שליחות שהיו צריכין דעת
 כמו ע"י שליחות בר
 דעת לכן מסתבר ליה
 למינח:

תוס' ד"ה פרומה וכו'
ואע"ג דספיקא הוא. עי'
סוטה דף יח ע"א תוס' ד"ה
חזר:

והביא בו ידיו כסף שוה
חצי דרנז וזה הביא לו
חלוק; והבאת לו קטן
ורע. ולא עשית שלוחות
כלל: ש"מ מאן דאמר ליה
לשלוחות זבין, וכן היה
כורא כו'. שזמנא מנא
ממתני' הא דקא מכביע לן
במס' תרבותא מאן דאמר
לשלוחות זבין וזבין בית כורא
וזבין ליה ליתבא מן קני
לוקא אי לא קני והואיל וזבין
דקני פחות ש"מ ממתיני'
דקני והביא לו בשלש
לוקו שוויה מעלו אפי'
הואיל וזבין בית כורא

מה שאמר לו ולהכי מעל נמי בעה"ב כנון דאיתיה
ומי כה"כ: כמחברת: ויהי
היה שוה דרני חמי"ב למימ
ההרה עה"ב"ב לא מעל דרדו
אם עבדת לשחיתיה ולא הכת:
ש"ס ושעמא דרני"ה דפטר
מ"ס שחקניט פפרטה איה
שקונה כפרותו כאתו שקנה
הכשיתים א איתאר מוכזי
מ"ס פנו דרני ש"ס והשח
לא מצי למשכן בעה"ב דאית
אלא מצי למיטון בעה"ב
נכתי גמיון) תאי לישנא
אין איה המפקד מותל. ש
אם איה השחלי מותל. אם
לחני איה המפקד מותל. ש
אין איה למרות השחלי:
א"ר יהודה אמר שחלי:
קדש כיון דאמר הכי משמע

